DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

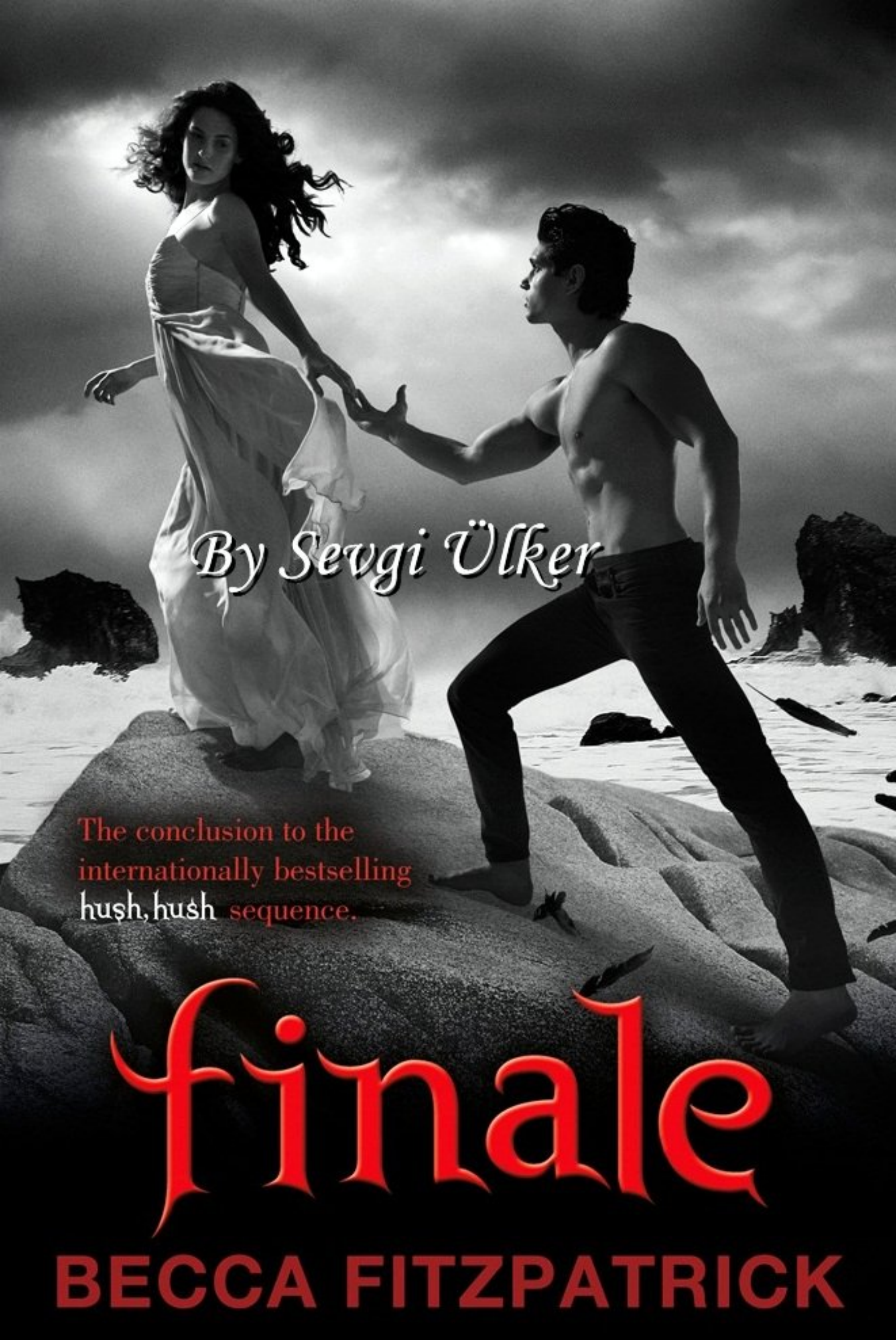
• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

BECCA FITZPATRICK



İngilizceden Çeviren:
SEVİNÇ SEYLA TEZCAN

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org



The conclusion to the internationally bestselling hush, hush sequence.

finale

BECCA FITZPATRICK

Saha kenarından bağırışlarını hep duyabildiğim anneme

(Koş, kızım, koş!)

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

GİRİŞ

Günün Erken Saatleri

Scott hayaletlere inanmazdı. Ölüler mezarda kalırdı. Fakat Delphic Eğlence Parkı'nın altında zikzaklar çizen, hışırtılı, fısıltılı seslerin yankılandığı tüneller onu şüpheye düşürüyordu. Aklının Harrison Grey'e kaymasından hoşlanmıyordu. Bir adamın katlindeki rolünün hatırlatılmasını istemiyordu. Alçak tavandan sular damlıyordu. Scott kanı düşündü. Meşalesinin ateşi soğuk, taze toprak kokan duvarlara hareketli gölgeler düşürüyordu. Aklına mezarlar geldi.

Buz gibi bir esinti ensesini gıdıkladı. Omzunun üstünden karanlığa uzun, şüpheli bir bakış attı.

Nora'yı koruyacağına dair Harrison Grey'e yemin ettiğini kimse bilmiyordu. Suratına karşı, "Hey, dostum, öldürülmene neden olduğum için üzgünüm," diyemeyeceği için, Harrison'ın kızına göz kulak olma yemini vermeye karar vermişti. Doğru dürüst bir özür sayılmazdı ama aklına daha iyisi gelmemişti. Scott ölü bir adama edilmiş bir yeminin bir ağırlığı olduğundan bile emin değildi.

Ancak arkasındaki boşluktan gelen sesler, olduğunu düşünmesine neden oluyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Geliyor musun?"

Scott öndeki Dante'nin omuz hatlarını seçebiliyordu sadece. "Ne kadar kaldı?"

Dante, "Beş dakika," diye kıkırdadı. "Korktun mu yoksa?"

"Kasıldım." Scott yetişmek için adımlarını hızlandırdı. Sesinin hissettiği kadar aptal bir tonda çıkmadığını umarak, "Toplantıda neler oluyor? Bunu daha önce hiç yapmadım," dedi.

"Tepedekiler Nora'yla tanışmak istiyor. Artık liderleri o."

"Yani Nefiller, Kara El'in öldüğünü kabul ettiler, öyle mi?" Scott bile buna tam anlamıyla inanmıyordu. Kara El'in ölümsüz olması gerekirdi. Bütün Nefiller gibi. Bu durumda, onu öldürmenin yolunu kim bulmuştu acaba?

Scott sürekli aklına gelen cevaptan hoşlanmıyordu. Eğer bunu Nora yaptıysa... Patch ona yardım ettiyse...

İzlerini ne kadar özenle sakladıklarının bir önemi yoktu. Bir şeyi mutlaka atlarlardı. Herkes her zaman atlardı. Bu sadece an meselesiydi.

Kara El'i Nora öldürdüyse, gerçekten tehlikede demekti.

Dante, "Yüzüğümü gördüler," diye cevapladı.

Scott da görmüştü. Daha önce. Büyülü yüzük, taç kısmının altına mavi bir ateş hapsedilmiş gibi parlıyordu. Şimdi bile soğuk, sönmeye yüz tutmuş bir mavi renk saçıyordu. Dante'ye göre, Kara El bunun ölümünün işareti olacağı kehanetinde bulunmuştu.

"Bir ceset buldular mı?"

"Hayır."

Scott, "Buna rağmen, Nora'nın onlara liderlik etmesine sorun çıkarmıyorlar mı?" diye ısrar etti. "Onun Kara El'le uzaktan yakından alakası yok."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Nora dün gece ona kanıyla yemin etti. Tam öldüğü anda. Hoşlarına gitmese de liderleri o. Yerine başkasını koyabilirler ama önce onu deneyecekler ve Hank'in neden onu seçtiğini anlamaya çalışacaklar."

Duydukları Scott'a pek hoş gelmemişti. "Yerine başkasını geçirirlerse ne olur?"

Dante omzunun üstünden arkaya baktı. "Nora ölür. Yeminin şartları böyle."

"Bunun olmasına izin vermeyeceğiz."

"Hayır."

"Yani her şey yolunda." Scott'ın Nora'nın güvende olduğuna dair onaya ihtiyacı vardı.

"Nora uyum sağladığı sürece."

Scott, Nora'nın o günün erken saatlerinde ortaya sürdüğü düşünceleri hatırlamıştı. *Nefillerle konuşacağım ve durumumu net bir şekilde ortaya koyacağım. Bu savaşı Hank başlatmış olabilir ama ben bitiriyorum. Ve bu savaş, ateşkesle son bulacak. Duymak istedikleri şeyin bu olmaması umurumda değil.* Burun kemerini sıktı; yapacak çok işi vardı.

Su birikintilerine karşı gözünü dört açarak ayaklarını sürümeye devam etti. Çünkü yağlı kaleydoskoplar gibi dalgalanıyorlardı ve kazara bastığı son birikinti, bileğine kadar ıslanmasına neden olmuştu. "Patch'e onu gözümün önünden ayırmayacağımı söyledim."

Dante homurdandı. "Yoksa ondan da mı korkuyorsun?"

"Hayır." Ama korkuyordu. Patch'i biraz tanısa, Dante de korkardı. "Neden bizimle toplantıya gelmiyor?" Nora'dan ayrı kalma kararı onu huzursuz ediyordu. Daha önce itiraz etmediği için kendine lanet etti.

"Yaptığımız şeylerin yarısını neden yaptığımızı bilmiyorum. Biz askeriz. Emir alırız."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Scott, Patch'in ayrılırken söylediği sözleri hatırladı. *O sana emanet. Sakın yüzüne gözüne bulaştırma.* Tehdit iliklerine kadar süzülmüştü. Patch, Nora'yı sadece kendisinin önemsediğini sanıyordu ama öyle değildi. Nora, Scott için kız kardeşe en yakın şeydi. Kimse yokken yanında olmuş ve onu kayalıklardan inmeye ikna etmişti. Kelimenin tam anlamıyla.

Aralarında bir bağ vardı ve bu, o *tür* bir bağ da değildi. Nora'yı tanıdığı bütün kızlardan daha fazla önemsiyordu. O, Scott'ın sorumluluğundaydı. Bir önemi var mı bilmiyordu ama ölü babasına da bu yüzden yemin etmişti.

O ve Dante tünellerin derinliklerine doğru ilerlerken duvarlar daralıyordu. Scott bir sonraki geçide sığabilmek için yan döndü. Duvarlardan toprak parçaları koparken Scott, neredeyse tavanın bir bütün halinde kafalarına inip onları gömmesini bekleyerek nefesini tuttu.

Sonunda Dante halka biçiminde bir tokmağı çekti ve duvarda bir kapı belirdi.

Scott içerideki mağaramsı odayı inceledi. Aynı toprak duvarlar, taş zemin. İçerisi boştu.

"Aşağı bak. Zeminde bir kapak var," dedi Dante.

Scott taş zemine gizlenmiş kapağın üstünden çekildi ve tokmağa asıldı. Aralıktan hararetli sesler yükseldi. Merdivenleri es geçerek, delikten atladı ve üç metre aşağıya indi.

Basık, mağaramsı odayı birkaç saniyede ölçüp biçti. Başlıklı siyah cübbeler giymiş kadın-erkek Nefiller, net olarak göremediği iki karaltının etrafında sıkı bir çember oluşturmuşlardı. Yan tarafta bir ateş yanıyordu. Turuncu renkte parlayan közlerin arasına bir damgalama demiri daldırılmıştı.

Çemberin ortasından gergin ve yaşlı bir ses, "Bana cevap ver," diye çıkıştı. "Patch denen o kovulmuş melekle ilişkinin durumu

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rarity.org

nedir? Nefillere liderlik etmeye hazırlıklı mısın? Bize tam olarak bağlı olduğundan emin olmamız gerek."

Diğer karaltı olan Nora, "Cevap vermek zorunda değilim," diye haykırdı. "Özel hayatım sizi ilgilendirmez."

Scott daha iyi bir açı yakalamak için çembere bir adım daha yaklaştı.

Gergin sesin sahibi beyaz saçlı yaşlı kadın, cılız parmağını Nora'ya doğru uzatarak, "Senin bir özel hayatın yok," diye tısladı. Öfkeden sarkık gerdanı sallanıyordu. "Artık tek amacın, halkının kovulmuş meleklerden kurtuluşuna liderlik etmek. Sen Kara El'in vârisisin ve her ne kadar onun isteklerine karşı çıkmak istemesem de, mecbur kalırsam azledilmen için oy kullanacağım."

Scott gergin bakışlarını cübbeli Nefillere çevirdi. Birçoğu onaylar gibi kafa salladı.

Ona zihin yoluyla, *Nora*, diye seslendi. *Ne yapıyorsun? Kanımla yemin ettiğini unutma. İktidarda kalmalısın. Ne söylemen gerekiyorsa söyle. Onları yatıştır, yeter.*

Nora, etrafına saf bir düşmanlıkla baktı. Ta ki gözleri onunkileri bulana dek. *Scott?*

Scott cesaret vermek için başını salladı. *Buradayım. Onları ürkütme. Hoşnut et. Sonra seni buradan çıkaracağım.*

Nora kendini gözle görülür biçimde toplamaya çalıştı ama yanakları öfkenin etkisiyle hâlâ alev alevdi ve yutkundu. "Dün gece Kara El öldü. O zamandan beri vârisiyim, liderliğe getirildim ve bir toplantıdan diğerine sürüklendim, tanımadığım insanlarla bir araya gelmeye zorlandım, bu boğucu cübbeyi giymek zorunda bırakıldım, sayısız kişisel konuda sorguya çekildim, itilip kakıldım, ölçülüp biçildim, yargılandım ve bütün bunları nefes alacak bir anım bile olmadan yaşadım. Bu yüzden hâlâ kendime gelemediysem lütfen beni affedin."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Dudakları incecik bir çizgi halini aldıysa da yaşlı kadın itiraz etmedi.

Nora, "Ben Kara El'in vârisiyim. Beni o seçti. Unutmayın," dedi. Ve her ne kadar Scott onun bunu inançla mı yoksa alay ederek mi söylediğinden emin olamasa da, sözleri susturucu bir etki yaratmıştı.

Yaşlı kadın, ağır bir sessizliğin ardından hırçın bir sesle, "Tek bir şeye cevap ver," dedi. "Patch'e ne oldu?"

Nora cevap veremeden, Dante bir adım öne çıktı. "Nora artık Patch'le değil."

Nora ve Scott önce birbirlerine, sonra Dante'ye keskin birer bakış attılar. Nora, üçlü konuşmaya Scott'ı da dâhil ederek Dante'ye zihin yoluyla, *Bu da neydi?* diye sordu.

Şu anda liderlik etmene izin vermezlerse kanınla yemin ettiğin için öleceksin, dedi Dante. *Bırak bunu ben halledeyim.*

Yalan söyleyerek mi?

Daha iyi bir fikrin var mı?

Dante sesli olarak, "Nora, Nefillere liderlik etmek istiyor," dedi. "Bunun için ne gerekiyorsa yapacak. Babasının işini tamamlamak onun için her şey demek. Ona yas tutması için bir gün zaman tanıyın, sonra bütün bağlılığıyla işe koyulacak. Ben onu eğiteceğim. Bunu yapabilir. Ona şans verin."

Yaşlı kadın delici bir bakışla Dante'ye, "Onu sen mi eğiteceksin?" diye sordu.

"Bu işe yarayacak. Bana güvenin."

Yaşlı kadın bir süre düşündü. Sonunda, "Onu Kara El'in işaretiyle damgalayın," diye emretti.

Nora'nın yüzündeki vahşi ve dehşete düşmüş ifade, Scott'ın neredeyse iki büklüm olup kusmasına neden olacaktı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Kâbuslar. Bir anda ortaya çıkıp kafasında dans etmeye başlamışlardı. Daha hızlı. Sersemletici. Ardından ses geldi. Kara El'in sesi. Scott yüzünü buruşturarak ellerini kulaklarına bastırdı. Göğsüne mühürlenmiş Kara El işareti zonkluyordu. Taze acı. Dün ile şimdiyi birbirinden ayırt edemiyordu.

Gırtlağından boğuk bir emir fırladı. *"Durun!"*

Oda durmuş gibiydi. Karaltılar oldukları yerde kıpırdandılar ve Scott birden düşmanca bakışlarıyla ezildiğini hissetti.

Gözlerini kırpıştırdı. Düşünemiyordu. Onu kurtarmak zorundaydı. Onu Kara El tarafından damgalanmaktan kurtaracak kimse olmamıştı. Scott aynı şeyin Nora'nın başına gelmesine izin veremezdi.

Yaşlı kadın, topukları zeminde ağır bir ritimle tıngırdayarak Scott'a yaklaştı. Teninde derin oyuklar açılmıştı. Çökük yuvalarındaki yeşil gözleriyle bakıyordu. "Bir tür bağlılık sergilemesi gerektiğini düşünmüyor musun?" Dudakları cılız, meydan okuyan bir gülümsemeyle büküldü.

Scott'ın kalbi deli gibi atıyordu. "Bunu eylemleriyle göstermesini sağlayın." Kelimeler ağzından çıkıvermişti.

Kadın başını yana eğdi. "Ne demek istiyorsun?"

Aynı anda, Nora'nın gergin sesi zihnine süzüldü. *Scott?*

Scott durumu daha beter bir hale getirmemek için dua ediyordu. Dudaklarını yaladı. "Kara El damgalanmasını isteseydi, bunu bizzat yapardı. Ona bu görevi verecek kadar güveniyordu. Benim için bu kadarı yeterli. Günün geri kalanını onu sınayarak geçirebilir ya da bu savaşı başlatabiliriz. Üstümüzde, en çok otuz metre yukarıda, bir kovulmuş melekler şehri bulunuyor. İçlerinden birini aşağı indirelim. Bu işi bizzat ben yaparım. Onu damgalarım. Kovulmuş meleklerin savaş konusunda ciddi olduğumuzu öğrenmelerini istiyorsanız, izin verin onlara bir mesaj gönderelim." Kendi hırıltılı nefesini duyabiliyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Scott onu titremesi geçene kadar bırakmadı.

Bildiği tek yoldan onu yatıştırmaya çalışarak, *Altı üstü bir günlük işti,* diye takıldı. *Faturayı postayla gönderirim.*

Nora kıkırtısını bastırdı. "Yeni liderlerinin ben olmamdan ne kadar heyecanlandıkları ortada."

"Şoktalar."

"Kara El'in geleceklerini benim ellerime bırakmasının şoku. Yüzlerini gördün mü? Ağlamaya ya da üzerime çürümüş sebze atmaya başlayacaklar sandım."

"Şimdi ne yapacaksın?"

"Hank öldü, Scott." Nora, Scott'ın gözlerinin içine baktı ve parmaklarıyla gözyaşlarını sildi. Scott adını tam olarak koyamadığı bir duygu parlaması görür gibi oldu. Güvence? Özgüven? Ya da düpedüz bir itiraf. "Kutlama yapacağım."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

1

Bu Gece

Ben bir parti kızı değilim. Kulakları sağır eden müzik, birbirine sürtünen vücutlar, sarhoş gülümsemeler hiç bana göre değil. İdeal cumartesi akşamı planım evde, kanepeye kıvrılıp erkek arkadaşım Patch'le birlikte bir romantik komedi izlemek olurdu. Öngörülebilir, şatafattan uzak... *normal*. Adım Nora Grey ve eskiden kıyafetlerini J. Crew'dan alan ve bebek bakıcılığından kazandığı paraları iTunes'ta harcayan sıradan bir Amerikan genciyken, normallikle kusursuz yabancılara dönüştük. Hem de normallik, uygun adım gelip parmağını gözüme soksa ayırt edemeyeceğim kadar.

Normallik ve ben, yollarımızı Patch'in hayatıma adım atmasıyla ayırdık. Patch benden on beş santim uzundur, soğuktur, keskin bir mantıkla çalışır, duman gibi hareket eder ve Delphic Eğlence Parkı'nın altında, süper gizli, süper havalı bir stüdyoda yaşar. Sesinin kısık ve seksi tınısı kalbimi üç saniyede eritebilir. O ayrıca, kurallara itaat etme konusundaki esnekliği yüzünden cennetten kovulmuş bir melek. Şahsen Patch'in, normallik kavramının ödünü kopardığını ve koşarak dünyanın öbür ucuna kaçırdığını düşünüyorum.

Normalliğe değilse de istikrara sahibim. Buna on iki yıldır en yakın arkadaşım olan Vee Sky'ı örnek gösterebiliriz. Vee ve ben

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

uzun bir farklar listesinin bile bozamadığı güçlü bir bağa sahibiz. Zıt kutupların birbirini çektiğini söylerler; Vee ve ben bu cümlenin doğruluğunun kanıtıyız. Ben sabrımı zorlayan uzun, kıvırcık saçlarımla –insan standartlarına göre– ince yapılı ve uzun boyluyum ve sabırsız bir kişiliğe sahibim. Vee ise benden daha uzun, çekik yeşil gözleri, kül sarısı saçları ve bir lunapark treni rayından daha kavisli bir vücudu var. Neredeyse her zaman Vee'nin dilekleri benimkilere baskın gelir. Ve benim aksime, Vee partiler için yaşar.

Bu akşam, Vee'nin sıkı eğlence arayışı bizi kulüp müziğiyle zangırdayan, sahte kimlik kaynayan ve sera gazlarını yepyeni bir düzeye taşıyacak kadar çok ter üreten vücutlarla tıka basa dolu, dört katlı, tuğla bir binaya getirdi. İçerisinin yerleşim planı standarttı: sahne ile barın arasına sıkıştırılmış bir dans pisti. Dedikodulara bakılırsa, sahnenin arkasındaki gizli kapı bodrum kata, bodrum kat ise gittikçe büyüyen ve yasadışı bir *ne olursa* işi yürüten Storky adında bir adama açılıyordu. Cemiyetin dinî liderleri, Coldwater'ın yoldan çıkmış ergenlerinin kötülük yuvasını... nam-ı diğer Şeytanın El Çantası'nı kapattırmakla tehdit ediyorlardı.

Vee parmaklarını parmaklarıma geçirip ellerini kafalarımızın üstünde sallayarak, anlamsız, gümbür gümbür müziği bastırmak için, "Dans et, bebeğim," diye bağırdı. Dans pistinin ortasındaydık; her taraftan birileri çarpıyordu. "Cumartesi gecesi dediğin böyle olur. Sen ve ben, dans etmekten kendimizi unutup işleri akışına bırakacağız ve eski usul kız teri dökeceğiz."

Kafamı hevesle sallamak için elimden geleni yaptım ama arkamdaki herif babetimin arkasına basıp duruyordu ve beş saniyelik aralıklarla ayağımı babetin içine sokmak için uğraşmak zorunda kalıyordum. Sağ tarafımdaki kız, kollarını sallayarak dans ediyordu ve dikkatli olmazsam dirsek yiyeceğimi biliyordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Vee'ye, "Belki birer içki almalıyız," diye seslendim. "Burası Florida gibi olmuş."

"Çünkü sen ve ben ortalığı yakıyoruz. Bardaki çocuğa bir bak. Gözlerini senin dumanı tüten hareketlerinden alamıyor." Parmağını yaladı ve çıplak omzuma bastırıp bir cızırtı sesi çıkardı.

Bakışlarını takip ettim ve kalbim yerinden oynadı.

Dante Matterazzi, çenesini kaldırarak beni selamladı. Bir sonraki jesti biraz daha incelikliydi.

Senden dansçı olacağı aklıma gelmezdi, diye zihnime konuştu.

Senden sapık bir takipçi olacağı aklıma gelirdi, diye cevapladım.

Hem Dante Matterazzi hem ben Nefilim ırkından geliyorduk ve doğuştan gelen zihinden zihne konuşma becerisini bu şekilde kazanmıştık ama benzerliklerimiz orada sona eriyordu. Dante insanı nasıl rahat bırakacağını bilmiyordu, bense ondan daha ne kadar kaçınabileceğimden emin değildim. Onunla daha bu sabah, bana kovulmuş meleklerin ve Nefillerin savaşmalarının an meselesi olduğunu ve Nefillerin liderliğinden benim sorumlu olduğumu haber vermeye geldiğinde tanışmıştım ama şu anda savaş konuşmalarına mola vermeye ihtiyacım vardı. Konu beni aşıyordu. Ya da belki de inkâr halindeydim. Her halükârda, ortadan kaybolmasını diliyordum.

Cep telefonuna mesaj bıraktım, dedi.

Tanrım, kaçırmış olmalıyım. İşin aslı, mesajı silmiştim.

Konuşmamız gerek.

Meşgulüm. Sözümü vurgulamak için, en sevdiği televizyon kanalı BET[1] olan ve bunu fazlasıyla belli eden Vee'yi taklit etmek için elimden geleni yaparak, kalçalarımı salladım ve kollarımı iki yana doğru savurdum. *Hip hop* Vee'nin ruhuna işlemişti.

---

1 Black Entertainment Television. Amerika Birleşik Devletleri'nde genel olarak siyahi izleyiciyi hedef alan bir kanal. (ed.n.)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Dante'nin dudaklarında cılız bir gülümseme belirdi. *Hazır başla-*
mışken, arkadaşından sana biraz püf noktası öğretmesini iste, debeleniyorsun.
İki dakika içinde benimle dışarıda, arka tarafta buluş.

Ona dik dik baktım. *Meşgulüm, unuttun mu?*

Bu iş bekleyemez. Kaşlarını manidar bir tavırla kaldırarak, kalabalığın arasında kayboldu.

"Onun kaybı," dedi Vee. "Isıyla baş edemiyor, hepsi bu."

"Şu içkiler konusuna geri dönersek," dedim. "Sana bir kola getirebilir miyim?" Vee yakın zamanda dans etmekten vazgeçecek gibi görünmüyordu ve Dante'den uzak durmayı ne kadar istesem de, bu işi bir an önce halletmenin en iyisi olacağına karar verdim. *Gücünü topla ve onunla konuş.* Yoksa bütün gece, gölge gibi peşimde olacaktı.

"Limonlu kola," dedi Vee.

Dans pistinden güçlükle çıktım ve Vee'nin beni izlemediğinden emin olduktan sonra yan taraftaki bir koridordan geçip arka kapıdan dışarı çıktım. Arka sokak gümüşi ay ışığıyla aydınlanıyordu.

Önümde Dante'nin kollarını gevşek bir şekilde göğsünde kavuşturarak yaslandığı, park etmiş kırmızı bir Porsche Panamera duruyordu.

İki metre boyundaki Dante eğitim kampından yeni çıkmış bir askere benziyordu. Örnek vermek gerekirse, sadece boynunda bile benim bütün vücudumdakinden daha fazla kas barındırıyordu. Bu akşam bol bir asker pantolonu ve açık düğmeleriyle, tüysüz tenini ortaya çıkaran derin bir V yakalı, beyaz, keten bir gömlek giymişti.

"Güzel araba," dedim.

"İş görüyor."

"Benim Volkswagen de öyle ve o çok daha aza mal olmuştu."

"Bir şeye araba diyebilmek için dört tekerlekten fazlası gerekir."

Iyy.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ayağımı yere vurarak, "Eee?" dedim. "Bu kadar acil olan nedir?"

"O kovulmuş melekle hâlâ çıkıyor musun?"

Sadece son birkaç saat içinde bunu üç kez sormuştu. İki kez kısa mesajla, şimdi de yüz yüze. Patch'le ilişkim pek çok iniş çıkış yaşamıştı ve hali hazırdaki eğilim çıkıştaydı. Ancak sorunlarımızı halletmiş de değildik. Kovulmuş melekler ile Nefillerin birbirlerine gülümsemektense ölmeyi yeğledikleri bir dünyada bir kovulmuş melekle çıkmak kesinlikle kabul olunacak bir şey değildi.

Sırtımı dikleştirdim. "Biliyorsun."

"Dikkatli davranıyor musun?"

"Ketum olmak parolamız." Birlikte görünmemizin akıllıca olmayacağını Dante'nin söylemesine ihtiyacımız yoktu. Nefillerin ve kovulmuş meleklerin birbirlerine hadlerini bildirmek için bahaneye ihtiyacı yoktu ve iki ırk arasındaki gerilim, her geçen gün daha da tırmanıyordu. Sonbaharda, daha net olmak gerekirse ekim ayındaydık ve Yahudilerin Heşvan ayına sadece birkaç gün kalmıştı.

Her yıl, Heşvan ayında, kovulmuş melekler sürü halinde Nefil bedenlerini ele geçirirlerdi. Kovulmuş meleklerin akıllarına estiği gibi davranma özgürlükleri vardı ve bu, tüm yıl boyunca bedensel duyguları tadabildikleri tek ay olduğu için yaratıcılıkları sınır tanımazdı. Nefillerin bedenlerinde parazit rolü üstlenerek, haz, acı ve ikisinin arasında kalan her şeyin peşine düşerlerdi. Nefiller için Heşvan cehennemden çıkma bir hapishaneydi.

Patch ve ben birileri tarafından el ele görülürsek bedelini öyle ya da böyle öderdik.

Dante, "İmajını konuşalım," dedi. "Adını olumlu bir şekilde reklam yaparak pazarlamalıyız. Nefillerin sana olan güvenini artırmalıyız."

Parmaklarımı abartılı bir hareketle şıklattım. "Beğeni reytinglerinin düşük olmasından sen de nefret etmiyor musun?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Dante kaşlarını çattı. "Bu bir şaka değil, Nora. Heşvan'ın başlamasına yetmiş iki saat kaldı ve bu, savaş demek. Bir yanda kovulmuş melekler, diğer yanda biz. Her şey senin omuzlarında; sen Nefil ordusunun yeni liderisin. Hank'e ettiğin bağlılık yemini geçerliliğini koruyor ve o yemini bozmanın sonuçlarının çok ama çok ağır olduğunu sana hatırlatmama gerek olduğunu hiç sanmıyorum."

Midem huzursuzlukla kasıldı. Bu işe kendim başvurmuş sayılmazdım. Gerçek anlamda çarpık bir adam olan, ölmüş biyolojik babam Hank Millar yüzünden, bu pozisyon bana zorla miras kalmıştı. Ordusunun yönetimini üstlenmem için beni, sıradışı bir kan nakliyle sıradan bir insan soylu olmaktan çıkarıp safkan bir Nefil'e dönüşmek zorunda bırakmıştı. Ordusuna liderlik etmek için yemin etmiştim. Yemin, Hank'in ölümüyle geçerlilik kazanmıştı ve gereğini yerine getirmemem durumunda annem de ben de ölecektik. Yeminin şartları böyleydi. Hiç zorlama yoktu gerçekten.

"Almaya niyetli olduğum bütün önlemlere rağmen, geçmişini tamamen silemeyiz. Nefiller her şeyi didik didik ediyorlar. Kovulmuş bir melekle çıktığın ve onlara tam olarak sadık kalmadığına dair dedikodular var."

"Ama ben zaten kovulmuş bir melekle *çıkıyorum*."

Dante gözlerini devirdi. "Daha yüksek sesle söyleyemez misin?"

İstediğin gerçekten buysa, der gibi omuz silktim. Ağzımı açtım ama bir an sonra Dante yanı başımda bitti ve eliyle ağzımı kapadı. Yalnız olduğumuzdan emin olmama rağmen, karanlığa doğru bariz bir huzursuzlukla bakarak kulağıma, "Bunun seni çıldırttığını biliyorum ama sadece bu defalık işimi kolaylaştıramaz mısın?" diye fısıldadı. Safkan bir Nefil olalı sadece yirmi dört saat olmuştu ama eskisine göre daha keskin olan altıncı hissime güveniyordum. Etrafta bizi gizlice dinleyenler olsaydı, bilirdim.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://antey.org

Dante elini indirince, "Bak, bu sabah tanıştığımızda, düşüncesizlikle Nefillerin bir kovulmuş melekle çıkmamı kaldırmak zorunda olduklarını söylediğimi biliyorum," dedim. "Ama düzgün düşünemiyordum. Kızgındım. Günü buna kafa yorarak geçirdim. Patch'le konuştum. Dikkat ediyorum, Dante. Hem de çok dikkat ediyorum."

"Bunu duymak güzel. Ama yine de benim için bir şey yapman gerek."

"Ne gibi?"

"Bir Nefil'le çıkmak gibi. Scott Parnell'la çık."

Scott beş yaşında yakınlık kurduğum ilk Nefil'di. Gerçek kökenini o zamanlar bilmiyordum ama son aylarda önce işkencecim, sonra suç ortağım ve zaman içinde dostum rollerini üstlenmişti. Aramızda hiç sır yoktu. Aynı şekilde, romantik bir duygu da söz konusu değildi.

Güldüm. "Beni öldürüyorsun Dante."

"Göstermelik olacak. Görüntüyü kurtarmak için," dedi Dante. "Irkımız sana ısınana kadar. Henüz Nefil olalı bir gün oldu. Kimse seni tanımıyor. İnsanların senden hoşlanmak için nedene ihtiyaçları var. Sana güvenmek konusunda kendilerini rahat hissetmelerini sağlamamız gerek. Bir Nefil'le çıkmak, doğru istikamette atılmış iyi bir adım olacak."

"Scott'la çıkamam," dedim Dante'ye. "Vee ondan hoşlanıyor."

Vee'nin aşk konusunda şanssız olduğunu söylemek iyimser bir ifade olurdu. Son altı ayda narsist bir avcıya ve insanı sırtından vuran sinsinin tekine âşık olmuştu. Doğal olarak her iki ilişkisi de aşka dair sezgileri konusunda şüpheye düşmesine neden olmuştu. Sonrasında gayet kararlı biçimde, karşı cinse gülümsemeyi bile reddeder olmuştu... ta ki Scott ortaya çıkana dek. Dün gecenin erken saatlerinde, biyolojik babamın beni safkan bir Nefil'e dönüşmeye zorlamasından saatler önce, Vee'yle birlikte yeni grubu Serpentine'de bas çalan Scott'ı dinlemek için Şeytanın El Çantası'na gelmiştik ve o

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

zamandan beri sürekli Scott'tan bahsediyordu. Şimdi devreye girip Scott'ı elinden almak, yalandan bile olsa ciddi anlamda belden aşağı vurmak olurdu.

Dante, bu durumu düzeltebilirmiş gibi, "Gerçek olmayacak ki," dedi.

"Vee bilecek mi?"

"Tam olarak değil. Sen ve Scott'ın ikna edici olmanız gerekecek. Tek bir sızıntı felaket olabilir; bu yüzden bu bilgiyi sadece ikimizin bilmesini tercih ederim."

Bu, Scott'ın da yalanın kurbanı olacağı anlamına geliyordu. Sert ve fikrinden caymayan kız rolünü oynamak için ellerimi kalçama koydum. "O zaman başkasını bulman gerekecek." Popülaritemi artırmak için bir Nefil'le çıkıyormuş gibi yapma fikrine bayılmıyordum. Aslında bana bir felaketmiş gibi geliyordu ama bu karmaşayı arkamda bırakmak istiyordum. Eğer Dante bir Nefil'le çıkmanın bana sokakta daha fazla güvenlik sağlayacağına inanıyorsa, varsın öyle olsundu. Gerçek olmayacaktı ki. Elbette Patch sevinçten havalara uçmayacaktı ama sorunları tek tek ele almak gerekiyordu, öyle değil mi?

Dante'nin ağzı düz bir çizgi halini aldı ve kısa bir an için gözlerini yumdu. Sabır toplamaya çalışıyordu. Bu, gün içinde hayli alıştığım bir ifadeydi.

Sonunda düşünceli bir sesle, "Nefilim toplumunda saygı gören birisi olmalı," dedi. "Nefillerin hayranlık duydukları ve onayladıkları biri."

Sabırsız bir jestle, "Tamam," dedim. "Üstüme Scott'tan başkasını at, yeter."

"Ben."

İrkildim. "Efendim? Ne? *Sen* mi?" Gülme krizine girmeyecek kadar afallamıştım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Dante, "Neden olmasın?" diye sordu.

"Nedenleri listelemeye başlamamı gerçekten istiyor musun? Çünkü seni bütün gece burada tutabilirim. İnsan yılıyla benden en az beş yaş büyük olmalısın –tam anlamıyla bir skandal nedeni–, espri anlayışından yoksunsun ve ah, evet... Birbirimize dayanamıyoruz."

"Bu doğal bir bağ. Ben senin teğmeninim."

"Sana o görevi Hank verdi. Benim söz hakkım yoktu."

Dante beni duymamış gibiydi; kendini olayı inandırıcı kılma çabasına kaptırmıştı. "Tanıştık ve daha ilk görüşte karşılıklı bir çekim hissettik. Ben babanın ölümünden sonra seni teselli ettim. İnandırıcı bir hikâye." Gülümsedi. "Bol bol iyi reklam."

"Bir kez daha reklam dersen... çok sert bir şey yapacağım." Onu tokatlamak gibi. Sonra da bu planı düşündüğüm için kendimi tokatlamak gibi.

"Bu gece düşün," dedi Dante. "Değerlendir."

"Değerlendiriyorum." Parmaklarımla üçe kadar saydım. "Tamam, bitti. Kötü bir fikir. Gerçekten kötü bir fikir. Cevabım hayır."

"Daha iyi bir fikrin var mı?"

"Evet. Ama düşünmek için zamana ihtiyacım var."

"Tamam. Sorun değil, Nora." Parmaklarıyla üçe kadar saydı. "Pekâlâ, süren doldu. Daha bu sabah ilk iş bir isme ihtiyacım vardı. Açık değilse diye söylüyorum, imajın pek hoş değil. Babanın ölümü ve ardından gelen yeni liderliğine dair haberler orman yangını gibi hızla yayılıyor. İnsanlar konuşuyor ve konuşmalar hiç iyi değil. Nefillerin sana inanmasına ihtiyacımız var. Senin onların çıkarlarını gözettiğine, babanın görevini tamamlayıp bizi kovulmuş meleklerin esaretinden kurtarabileceğine güvenmeleri gerek. Arkanda olmalarına ihtiyacımız var; onlara peş peşe iyi nedenler sunacağız. Saygın bir Nefil erkek arkadaştan başlayarak."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"Hey, tatlım, her şey yolunda mı?"

Dante ve ben hızla arkamıza döndük. Vee kapının girişinde duruyor, bizi temkin ve merakla süzüyordu.

Biraz fazla hevesli bir şekilde, "Hey, her şey yolunda," dedim.

"Sen içeceklerle dönmeyince endişelenmeye başladım," dedi Vee. Bakışları benden Dante'ye kaydı. Gözlerinde bir aşinalık kıvılcımı çakınca, onu bardan tanıdığını anladım. "Sen de kimsin?" diye sordu.

"O mu?" diye araya girdim. "Ah, şey, sıradan biri."

Dante elini uzatarak bir adım önce çıktı. "Dante Matterazzi. Nora'nın yeni arkadaşıyım. Bugün, ortak arkadaşımız Scott Parnell sayesinde tanışmıştık."

Vee'nin yüzü bir anda aydınlandı. "Scott'ı tanıyor musun?"

"Aslında iyi arkadaşımdır."

"Scott'ın arkadaşı benim de arkadaşımdır."

İçimden kendi gözlerimi oyup çıkardım.

Vee, "Eee, ikiniz burada ne yapıyorsunuz?" diye sordu.

Porsche'yi rahatça görebilmesi için yana çekilerek, "Dante yeni bir araba almış," dedim. "Hava atmaktan kendini alamamış. Gerçi çok dikkatli bakma. Şasi numarası eksik sanırım. Bütün parasını göğsüne ağda yaptırmaya ayırdığı için, zavallı Dante'nin hırsızlık yapmaktan başka çaresi kalmamış. Tanrım, nasıl da parlıyor, değil mi?"

Dante, "Çok komik," dedi ve belki de içgüdüsel olarak gömleğinin bir düğmesini daha ilikleyeceğini düşündüm ama öyle olmadı.

"Benim de böyle bir arabam olsa, ben de hava atardım," dedi Vee.

Dante, "Nora'yı bir tur atmaya ikna etmeye çalıştım ama beni reddedip duruyor," dedi.

"Çünkü her dersten A alan bir erkek arkadaşı var. Evde eğitim almış olsa gerek çünkü paylaşmak gibi anaokulunda öğrendiğimiz

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rahtev.org

o değerli derslerin hepsini kaçırmış. Nora'yı tur atmaya çıkardığını duyarsa, bu parlak yeni Porsche'yi en yakındaki ağacın etrafına sarar."

"Tanrım, saat kaç olmuş?" dedim. "Senin gitmen gereken başka bir yer yok mu Dante?"

"Şu işe bak ki bu gecem boş." Dudakları ağır ve rahat bir gülümsemeyle bükülürken, özel hayatıma müdahale ettiği her anın tadını çıkardığını anladım. Bu sabah aramızdaki her tür temasın aramızda kalması gerektiğini net olarak belirtmiştim ve şu anda bana "kurallarım" hakkında ne düşündüğünü gösteriyordu. Skoru eşitlemeye yönelik sonuçsuz bir girişimle ona en acımasız ve soğuk bakışımı attım.

Vee, "Şanslısın," dedi. "Geceni dolduracak şeyi biz biliyoruz. Coldwater'ın en havalı iki kızıyla takılacaksınız, Bay Dante Matterazzi."

Hızla araya girdim. "Dante dans etmiyor."

Dante kapıyı bizim için açarken, "Bu defalık bir istisna yapabilirim," dedi.

Vee sıçrayarak el çırptı. Başını eğip Dante'nin kolunun altından geçerken, "Bu gecenin acayip olacağını biliyordum!" diye cıyakladı.

Dante avucunu bel boşluğuma yerleştirip beni içeri yönlendirirken, "Önden buyur," dedi. Elinden kurtulmaya çalıştım ama beni çileden çıkarmak için iyice sokularak, "Bu küçük sohbeti yaptığımız için memnunum," diye mırıldandı.

Zihnine konuşarak, *Hiçbir şeyi çözmüş değiliz,* dedim. *Bu sevgililik olayı. Anlaşmaya varılmadı. Bunu aklında tut. Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, en yakın arkadaşımın senin var olduğunu bilmesi gerekmiyor.*

En yakın arkadaşının, erkek arkadaşınla sıkı bir rekabete girmem gerektiğini düşünür gibi bir hali var, derken çok eğleniyordu.

O, kalbi atan herhangi bir şeyin Patch'e yeğ olduğunu düşünüyor. Aralarında hallolmamış meseleler var.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Umut verici.

Dans pistine uzanan kısa koridorda arkamdan yürürken, mağrur ve alaycı gülümsemesini görür gibiydim.

Müziğin gürültülü monoton ritmi beynime çekiç gibi iniyordu. Gittikçe artan baş ağrısı yüzünden suratımı buruşturarak burnumun üst kısmını sıktım. Tek dirseğim bara yaslıydı ve boştaki elimi buzlu su bardağını alnıma dayamak için kullandım.

Dante, Vee'yi dans pistinde bırakıp yanımdaki bar taburesine yerleşirken, "Şimdiden yoruldun mu yoksa?" diye sordu.

Bitkin bir sesle, "Vee'nin daha ne kadar dayanacağı konusunda bir fikrin var mı?" diye sordum.

"Bana yeterince soluklanmış gibi geldi."

"Bir daha kendime en iyi arkadaş bulmak için piyasaya çıkarsam, bana Enerjizer tavşanından uzak durmam gerektiğini hatırlat. Durmak nedir bilmiyor."

"Seni eve bıraksam iyi olur."

Kafamı salladım. "Arabayla geldim ama Vee'yi burada bırakamam. Cidden, daha ne kadar dayanabilir ki?" Elbette, aynı soruyu kendime son bir saattir soruyordum.

"Bak ne diyeceğim. Sen eve git. Ben Vee'yle kalırım. Nihayet tükenince de evine bırakırım."

Aksi görünmeye çalışarak, "Özel hayatıma karışmaman gerektiğini sanıyordum," dedim ama bitkindim ve ikna edici olmaktan uzaktım.

"Bu benim değil, senin kuralın."

Dudağımı ısırdım. "Belki sadece bu defalık. Ne de olsa Vee senden hoşlanıyor. Ayrıca onunla dans etmeyi sürdürecek dayanıklılığa sahipsin. Demek istediğim, bu iyi bir şey olmalı değil mi?"

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Bacağımı dürttü. "Akıl yürütmeyi bırak ve bir an önce git."

Kendim de şaşırarak derin bir iç çektim. "Teşekkürler, Dante. Sana borçlandım."

"Yarın borcunu ödeyebilirsin. Daha önce başladığımız konuşmayı bitirmemiz gerek."

Ve bir anda bütün iyilik dolu hislerim uçup gitti. Dante bir kez daha ayağıma batan dikene dönmüştü; tacizinde dur durak bilmiyordu. "Vee'ye bir şey olursa, seni şahsen sorumlu tutarım."

"Ona bir şey olmayacak ve sen de bunu biliyorsun."

Dante'den hazzetmeyebilirdim ama söylediğini yapacağına güveniyordum. Sonuçta artık bana tabiydi. Bağlılık yemini etmişti. Belki de bütün Nefillerin lideri olarak rolümün birtakım olumlu yanları da vardı. Bu düşünceyle, oradan ayrıldım.

Ayın, gecenin siyahında uğursuz bir maviyle parladığı bulutsuz bir geceydi. Arabama doğru yürürken, Şeytanın El Çantası'nın müziği uzak bir gümbürtü gibi yankılanıyordu. Serin ekim havasını içime çektim. Baş ağrım şimdiden yatışmaya başlamıştı.

Patch'in bana verdiği, izi sürülemeyen cep telefonu çantamda ötmeye başladı.

Patch, "Kızlar gecesi nasıldı?" diye sordu.

"Vee'ye kalsa bütün gece burada kalırdık." Ayakkabılarımı çıkarıp parmağıma taktım. "Yataktan başka bir şey düşünemiyorum."

"Aynı düşünceyi paylaşıyoruz."

"Sen de mi yatağı düşünüyorsun?" Oysa Patch bana nadiren uyuduğunu anlatmıştı.

"*Seni* yatağımda düşünüyorum."

Midem şu kelebek uçuşması hissiyle doldu. Dün gece, ilk kez Patch'in evinde kalmıştım ve bütün çekim ve baştan çıkarıcılığa rağmen ayrı odalarda uyumayı başarmıştık. İlişkimizi ne kadar ileri

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Genizden gelen erkek sesine şaşırarak arkama döndüm. Kimsenin yaklaştığını duymamıştım. Daha da kafa karıştırıcı olan, onu hissetmemiş olmamdı.

"Öyle görünüyor," dedim.

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Daha çok yeni bir arabaya ihtiyacım var."

Kaypak, gergin bir gülümsemesi vardı. "Neden seni bırakmıyorum? Hoş bir kıza benziyorsun. Yolda güzel bir sohbet edebiliriz."

Zihnim kim olduğunu çıkarmak için son hızla çalışırken mesafemi korudum. Sezgilerim insan olmadığını söylüyordu. Ama Nefil de değildi. İşin komik yanı, kovulmuş melek olduğunu da sanmıyordum. Sarı bir saç tutamının tamamladığı, yuvarlak ve meleğimsi bir suratı ve kocaman kulakları vardı. Aslında o kadar zararsız görünüyordu ki hemen şüpheye düşmüştüm.

"Teklif için teşekkürler ama bir arkadaşıma takılacağım."

Gülümsemesi kayboldu ve koluma atıldı. "Gitme." Sesi bir çaresizlik sızlanmasına dönmüştü.

İrkilerek birkaç adım geri çekildim.

"Demek istediğim... Yani ben..." Yutkunurken bakışları sertleşen gözleri iki parlak boncuk halini aldı. "Erkek arkadaşınla konuşmam gerek."

Nabzım hızlandı ve panik her yanımı sardı. Ya bir Nefil'se ve ben hissedememişsem? Ya gerçekten Patch ve benden haberi varsa? Ya bu akşam bir mesaj –kovulmuş meleklerin ve Nefillerin kaynaşamayacağına dair bir mesaj– iletmek için yanıma geldiyse? Henüz çok yeni bir Nefil'dim ve fiziksel karşılaşmalar konusunda onunla boy ölçüşemezdim.

"Benim erkek arkadaşım yok." Şeytanın El Çantası'na doğru dönerken sükûnetimi korumaya çalıştım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

götürmek istediğimden emin değildim ama sezgilerim Patch'in kadar kararsız olmadığını söylüyordu.

"Annem bekliyor," dedim. "Kötü zamanlama." Kötü zamanlama demişken, istemeyerek de olsa Dante'yle yaptığımız son konuşmayı hatırlamıştım. Patch'e haber vermem gerekecekti. "Yarın buluşabilir miyiz? Konuşmamız gerek."

"Kulağa hiç iyi gelmiyor."

Telefona bir öpücük gönderdim. "Bu akşam seni özledim."

"Gece bitmedi. Burada işim bitince sana uğrayabilirim. Yatak odanın penceresini kilitleme."

"Ne yapıyorsun?"

"Gözetliyorum."

Kaşlarımı çattım. "Biraz muğlak oldu."

"Hedefim hareket halinde. Harekete geçmem gerek. Elimden geldiğince çabuk orada olacağım," dedi ve kapattı.

Arabam, yani 1984 model, beyaz Volkswagen Cabriolet görüş alanıma girene dek, Patch'in kimi ve neden gözetlediğini merak ederek –durum bana biraz meşum gelmişti– yürüdüm. Ayakkabılarımı arka koltuğa atıp direksiyonun başına geçtim. Anahtarı kontağa soktum ama motor çalışmadı. Araba peş peşe kesintili ve boğuk homurtular çıkarırken ben de fırsattan istifade değersiz metal yığını için birkaç seçmece ve yaratıcı kelime düşündüm.

Araba, Scott'ın bir bağışı olarak ayağıma kadar gelmişti ama bana yolda katedilen kilometrelerden daha çok sıkıntılı saat yaşatmıştı. Arabadan inip kaputu açtım ve yağlı hortum ve kutu labirentine şüpheyle baktım. Alternatör, karbüratör ve bujilerle daha önce muhatap olmuştum. Geriye ne kalmıştı?

"Arabada sorun mu var?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Adam, sesinde yine o çaresiz tınıyla arkamdan, "Beni Patch'le görüştür," diye seslendi. "Benden kaçıyor."

Adımlarımı hızlandırdım.

"Ona söyle, saklandığı yerden çıkmazsa ben onu çıkmaya mecbur ederim. Gerekirse Delphic Eğlence Parkı'nın tamamını yakarım."

Dikkatlice, omzumun üstünden geriye baktım. Patch'in nasıl bir işe bulaştığını bilmiyordum ama midemde gittikçe artan bir rahatsızlık hissi vardı. Bu adam her kimse, meleğe benzemesinin yanı sıra çok da ciddi görünüyordu.

"Benden sonsuza dek kaçamaz." Ensemden aşağı bir ürperti inmesine neden olan bir ıslık eşliğinde, güdük bacaklarıyla hızla karanlığa karıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

2

Yarım saat kadar sonra, araç yolumuza girmiştim. Annemle birlikte beyaz boyası, mavi panjurları ve hiç kalkmayan sis bulutuyla, Maine'e özgü bir çiftlik evinde yaşıyorduk. Yılın bu zamanlarında ağaçlar ateş kırmızısı ve sarı tonlarına bürünür, hava taptaze çam reçinesi, yanan odun ve nemli yaprak kokardı. Heybetli beş balkabağının muhafızlar gibi beni beklediği veranda merdivenlerini koşar adımlarla çıktım ve içeri girdim.

Anneme, "Ben geldim!" diye seslendim. Oturma odasının yanık ışığı, orada olduğunun habercisiydi. Anahtarlarımı girişteki büfeye bıraktım ve onu bulmaya gittim.

Sayfasının ucunu kıvırdı, kanepesinden kalktı ve beni sımsıkı kucakladı. "Akşamın nasıldı?"

"Enerjimi son raddesine kadar tüketmiş bulunuyorum." Üst katı işaret ettim. "Yukarı ulaşmayı başarırsam bu sadece ve sadece zihin gücüm sayesinde olacak."

"Sen yokken bir adam seni görmek için uğradı."

Kaşlarımı çattım. Hangi adam?

Annem, "Adını ve seni nereden tanıdığını söylemedi," diye devam etti. "Endişelenmeli miyim?"

"Nasıl birisiydi?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Yuvarlak ve kırmızı suratlı, sarı saçlı."

Oydu demek. Patch'le sıkıntısı olan adam. Yüzüme bir gülümseme yapıştırdım. "Ah, tamam. O bir satıcı. Mezuniyet fotoğraflarının onun stüdyosunda çekilmesi için beni bağlamaya çalışıyor. Sonra bir bakmışız, mezuniyet duyurularını da bana satmaya kalkışmış. Bu akşam yüzümü yıkamayı atlamam iğrenç olur mu? İki dakika daha uyanık kalmam, durumu fazla zorlamak olacak."

Annem alnımı öptü. "Tatlı rüyalar."

Yatak odama çıktım, kapıyı kapattım ve kollarım ile bacaklarım iki yana açık halde yatağıma yığıldım. Şeytanın El Çantası'nda çalan müzik zihnimde zonklamaya devam ediyordu ama aldırmayacak kadar yorgundum. Pencereyi hatırladığımda, gözlerim yarı kapanmıştı. İnleyerek, sallana sallana pencereye gittim ve sürgüyü açtım. Patch içeri girebilecekti ama beni, tepki alabilecek kadar uyanık tutmaya çalışması konusunda ona şans diliyordum.

Battaniyeyi çeneme kadar çektim ve beni çağıran bir rüyanın keyifli cezbediciliğini hissederek uykuya daldım...

Ve sonra döşek bir başka vücudun ağırlığıyla çöktü.

"Bu yatağa neden bu kadar bayıldığını anlamıyorum," dedi Patch. "Olması gerekenden otuz santim kısa, yüz yirmi santim dar. Ve mor çarşaflar hiç bana göre değil. Diğer yandan, benim yatağım..."

Tek gözümü açtım ve onu ensesinde gevşek bir şekilde kavuşturduğu elleriyle, yanıma uzanmış halde buldum. Koyu renk gözleri benimkileri izliyordu, temiz ve seksi kokuyordu. En önemlisi bana yaslı vücudu sıcacıktı. Bütün iyi niyetime rağmen, bu yakınlık uykuya konsantre olmamı güçleştiriyordu.

"Hah," dedim. "Yatağımın ne kadar rahat olduğunun umurunda olmadığını biliyorum. Sen bir tuğla yığınıyla bile idare edebilirsin." Patch'in düşmüş melek olmasının kötü yanlarından biri fiziksel duyguları algılayamıyor olmasıydı. Acı yoktu ama haz da yoktu. Onu

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

öptüğümde, bunu sadece duygusal anlamda hissedebildiğini bilmekle yetinmeliydim. Bir önemi yokmuş gibi davranmaya çalışmıştım ama dokunuşumun ona elektriğe kapılmış gibi hissettirmesini isterdim.

Dudaklarıma minik bir öpücük kondurdu. "Konuşmak istediğin neydi?"

Hatırlayamıyordum. Dante'yle ilgili bir şeydi. Her neyse, önemsiz görünüyordu. Konuşmak genel olarak önemsiz görünüyordu. Ona iyice sokuldum; Patch elini kolumda aşağı yukarı dolaştırarak, ayak parmaklarıma kadar inen ılık bir karıncalanmaya neden oldu.

"Şu dans figürlerini ben ne zaman görebileceğim?" diye sordu. "Birlikte Şeytanın El Çantası'na dans etmeye hiç gitmedik."

"Bir şey kaçırmış sayılmazsın. Bu akşam, dans pistinde sudan çıkmış balıktan farksız olduğum açıkça yüzüme vuruldu."

Kulağıma bir öpücük kondurarak, "Vee sana karşı daha nazik olmalı," dedi.

Patch'in öpücükleri beni çok fazla akıl yürütmenin ya da düşüncelerin gereksiz olmadığı mutlu bir yere sürüklerken dalgınlıkla, "Bunu Vee'ye değil, Dante Matterazzi'ye söyle," dedim.

Patch hafif bir hoşnutsuzluğun süzüldüğü sesiyle, "Dante mi?" diye sordu.

Kahretsin.

"Dante'nin orada olduğundan bahsetmeyi unuttum mu yoksa?" diye sordum. Patch de Dante'yle ilk kez bu sabah karşılaşmıştı ve bu gergin karşılaşmanın büyük kısmında, taraflardan birinin diğerini yumruk yumruğa kavgaya sürüklemesinden endişe duymuştum. İlk görüşte aşk olmadığını söylemeye gerek yoktu. Patch, Dante'nin siyasi danışmanım gibi davranmasından ve beni kovulmuş meleklerle savaşa zorlamasından hoşlanmamıştı ve Dante... Pekâlâ, Dante kovulmuş meleklerden prensip olarak nefret ediyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Patch'in bakışları soğumuştu. "Ne istiyormuş?"

"Ah, seninle ne konuşmak istediğimi şimdi hatırladım." Parmaklarımı çıtlattım. "Dante beni Nefilim ırkına satmaya çalışıyor. Artık liderleri benim. Sorun şu ki bana güvenmiyorlar. Beni tanımıyorlar ve Dante bunu değiştirmeyi kendine görev edindi."

"Bana bilmediğim bir şey söyle."

"Dante, benim onunla çıkmamın iyi bir fikir olacağını düşünüyor. Endişelenme," diyerek telaşla devam ettim. "Sadece görüntüde. Nefillere liderlerinin bu işi benimsediğini düşündürmemiz gerekiyor. Kovulmuş bir melekle çıktığım dedikodularını yok edeceğiz. Hiçbir şey kişinin kendi topluluğundan biriyle çıkması kadar somut olamaz, değil mi? İyi bir reklam malzemesi olacak. Hatta bize Norante adını takabilirler. Ya da Danta. Sence de kulağa hoş gelmiyor mu?" Havayı yumuşatmaya çabalıyordum.

Patch'in dudakları gerilmişti. "Aslında, benim kulağıma hiç hoş gelmedi."

"Seni rahatlatacaksa, Dante'ye tahammül edemiyorum. Boşuna canını sıkma."

"Kız arkadaşım başka bir herifle çıkmak istiyor ve canımı sıkmayayım, öyle mi?"

"Sadece görüntüde. İyi yanından bakarsan..."

Patch güldü ama bu hiç keyifli bir gülüş değildi. "İşin bir de iyi yanı var yani."

"Sadece Heşvan ayı boyunca. Hank şu anda her yerdeki Nefilleri ayağa kaldırmış durumda. Onlara kurtuluşu vadetti ve o kurtuluşa ulaşacaklarına hâlâ inanıyorlar. Heşvan, her yılki gibi geçip gidince bunun bir safsata olduğunu anlayacaklar ve işler yavaş yavaş normale dönecek. Bu arada, herkes öfkeliyken ve benim onları kovul-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

muş meleklerden kurtarabileceğim yönünde umut dolu bir inanca sahiplerken, onları mutlu etmek zorundayız."

"Beklenen kurtuluş günü gelmediğinde Nefillerin seni suçlayabilecekleri hiç aklına gelmedi mi? Hank bir sürü vaatte bulundu ve o vaatler yerine gelmeyince hiç kimse Hank'i suçlamayacak. Artık liderleri sensin. Bu kampanyanın yüzü sensin, Melek," derken ciddiydi.

Gözlerimi tavana diktim. Evet, bunu düşünmüştüm. Bugün istemeyeceğim kadar çok düşünmüştüm.

Sonsuzluk kadar süren bir gece önce, baş melekler benimle hayatımın anlaşmasını yapmışlardı. Bana Nefilim isyanını bastırmayı başarmam halinde Hank'i öldürme gücünü vermeyi vadetmişlerdi. İlk başta anlaşmayı kabul etmeyi düşünmemiştim ama Hank beni buna mecbur etmişti. Patch'in tüyünü yakmaya ve onu cehenneme göndermeye çalışmıştı. Ben de onu vurmuştum.

Hank ölmüştü ve baş melekler Nefillerin savaşa girmesine engel olmamı bekliyorlardı.

Olaylar bu noktada karışıyordu. Hank'i öldürmemden saatler önce, ona Nefilim ordusuna liderlik edeceğime dair bir bağlılık yemini etmiştim. Yeminimi yerine getirememem, hem benim hem de annemin ölümüne neden olacaktı.

Baş meleklere vaadimi ve Hank'e yeminimi nasıl yerine getirecektim? Tek bir seçenek görüyordum. Hank'in ordusunu yönlendirecektim... ama barışa. Büyük ihtimalle, beni yemin etmeye zorlarken hayal ettiği şekilde olmayacaktı ama artık detayları tartışması mümkün değildi. Yine de, isyana sırt çevirerek Nefillerin kovulmuş meleklere köle kalmaya devam etmelerine izin verdiğim gerçeği aklımdan çıkmamıştı. Doğru gelmiyordu ama hayat zor kararlarla doluydu. Bunu çok iyi öğrenmiştim. Şu anda baş melekleri hoşnut tutmayı Nefillerden daha fazla önemsiyordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Patch'e, "Yeminim hakkında ne biliyoruz?" diye sordum. "Dar yeminimin Hank'in ölümüyle geçerlilik kazandığını söyledi ama yemini tutup tutmadığımı kim belirliyor? Yeminimi yerine getirmek anlamında ne yapıp ne yapamayacağıma kim karar veriyor? Örneğin seni ele alalım. Sırrımı bir kovulmuş melek ve Nefil düşmanı olan seninle paylaşıyorum. Yemin beni hıyanetten öldürmez mi?"

Patch bariz bir rahatlamayla, "Ettiğin yemin daha muğlak olamazdı. Neyse ki," dedi.

Ah, evet, muğlak bir yemindi. Ve amaca yönelik. *Eğer ölürsen ordura liderlik edeceğim.* Ne bir eksik ne bir fazla.

"Gücü ve Nefil liderliğini elinde tuttuğun sürece, bence yemine bağlı sayılabilirsin," dedi Patch. "Hank'e savaşa girme sözü vermedin."

"Başka bir deyişle, plan, savaş dışı kalmak ve baş melekleri hoşnut tutmak."

Patch iç geçirdi ve neredeyse kendi kendine konuşur gibi, "Bazı şeyler hiç değişmiyor," dedi.

"Heşvan'dan ve Nefillerin özgürlük konusunda pes etmelerinden ve baş meleklerin yüzüne kocaman, geniş bir memnuniyet gülücüğü yerleştirdikten sonra, bütün bunları geride bırakabiliriz." Onu öptüm. "O zaman sadece sen ve ben kalırız."

Patch inledi. "Hiç bitmeyecek gibi."

Savaştan başka bir konuya geçmek için sabırsızlanarak, "Hey dinle," dedim. "Bu akşam bir adam yanıma geldi. Seninle konuşmak isteyen bir adam."

Patch başını salladı. "Pepper Friberg."

"Pepper'ın suratı bir basket topu kadar yuvarlak mıdır?"

Patch kafasını bir kez daha salladı. "Pepper, anlaşmamızı çiğnediğimi düşündüğü için peşimde. Derdi benimle konuşmak değil. Beni cehenneme zincirleyip güzelce pataklamak istiyor."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantev.org

"Sadece bana mı öyle geliyor yoksa bu ciddi bir şey gibi mi?"

"Pepper Friberg bir baş melektir ama kucağında birden fazla karpuz taşır. İkili hayat yaşıyor. Vaktinin yarısını bir baş melek gibi yaşayarak, diğer yarısını da bir insan olarak ikinci bir işle geçiriyor. Şu ana kadar iki dünyanın da kaymağını yiyordu. Baş melek yetkisine sahipken insanlara özgü ahlaksızlıklara bulaştığı için yetkisini her zaman iyiye kullandığı söylenemez."

Demek Pepper bir baş melekti. Onu tanımlayamamış olmama şaşmamak gerekirdi. Baş meleklerle baş etmek konusunda çok fazla tecrübem yoktu.

Patch sözlerini sürdürdü. "Biri çarpık oyunlarını çözmüş ve dedikodulara bakılırsa, şantaja maruz kalmış. Pepper yakın zamanda borcunu ödemezse dünyadaki tatil süresi daha kalıcı bir hal alacak. Baş melekler ne iş çevirdiğini öğrenirlerse yetkilerini alır ve kanatlarını koparırlar. Sonsuza dek buraya mahkûm kalır."

Parçalar yerine oturmuştu. "*Senin* ona şantaj yaptığını sanıyor."

"Bir süre önce, ne iş yaptığını çözdüm. Sırrını tutacağıma söz verdim, o da karşılığında Hanok Kitabı'nın bir kopyasını ele geçirmeme yardım etmeyi kabul etti. Sözünü yerine getirmedi, bu yüzden kendimi kandırılmış hissettiğimi sanması çok doğal. Ama bence dikkatsiz davranmış olmalı ve ortalıkta kabahatlerinden çıkar sağlamak için fırsat kollayan başka bir kovulmuş melek var."

"Pepper'a bunu söyledin mi?"

Patch gülümsedi. "Deniyorum. Kendini pek konuşkan hissetmiyor."

"Seni ortaya çıkarmak için gerekirse bütün Delphic Eğlence Parkı'nı yakacağını söyledi." Baş meleklerin kendi güvenliklerinden korktukları için kovulmuş melekler tarafından inşa edilmiş yerleşim yerleri olan Delphic Eğlence Parkı'ndan içeri adım atmaya cesaret edemediklerini biliyordum. Bu yüzden tehdit mantıklı gelmişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Kellesi tehlikede ve umutsuzlaşıyor. Ortadan kaybolmam gerekebilir."

"Kaybolmak mı?"

"Pek etrafta görünmeyebilirim yani."

Tek dirseğimin üstünde doğrulup Patch'e baktım. "Benim bu tablodaki yerim ne?"

"Senin sayende bana ulaşabileceğini sanıyor. Sana kene gibi yapışacaktır. Şu anda biz konuşurken o arabasını yolun karşısına park etmiş, gözlerini benim pikabıma dikmiştir." Patch başparmağını yanağımda dolaştırdı. "Beceriklidir ama beni kız arkadaşımla keyifli zaman geçirmekten alıkoyacak kadar değil."

"Bana her zaman iki adım önde olacağına söz ver." Pepper'ın Patch'i yakalaması ve onu kestirmeden cehenneme göndermesinin bende pek sıcak ve hoş bir his uyandırdığını söyleyemezdim.

Patch parmağını tişörtümün yakasına taktı ve öpmek için beni kendine çekti. "Endişelenme, Melek. Bu gizli kapaklı işlerle çok uzun zamandır uğraşıyorum."

Uyandığımda, yatağın yanımda kalan kısmı soğuktu. Pepper Friberg nam-ı diğer Bay Kirli Sırlı Baş Melek'in bütün gece evimin karşısında oturup casusluk oynaması olasılığı yerine Patch'in kollarının arasına kıvrılıp uyuyuşumu hatırlamaya konsantre olarak gülümsedim.

Bir sene öncesini, ikinci sınıfın sonbaharını düşündüm. O zamana dek bir erkekle öpüşmemiştim bile. Beni bekleyenleri hayal dahi edemezdim. Patch benim için söze dökemeyeceğim kadar çok şey ifade ediyordu. Bana olan sevgisi ve inancı, yakın zamanda almaya zorlandığım kararların yakıcılığını azaltıyordu. Vicdanıma ne zaman şüphe ya da pişmanlık süzülse, tek yapmam gereken Patch'i düşünmekti. Her zaman doğru tercihi yaptığımdan emin değildim

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ama bir konuda nettim. Patch'le doğru tercihi yapmıştım. Ondan vazgeçemezdim. Asla.

Öğle saatlerinde Vee aradı.

"Koşuya çıkalım mı?" dedi. "Yeni bir spor ayakkabı aldım ve bu kötü çocukları kullanmam gerek."

"Vee, dün gece dans etmekten ayaklarım su topladı. Hem bir dakika, sen ne zamandan beri koşmayı sever oldun?"

"Birkaç kilo fazlam olduğu sır değil," dedi. "İri kemikliyim ama bu, bir miktar yağın bana engel olması için yeterli bahane değil. Ortalıkta Scott Parnell adında bir adam var ve eğer peşine düşecek cesareti toplamak için birkaç kilo vermem gerekecekse, o zaman ben de veririm. Scott'ın bana, Patch'in sana baktığı gibi bakmasını istiyorum. Daha önce bu diyet ve egzersiz zımbırtıları konusunda ciddi değildim ama artık yeni bir sayfa açıyorum. Bugünden itibaren egzersizi seviyorum. Yeni en yakın arkadaşım egzersiz."

"Öyle mi? Bana ne oldu?"

"Şu kilolan verdiğim anda sen yine bir numaralı dostum olacaksın. Yirmi dakikaya kadar seni alırım. Ter bandını unutma. Saçların nemlenince korkunç şeyler yapmaya başlıyor."

Telefonu kapattım. Üzerime askılı bir tişört ve eşofman, ayaklarıma da tenis ayakkabılarımı geçirdim.

Vee beni tam vaktinde aldı ve istikametimizin okulun koşu pisti olmadığı hemen belli oldu. Mor Neon'unu okula ters yönde kalan şehre çevirirken kendi kendine bir şarkı mırıldanıyordu.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Tepelerde koşarız diye düşündüm. Yokuşlar kalça kasları için iyidir." Neon'u Deacon Yolu'na sokunca, kafamda bir ışık yandı.

"Dur bir dakika. Scott, Deacon Yolu'nda oturuyor."

"Ah, haklısın, orada oturuyor."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Scott'ın evinin önünde mi koşacağız? Sence bu biraz... bilmi yorum ama... sapıklık olmuyor mu?"

"Bu, konuya gerçekten acıklı bir bakış şekli, Nora. Bunu neden bir motivasyon aracı olarak görmüyorsun?"

"Ya bizi görürse?"

"Sen Scott'la arkadaşsın. Bizi görürse, büyük olasılıkla çıkıp konuşur. Ve durup ona vaktimizden birkaç dakika ayırmamak kabalık olur."

"Başka bir deyişle, olay koşmak değil. Tavlamak."

Vee kafasını salladı. "Hiç eğlenceli değilsin."

Deacon'dan yukarı, iki tarafında her daim yeşil ağaçların sıralandığı, kıvrımlı ve manzaralı yol boyunca ilerlemeye başladı. Birkaç haftaya kalmaz ağaçlar karla kaplanacaktı.

Scott, annesi Lynn Parnell'la birlikte, bir sonraki dönemeçte görüş alanımıza giren sitede oturuyordu. Scott yaz aylarında evden ayrılıp saklanmaya başlamıştı. Hank Millar'ın Nefilim ordusunu terk etmişti ve Hank diğerlerine ibret olması için usanmadan onu arıyordu. Ben Hank'i öldürünce Scott evine dönüş özgürlüğünü kazanmıştı.

Binanın etrafı beton duvarlarla çevriliydi ve her ne kadar niyetlerinin mahremiyet elde etme olduğundan emin olsam da duvar mekâna bir esir kampı havası vermişti. Vee arabayı girişe çekerken gizlice Scott'ın odasına girmeme yardım ettiği zamana döndüm. Scott'ın arkamdan iş çeviren pisliğin teki olduğunu sandığım zamana. Tanrım, her şey ne kadar değişmişti. Arabayı tenis kortunun yakınına park ettik. Ağların yerinde yeller esiyordu ve birisi kort zeminini duvar yazılarıyla donatmıştı.

Arabadan indik ve birkaç dakika boyunca ısınma hareketleri yaptık.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ama bir konuda nettim. Patch'le doğru tercihi yapmıştım. Ondan vazgeçemezdim. Asla.

Öğle saatlerinde Vee aradı.

"Koşuya çıkalım mı?" dedi. "Yeni bir spor ayakkabı aldım ve bu kötü çocukları kullanmam gerek."

"Vee, dün gece dans etmekten ayaklarım su topladı. Hem bir dakika, sen ne zamandan beri koşmayı sever oldun?"

"Birkaç kilo fazlam olduğu sır değil," dedi. "İri kemikliyim ama bu, bir miktar yağın bana engel olması için yeterli bahane değil. Ortalıkta Scott Parnell adında bir adam var ve eğer peşine düşecek cesareti toplamak için birkaç kilo vermem gerekecekse, o zaman ben de veririm. Scott'ın bana, Patch'in sana baktığı gibi bakmasını istiyorum. Daha önce bu diyet ve egzersiz zımbırtıları konusunda ciddi değildim ama artık yeni bir sayfa açıyorum. Bugünden itibaren egzersizi seviyorum. Yeni en yakın arkadaşım egzersiz."

"Öyle mi? Bana ne oldu?"

"Şu kiloları verdiğim anda sen yine bir numaralı dostum olacaksın. Yirmi dakikaya kadar seni alırım. Ter bandını unutma. Saçların nemlenince korkunç şeyler yapmaya başlıyor."

Telefonu kapattım. Üzerime askılı bir tişört ve eşofman, ayaklarıma da tenis ayakkabılarımı geçirdim.

Vee beni tam vaktinde aldı ve istikametimizin okulun koşu pisti olmadığı hemen belli oldu. Mor Neon'unu okula ters yönde kalan şehre çevirirken kendi kendine bir şarkı mırıldanıyordu.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Tepelerde koşarız diye düşündüm. Yokuşlar kalça kasları için iyidir." Neon'u Deacon Yolu'na sokunca, kafamda bir ışık yandı.

"Dur bir dakika. Scott, Deacon Yolu'nda oturuyor."

"Ah, haklısın, orada oturuyor."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"Scott'ın evinin önünde mi koşacağız? Sence bu biraz... bilmiyorum ama... sapıklık olmuyor mu?"

"Bu, koruyucu gerçekten acıklı bir bakış şekli, Nora. Bunu neden bir motivasyon aracı olarak görmüyorsun?"

"Ya bizi görürse?"

"Sen Scott'la arkadaşsın. Bizi görürse, büyük olasılıkla çıkıp konuşur. Ve durup ona vaktimizden birkaç dakika ayırmamak kabalık olur."

"Başka bir deyişle, olay koşmak değil. Tavlamak."

Ve kafasını salladı. "Hiç eğlenceli değilsin."

Deacon'dan yukarı, iki tarafında her daim yeşil ağaçların sıralandığı, kıvrımlı ve manzaralı yol boyunca ilerlemeye başladı. Birkaç haftaya kalmaz ağaçlar karla kaplanacaktı.

Scott, annesi Lynn Parnell'la birlikte, bir sonraki dönemeçte giriş alanımıza giren sitede oturuyordu. Scott yaz aylarında evden ayrılıp saklanmaya başlamıştı. Harik Millar'ın Nefilim ordusunu terk etmişti ve Harik diğerlerine ibret olması için usanmadan onu aramıştı. Ben Harik'i öldürünce Scott evine dönüş özgürlüğünü kazanmıştı.

Binanın etrafı beton duvarlarla çevriliydi ve her ne kadar niyetlerinin muhtemeliyet elde etme olduğundan emin olsam da duvar mekâna bir esir kampı havası vermişti. Ve arabayı girişe çekerken, gizlice Scott'ın odasına girmeme yardım ettiği zamana döndüm. Scott'ın arkamdan iş çeviren pisliğin teki olduğunu sandığım zamana. Tanrım, her şey ne kadar değişmişti. Arabayı tenis kortunun yakınına park ettik. Ağların yerinde yeller esiyordu ve birisi kort zeminini duvar yazılarıyla donatmıştı.

Arabadan indik ve birkaç dakika boyunca ısınma hareketleri yaptık.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Vee, "Neon'u bu semtte uzun süre tek başına bırakmak bana güvenli gelmiyor," dedi. "Belki de sitenin etrafında tur atmamız daha iyi olur. Böylece bebeğimi gözümün önünden ayırmak zorunda kalmam."

"Hı-hu. Böylece Scott'a bizi görmesi için daha çok fırsat vermiş oluruz."

Vee'nin üstünde, poposunda altın rengi harflerle DİVA yazan bir eşofman vardı. Ayrıca makyajı eksiksizdi; kulaklarına tek taş küpelerini, parmağına yakut yüzüğünü takmıştı ve buram buram Dior'un Pure Poison parfümü kokuyordu. Sıradan koşu kılığı işte.

Harekete geçtik ve sitenin etrafını dolaşan patikada ağır bir koşu tuttурduk. Güneş yüzünü göstermişti, üç turun sonunda eşofman üstümü çıkarıp belime bağladım. Vee çabucak eski bir banka ulaştı ve nefes nefese çöktü.

"Beş kilometre olmuştur," dedi.

Patikayı süzdüm. Tabii... üç dört kilometre daha koşmuş olsaydık.

Vee, "Belki Scott'ın penceresinden içeri göz atabiliriz," dedi. "Bugün pazar. Uyuyakalmış ve dostça bir uyandırma çağrısına ihtiyaç duyuyor olabilir."

"Scott üçüncü katta oturuyor. Neon'un bagajına sığdırdığın on iki metrelik bir merdivenin yoksa pencere röntgenciliğinin üstünü çizebiliriz."

"Daha dolambaçsız bir yol seçebiliriz. Kapısını çalmak gibi mesela."

O sırada turuncu renkli, 1970'lerden kalma bir Plymouth Barracuda, motor homurtusu eşliğinde park alanına girerek üstü kapalı alana çekti ve Scott arabadan indi. Scott, pek çok Nefil erkeği gibi, spor salonuyla fazlasıyla haşır neşir erkeklerin fiziğine sahipti. Ayrıca bir doksan beşlik boyuyla hayli uzun sayılırdı. Tam bir tutuklu gibi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kısacık kestirdiği saçlarıyla kaba ve sert bir yakışıklığa sahipti. Bugün bir basketbol şortu ve kolları kesik bir tişört giymişti.

Vee eliyle yüzünü yelpazeledi. "Vay canına."

Scott'a seslenmek ve dikkatini çekmek amacıyla elimi havaya kaldırdığım anda Barracuda'nın yolcu kapısı açıldı ve Dante göründü.

"Bak şuna," dedi Vee. "Bu Dante. Hesabı sen yap. Onlar iki, biz iki. Koşmayı seveceğimi biliyordum."

"Aniden koşmaya devam etme arzusuyla doldum," diye mırıldandım. Ve Dante'yle arama upuzun bir mesafe koyana dek durmama. Dün geceki konuşmaya kaldığımız yerden devam edecek havada değildim. Aynı şekilde, Vee'nin çöpçatan rolü oynamasını kaldıracak havada da değildim. Bu konuda sinir bozacak kadar iyiydi.

"Çok geç. Yakalandık." Vee kolunu başının üstünde bir helikopter pervanesi gibi döndürmeye başladı.

Ve elbette, Scott ve Dante Barracuda'ya yaslanmış, sırıtarak bize bakıyorlardı.

Scott, "Beni mi takip ediyorsun, Grey," diye seslendi.

Vee'ye, "Tamamen senindir," dedim. "Ben koşumu tamamlayacağım."

"Ya Dante ne olacak? Kendini fazlalıkmış gibi hissedecek," dedi.

"Ona iyi gelecektir, güven bana."

Scott, "Yangın nerede, Grey?" diye seslendi ve hoşnutsuz bakışlarım altında, Dante'yle birlikte bize doğru koşmaya başladılar.

"Antrenman yapıyorum," dedim. "Şeyi düşünüyorum... Koşu takımı seçmelerinde şansımı denemeyi."

Vee, "Koşu mevsimi bahardan önce başlamaz," diye uyardı.

Canı cehenneme.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Scott'a, "Ah, nabız atışlarım düşüyor," diye seslendim. Bunun üstüne ters istikamette koşmaya başladım.

Scott'ın peşime düştüğünü duydum. Birkaç saniye sonra, tişörtümün askısını tutup muzip bir tavırla çekti. "Bana neler olduğunu söylemek ister misin?"

Yüzümü ona çevirdim. "Sence neye benziyor?"

"Sen ve Vee koşu bahanesiyle beni görmeye gelmişsiniz gibi görünüyor."

Omzuna tebrik amaçlı bir şaplak indirdim. "Aferin sana, ahbap."

"O zaman neden kaçıyorsun ve Vee neden parfüm fabrikası gibi kokuyor?"

Sessiz kalarak cevabı bulmayı ona bıraktım.

Sonunda, "Ah," dedi.

Ellerimi iki yana açtım. "Buradaki görevim sona erdi."

"Beni yanlış anlama ama bütün günü Vee'yle takılarak geçirmeye hazır olduğumu sanmıyorum. O bayağı... yoğun biri."

Ona bilge, "cesaretini toplayana kadar cesur gibi davran" öğüdünü vermeye hazırlanırken Dante yanımızda bitti.

"Konuşabilir miyiz?" dedi.

"Ah, Tanrım," diye geveledim.

Scott, "Gitme mesajını aldım," dedi ve bütün hevesimi kırarak, beni Dante'yle baş başa bırakıp uzaklaştı.

Geçici çözüm getirecek ilişkimize dair fikirlerini tekrar tekrar anlatırken yüzüne bakmak zorunda kalmayacağımı düşünerek, "Hem koşup hem konuşabilir misin?" diye sordum. Ayrıca bu, konuşmaya ne kadar hevesli olduğum konusunda çok şey anlatıyordu.

Dante yanıt olarak hızlandı ve yanımda koşmaya başladı.

"Koşmaya çıktığını gördüğüme sevindim," dedi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ter içinde kalan yüzüme düşmüş saçları iterek, "Nedenmiş o?" diye sordum. "Yoksa beni berbat halde görmek sana büyük bir mutluluk mu veriyor?"

"O da var tabii ama senin için planladıklarımı düşünürsek bu iyi bir antrenman."

"Benim için bir şeyler mi planlıyorsun? Neden daha fazlasını duymak istemediğim hissine kapılıyorum acaba?"

"Artık bir Nefil olabilirsin, Nora ama dezavantajlı durumdasın. Doğal yollardan dünyaya gelmiş Nefillerin aksine sıradışı bir boya ve fiziksel güç avantajına sahip değilsin."

"Sandığından çok daha güçlüyüm," diye itiraz ettim.

"*Eskisinden* daha güçlüsün. Ama dişi bir Nefil kadar değil. İnsan olduğun zamanki bedene sahipsin ve o zamanlar bu yeterli gelse de artık rekabet için yeterli değil. Yapın çok narin. Bana kıyasla fazlasıyla kısasın. Ve kas elastikiyetin feci durumda."

"İşte bu çok pohpohlayıcı oldu."

"Sana duyman gereken yerine, duymak isteyeceğini düşündüğüm şeyi söyleyebilirdim ama o zaman gerçekten arkadaşın sayılır mıydım?"

"Bana bütün bunları neden anlatman gerekiyor ki?"

"Dövüşmeye hazır değilsin. Kovulmuş bir melek karşısında hiç şansın yok. Bu kadar basit."

"Kafam karıştı. Neden dövüşmem gereksin ki? Dün, bir savaş çıkmayacağını tekrar tekrar ve net olarak ifade ettiğimi sanıyordum. Ben Nefilleri barışa yönlendireceğim." Ve böylece baş meleklerden de kurtulacaktım. Patch ve ben tepesi atmış Nefillerin, tam donanımlı baş meleklerden daha iyi düşmanlar olduklarına açıkça karar vermiştik. Dante'nin savaşa girmek istediği ortadaydı ama onunla aynı görüşte değildik. Ve Nefil ordusunun lideri olarak nihai karar

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi | https://rantey.org

bana aitti. Dante beni hafife alıyormuş gibi gelmişti ve bundan zerre kadar hoşlanmamıştım.

Durdu ve gözlerimin içine bakabilmek için beni bileğimden yakaladı. Sakin bir sesle, "Olup biten her şeyi sen kontrol edemezsin," derken içimden, sanki bir buz küpü yutmuşum gibi, dondurucu bir his geçti. "Senin arkanı kolladığımı biliyorsun, Hank'e sana göz kulak olacağıma söz verdim. Ama savaş ya da en azından bir isyan çıkarsa, sağ çıkamazsın. Mevcut durumunda mümkün değil. Sana bir şey olur da orduya liderlik edemezsen, yeminini çiğnemiş olacaksın ve bunun ne anlama geldiğini biliyorsun."

Ah, ne anlama geldiğini pekâlâ biliyordum. Kendi mezarıma atlamak demekti. Ve annemi de peşimden sürüklemek.

"Önlem olarak, sana idare edebilmeni sağlayacak bir şeyler öğretmek istiyorum," dedi Dante. "Tek önerdiğim bu."

Yutkundum. "Seninle antrenman yaparsam, kendi başımın çaresine bakacak kadar güçleneceğim bir noktaya varacağımı mı düşünüyorsun?" Kovulmuş meleklere karşı olabilirdi. Peki ya baş melekler? İsyanı durduracağıma söz vermiştim. Savaş için antrenman yapmak, bu amaçla örtüşmüyordu.

"Bence denemeye değer."

Savaşın düşüncesi bile, midemin düğümlenmesine yetmişti ama Dante'nin önünde korkumu göstermek istemiyordum. Zaten kendi başımın çaresine bakamayacağımı düşünüyordu. "Bu durumda hangisisin? Sahte erkek arkadaşım mı? Özel antrenörüm mü?"

Dudakları büküldü. "Her ikisi de."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

3

Yee koşu sonrası beni eve bıraktığında, cep telefonumda iki cevapsız arama vardı. İlki zaman zaman intikam tanrıçam, zaman zaman da, kaderin oyunu sonucu sevgi bağıyla değilse de kan bağıyla kız kardeşim olan Marcie Millar'dandı. Son on yedi seneyi, ilkokulda çikolatalı sütümü çalan ve ortaokulda okul dolabıma kadın pedi yapıştıran kızın DNA'mı ortak olduğunu bilmeden geçirmiştim. Gerçeği önce Marcie ortaya çıkarmış ve yüzüme çarpmıştı. İlişkimizi insanların arasında tartışmamak konusunda sözsüz bir anlaşmamız vardı ve genel olarak bu yeni bilgi, bizi hiç değiştirmemişti. Marcie hâlâ şımarık ve anoreksik aptalın tekiydi ve ben de uyanık olduğum saatlerin büyük kısmını arkamı kollayarak ve bir sonraki hamlesinin ne olacağını merak ederek geçirmeye devam ediyordum.

Marcie mesaj bırakmamıştı, benden ne isteyebileceğini tahmin edemediğim için bir sonraki mesaja geçtim. Bilinmeyen numara. Sesli mesajda kontrollü ve erkeksi bir nefes vardı ama tek kelime yoktu. Belki Dante'ydi, belki Patch. Belki de Pepper Friberg. Özel numaram rehberde kayıtlıydı ve Pepper birazcık araştırmacılık ruhuyla izimi kolayca bulabilirdi. Ama bu pek güven verici bir düşünce sayılmazdı.

Kumbaramı yatağımın altından çıkardım, kauçuk tabanını çekince içinden yetmiş dolar çıktı. Dante yarın sabah beşte hızlı koşu ve ağırlık kaldırma egzersizleri yapmam için beni alacaktı ve spor

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ayakkabılarıma tiksinti dolu bir bakış attıktan sonra, "O şeyler bir günlük antrenmanı atlatamaz," diye homurdanmıştı. Bu yüzden, harçlığımı kros ayakkabılarına yatırmak üzereydim.

Savaş tehdidinin, Dante'nin göstermeye çalıştığı kadar ciddi olduğunu sanmıyordum. Özellikle de Patch ve ben gizli gizli, Nefilleri sonu kötü bitmeye mahkûm ayaklanmadan geri çekme planları yaparken. Ama ölçülerim, süratim ve çevikliğimle ilgili yorumları doğruydu. Tanıdığım bütün Nefillerden daha ufak tefektim. Ben onların aksine boyu, kas esnekliği ve diğer her şeyi ortalama olan bir insan bedeniyle doğmuştum ve bir kan nakli ve Dönüşüm Yemini'yle Nefil olabilmiştim. Teoride onlardan biriydim ama pratikte değildim. Bu farklılığın surtuna bir hedef tahtası çizmesini istemiyordum ama zihnimin gerisindeki cılız bir ses, öyle olabileceğini söylüyordu.

Ve gücümü korumak adına ne gerekiyorsa yapmalıydım.

Dante'ye yarın sabahla ilgili ilk sorum, "Neden bu kadar erken başlıyoruz?" olmalıydı ama cevabı zaten bildiğimden şüpheleniyordum. Bir Nefil'in yanında koşuya çıktığı takdirde dünyanın en hızlı insanı bile aylak aylak yürüyüş yapar gibi görünürdü. En iyi halindeki bir Nefil'in en yüksek süratiyle saatte seksen kilometrenin üstüne çıkabileceğinden şüpheleniyordum. Dante ve benim lisenin koşu pistinde o hızı yaparken görülmemiz dikkatleri üzerimize çekerdi. Ancak pazartesi sabahının şafak öncesi saatlerinde insan soyluların büyük kısmı derin uykuda olurdu ve bu bizim için hiç endişelenmeden antrenman yapma fırsatı demekti.

Parayı cebime tıktım ve alt kata indim. Anneme, "Birkaç saate dönerim!" diye seslendim.

Mutfaktan karşılık verdi: "Rosto akşam altıda hazır olacak, geç kalma!"

Yirmi dakika sonra Pete'in Soyunma Odası'nın kapısından girip ayakkabı bölümüne yönelmiştim. Birkaç kros ayakkabısı

Yetkisiz PDF Kitap Arşivi - https://ranteyi.org

denedikten sonra, indirim rafındaki bir ayakkabıda karar kıldım. Dante pazartesi sabahuma –bölge çapında öğretmen seminer günü olduğu için okul tatildi– el koyabilirdi ama harçlığımın tamamını ona kaptıracak değildim.

Ayakkabıların parasını ödedim ve cep telefonundan saati kontrol ettim. Henüz dört bile olmamıştı. Önlem olarak, Patch'le toplum içinde telefon görüşmelerini en aza indirmeye karar vermiştik ama kaldırımda iki yana doğru attığım hızlı bir bakış, yalnız olduğumu doğruladı.

Patch'in bana verdiği izi sürülemeyen cep telefonunu çantamın derinliklerinden bulup numarasını tuşladım.

Bir sonraki sokağa park ettiğim arabama doğru yürürken, "Birkaç saat boş vaktim var," dedim. "Lookout Parkı'nda, atlıkarıncanın arkasında gözlerden uzak bir ambar var. On beş dakika içinde orada olabilirim."

Sesindeki gülümsemeyi duyar gibiydim. "Beni fena halde istiyorsun."

"Endorfine ihtiyacım var."

"Ve terk edilmiş bir ambarda öpüşüp koklaşmak bu işe yarayacak, öyle mi?"

"Hayır, büyük olasılıkla beni endorfin komasına sokacak ama teoriyi denemek için can atıyorum. Şu anda Pete'in Soyunma Odası'ndan çıkıyorum. Trafik lambaları benden yana olursa, on dakika içinde bile..."

Cümlemi bitiremedim. Bez bir çuval kafama indi ve arkadan kucaklandım. Şaşkınlıkla telefonu elimden düşürdüm. Çığlık atarak kollarımı kurtarmaya çalıştım ama beni caddeye doğru iten kollar fazla güçlüydü. Sokağın aşağısından bir aracın homurtular çıkararak geldiğini duydum ve hemen sonra tam önümde sert bir frenle durdu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bir kapı açıldı ve içeri itildim.

Panelvanın içindeki havaya, limonlu oda parfümünün maskelediği bir ter kokusu hâkimdi. Ön taraftaki havalandırma deliklerinden içeri dolan yüksek ısı, terlememe neden oluyordu. Belki de amaç buydu.

Öfkeyle, "Neler oluyor? Ne istiyorsunuz?" diye sordum. Olanların ağırlığı henüz kafama denk etmediği için, korkmaktan çok öfkelenmiştim. Cevap gelmedi ama yakınımdaki iki kişinin nefeslerini duydum. Bu ikisinin yanı sıra bir de sürücü vardı, bu da toplamda üç kişi olduklarını anlamına geliyordu. Bana karşı tek kişi.

Kollarım arkama doğru bükülmüş ve bende çekme zincir hissi uyandıran bir şeyle bağlanmıştı. Ayak bileklerim de benzer bir dayanıklı zincirle sabitlenmişti. Çuval hâlâ kafamdaydı. Yüzüstü uzanmıştım ve burnum panelvanın zeminine dayalıydı. Yan dönmeye çalıştım ama omuz eklemim yuvasından ayrılacakmış gibi hissettim. Öfkeyle bir çığlık atmamla bacağımın üst kısmına hızlı bir tekme yemem bir oldu.

Bir erkek sesi, "Sesini kes!" diye homurdandı.

Uzun bir süre yol aldık. Belki kırk beş dakika. Zihnim zamanı doğru takip edemeyecek kadar farklı yerlerde dolaşıyordu. Kaçabilir miydim? Nasıl? Onlardan hızlı davranabilir miydim? Hayır. Onları aklımla alt edebilir miydim? Belki. Bir de Patch vardı. Kaçırıldığımı anlayacaktı. Cep telefonumun izini Pete'in Soyunma Odası'nın önüne kadar sürebilirdi ama oradan sonra nereye gideceğini nereden bilecekti ki?

İlk başta panelvan peş peşe trafik ışıklarında durmuştu ama bir süre sonra yol açılmıştı. Panelvanın zikzaklı bir yolda kıvrılarak yukarı doğru tırmanması beni şehrin dışında, ücra bir yere doğru hareket ettiğimize inandırmıştı. Tişörtümün altından ter süzülüyordu ve tek bir derin nefes dahi almayı başaramıyor gibiydim. Her nefes alışım göğsüme kuskaç gibi oturmuş panik yüzünden yetersiz kalıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Lastikler çakılları ezerek durmadan yokuş yukarı çıkıyordu. Ta ki sonunda motor durana kadar. Beni tutanlar ayaklarımdaki zincirleri çözdü ve beni dışarı sürükleyip çuvalı başımdan çıkardı.

Yanılmamıştım. İkisi erkek, biri kadın, üç kişiydiler. Beni ahşap bir kulübeye getirmişlerdi. Kollarımı giriş katından tavandaki kirişlere kadar uzanan dekoratif bir direğe yeniden zincirlediler. Işık yoktu ama nedeni elektriğin kesik olması olabilirdi. Az sayıdaki mobilyanın üzeri beyaz örtülerle örtülmüştü. İçerisinin dışarıdan en çok bir ya da iki derece daha sıcak olması, şöminenin yanmadığı anlamına geliyordu. Kulübe her kime aitse, kış için kapatılmıştı.

İçlerinde en iri cüsseli olan, "Boşuna bağırmaya zahmet etme," dedi. "Kilometrelerce mesafede tek bir insan yok." Bir kovboy şapkası ve güneş gözlüğünün arkasına saklanmıştı ama bu gereksiz bir tedbirdi. Onu daha önce hiç görmediğimden emindim. Güçlenen altıncı hissim, üçünün de Nefil olduğunu doğruluyordu ama benden ne istedikleri konusunda en ufak bir fikrim yoktu.

Zincirleri çekiştirdim ama bir şangırtı çıkarmanın dışında yerlerinden bile oynamadılar.

Kovboy şapkalı Nefil, "Gerçek bir Nefil olsaydın, zincirleri koparabilirdin," diye homurdandı. Geride duran ve benimle iletişimlerini tiksinti dolu bakışlarla sağlayan diğer ikisinin sözcülük görevini üstlenmişe benziyordu.

Buz gibi bir sesle tekrar ettim: "Benden ne istiyorsunuz?"

Kovboy Şapkası'nın dudakları pis bir sırıtışla büküldü. "Senin gibi küçük bir prensesin nasıl olup da Nefil devriminin altından kalkabileceğini sandığını öğrenmek istiyorum."

Gerçeği çirkin suratına çarpabilmeyi dileyerek nefret dolu bakışına karşılık verdim. Devrim falan olmayacaktı. İki gün sonra Heşvan başlayınca, o ve Nefil arkadaşlarının bedenleri kovulmuş melekler tarafından ele geçirilecekti. Hank Millar, kafalarını devrim

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ve kurtuluş hikayeleriyle doldurarak işin kolayına kaçmıştı. Şimdi gerçek bir mucize yaratma görevi bana kalmıştı.

Ve bunu yapmayacaktım.

Kovboy Şapkası önümde volta atarak, "Seni araştırdım," dedi. "Soruşturdum ve kovulmuş bir melekle, Patch Cipriano'yla çıktığını öğrendim. İlişkin nasıl gidiyor?"

Belli etmeden yutkundum. "Kimlerle konuştuğunu bilmiyorum." Patch'le ilişkimin ortaya çıkması halinde nasıl bir tehlikeyle karşı karşıya kalacağımı biliyordum. Dikkatli davranmıştım ama görünüşe bakılırsa, yeterince dikkatli davranmamış olmalıydım. "Ama Patch'le ilişkimi bitirdim," diye yalan söyledim. "Yaşadığımız şey geçmişte kaldı. Kimlere bağlı olduğunu biliyorum. Bir Nefil olduğum anda..."

Yüzünü yüzüme yaklaştırdı. "Sen bir Nefil değilsin!" Gözleri beni aşağılayıcı bir ifadeyle süzdü. "Şu haline bir bak. Acınacak haldesin. Kendine Nefil demeye hakkın yok. Sana bakınca bir insan görüyorum. Zayıf, ağlayıp sızlayan, yetkilendirilmiş küçük bir kız."

Sakin bir tavırla konuştum. "Fiziksel olarak senin kadar güçlü olmadığım için öfkelisin."

"Gücünden bahseden kim? Sende gurur yok. İçinde sadakat duygusundan eser yok. Kara El'e bir lider olarak saygı duyardım çünkü o saygıyı hak etmişti. Bir vizyonu vardı. Eyleme geçmişti. Seni halefi tayin etti ama bunun benim için bir anlamı yok. Saygımı mı istiyorsun? Sana saygı duymamı sağla." Parmaklarını vahşi bir tavırla suratımın önünde şıklattı. *"Hak et, prenses."*

Saygısını hak etmek mi? Hank olabilmek için mi? Hank bir dolandırıcı ve yalancıydı. Hoş sözler ve yağcılıkla halkına imkânsızı vadetmişti. Annemi kandırmış, kullanmış ve gizli planlarına alet etmişti. Beni içine düşürdüğü durumu ve beni kaçık planlarını gerçekleştirmek zorunda bırakmayı düşündükçe deliriyordum.

Ücretsiz Dijital Kitap Arşivi https://kahteyorg

Kovboy Şapkası'nın gözlerine soğuk bir ifadeyle baktım ve sonra ayağımı var gücümle kaldırıp göğsüne indirdim. Geriye doğru uçtu ve yere yığıldı.

Diğer ikisi bana doğru atıldı ama öfkem içimde bir yangın çıkarmıştı. Göğsümde yabancı ve vahşi bir güç kabarmıştı. Zincirlere asıldım ve halkalar yerlerinden ayrılırken metalin gıcırtısını duydum. Zincirler yere düşünce hiç zaman kaybetmeden yumruk savurmaya başladım. İlk Nefil'in kaburgalarına bir yumruk indirdikten sonra, dişi Nefil'e bir döner tekme attım. Ayağım bacağının üst kısmına denk gelmişti; hissettiğim sert kas yığınına hayret ettim. Hayatım boyunca hiç bu kadar güçlü ve dayanıklı bir kadınla karşılaşmamıştım.

Dante haklıydı: Dövüşmeyi bilmiyordum. İşin peşini bırakmamam ve onlar yerdeyken saldırmaya acımasızca devam etmem gerektiğini biraz geç fark ettim. Ama yaptığım şey beni, tepkilerinin ne olacağını görmek için beklerken, kamburumu çıkararak savunma pozisyonu almaktan başka bir şey yapamayacak kadar afallatmıştı.

Kovboy Şapkası üzerime atılarak beni direğe doğru itti. Çarpmanın etkisi ciğerlerindeki bütün havanın boşalmasına neden oldu ve oksijen almak için boşuna çabalayarak iki büklüm oldum.

"Seninle işim bitmedi, prenses. Bu sadece uyarıydı. Eğer kovulmuş meleklerle takıldığını duyarsam, hoş olmaz." Yanağını sıvazladı. "Bu süreyi, kimlere bağlı olduğunu gözden geçirmek için kullan. Bir dahaki karşılaşmamızda taraf değiştirmiş olmanı umuyorum."

Diğerlerine çenesiyle işaret etti ve sırayla kapıdan çıktılar.

Zorlukla nefes aldım ve toparlanmak için bir süre oyalandıktan sonra sendeleyerek kapıya yürüdüm. Çoktan gitmişlerdi. Yolun tozu kalkmıştı ve ufuk çizgisi alacakaranlığa gömülmüştü. Bir avuç yıldız, cam kırığı gibi parıldıyordu.

9

Kulübenin verandasında durmuş, eve dönüş yolunu nasıl bulacağımı kestirmeye çalışırken, karşımda uzanan uzun, çakıl taşlı yolda bir motorun homurtusunu duydum. Kendimi Kovboy Şapkası ve arkadaşlarının dönüşüne hazırladım ama görüş alanıma giren şey, tek bir yolcusu olan bir Harley Sportster motosiklet oldu.

Patch.

Motordan atladı ve üç büyük adımda yanıma ulaştı. Yüzümü ellerinin arasına alarak yaralanıp yaralanmadığıma dair bir işaret arayıp, "Bir yerine bir şey oldu mu?" diye sordu. Gözleri rahatlama, endişe ve öfke karışımıyla parlıyordu. "Neredeler?" diye sorarken, sesi daha önce hiç duymadığım kadar sertti.

"Hepsi Nefil, üç kişiydiler," dedim. Yaşadığım korku ve yediğim nefes kesici darbe yüzünden sesim hâlâ titrekti. "Beş dakika kadar önce gittiler. Beni nasıl buldun?"

"Takip cihazını devreye soktum."

"Üzerime izimi sürecek bir cihaz mı yerleştirdin?"

"Kot ceketinin cebine dikili. Heşvan salı günkü yeni ayla başlayacak ve sen yeminsiz bir Nefilsin. Ayrıca Kara El'in kızısın. Başına konmuş bir ödül var ve bu seni ortalıktaki hemen hemen bütün kovulmuş melekler için cazip bir hedefe dönüştürüyor. Sadakat ye-

mini etmeyeceksin, Melek, işte o kadar. Bunun için özeline müdahale etmem gerekse bile, kabullenmeye bak."

"Kabullenmeye bak mı? Nasıl yani?" Onu kucaklamalı mıydım yoksa itmeli mi karar veremiyordum.

Patch öfkemi görmezden geldi. "Bana onlarla ilgili her şeyi anlat. Fiziksel özellikleri, arabanın türü ve modeli, izlerini sürmeme yarayacak ne varsa." Bakışlarında intikam ateşi yanıyordu. "Bunu ödeteceğim."

"Telefonuma da dinleme cihazı mı koydun yoksa?" diye sordum. Patch'in mahremiyetimi bana söylemeden istila ettiğinden haberim yoktu.

Hiç tereddüt etmedi. "Evet."

"Başka bir deyişle, hiç sırrım yok."

İfadesi yumuşadı ve ortam bu kadar gergin olmasa, gülümsemeyi düşünebilecekmiş gibi baktı. "Yine de benden saklamayı başarabildiğin birkaç şey var, Melek."

Pekâlâ, doğrudan tuzağına düşmüştüm.

"Çete lideri, güneş gözlüğü ile bir kovboy şapkasının arkasına saklanmıştı ama onu daha önce hiç görmediğime eminim. Diğer ikisi sıradan giyinmişti."

"Araba?"

"Kafama bir çuval geçirilmişti ama bir panelvan olduğuna eminim. İkisi arkada yanıma oturdu ve beni dışarı çıkarırlarken, kapı sürgülüymüş gibi geldi."

"Dikkat çekici başka bir şey var mıydı?"

Çete liderinin beni gizli ilişkimizi ortaya çıkarmakla tehdit ettiğini anlattım.

Patch, "Haber yayılırsa, işler hızla çirkinleşir," dedi. Kaşları çatıldı ve gözleri belirsizlikle karardı. "İlişkimizin gizliliğini sürdürmekte

kararlı mısın? Seni kaybetmek istemiyorum ama bunu onlarınkiyle değil, kendi şartlarımızla yapmayı tercih ederim."

Elini tutarken, teninin ne kadar soğuk olduğunu fark ettim. En kötüsüne hazırlanır gibi hareketsizleşmişti de. "Bu işte ya seninle birlikteyim ya da yokum," dedim. Her kelimesinde ciddiydim. Patch'i daha önce bir kez kaybetmiştim ve melodrama kaçmak istemiyordum ama ölmeyi yeğlerdim. Patch'in hayatıma girmesinin bir nedeni vardı. Ona ihtiyacım vardı. Biz bir bütünün iki yarısıydık.

Patch beni kendine çekti ve sahiplenici bir vahşilikle sımsıkı sarıldı. "Bundan hoşlanmayacağını biliyorum ama ilişkimizin bittiğine dair net bir mesaj vermek için, herkesin gözü önünde bir kavga sahnelemek zorunda kalabiliriz. Sırları kurcalama konusunda ciddiyseler, ortaya çıkaracakları şeyleri kontrol edemeyebiliriz. Bu iş bir cadı avına dönmeye başlıyor ve ilk hamleyi bizim yapmamız yararımıza olabilir."

"Bir kavga sahnelemek mi?" diye tekrarlarken, içime kış soğuğunu andıran bir korku süzüldü.

Patch kulağıma, "Biz gerçeği biliyor olacağız," diye fısıldarken beni ısıtmak için kollarımı ovalıyordu. "Seni kaybetmeyeceğim."

"Gerçeği başka kim bilecek? Vee? Annem?"

"Ne kadar az şey bilirlerse o kadar güvende olurlar."

İç geçirdim. "Vee'ye yalan söylemek alışkanlık hâlini [illegible]. Bunu daha fazla yapabileceğimi sanmıyorum. Onun yanındayken [illegible]ndimi suçlu hissediyorum. Her şeyi anlatmak istiyorum. Özellikle bunun gibi önemli bir konuda."

Patch nazik bir sesle, "Karar senin," dedi. "Ama anlatacak bir şeyi olmadığını düşünürlerse, canını yakmazlar."

Hakh olduğunu biliyordum ve bu da bana seçme şansı bırakmıyordu. Ben kim oluyordum da, kendi vicdarımı hafifletmek için en yakın arkadaşımı riske atıyordum ki?

"Büyük olasılıkla Dante'yi kandıramayız. Onunla çok yakın çalışıyorsunuz," dedi Patch. "Aslına bakarsan, onun bilmesi daha iyi olabilir. Sözü dinlenen Nefillerle konuşurken hikâyeni destekleyebilir." Patch deri ceketini çıkarıp omzuma koydu. "Haydi, seni eve götüreyim."

"Önce Pete'in Soyunma Odası'na uğrayabilir miyiz? Cep telefonumu ve bana verdiğin şu izi sürülmeyen telefonu almam gerek. Birini saldırı sırasında düşürdüm; diğeri de çantamla birlikte orada kaldı. Şanssızsak, yeni ayakkabılarım da hâlâ kaldırımdadır."

Patch alnımı öptü. "Her iki telefonun da servis dışı bırakılması gerekecek. Bir kere gözden kaybolduklar ve en kötüsünün olduğunu, yani seni kaçıran Nefiller'in telefonlara kendi izleme cihazlarını yerleştirdiklerini düşünebiliriz. Yeni telefonlar almak en iyisi."

Kesin olan tek bir şey vardı. Daha önce Dante tarafından eğitim almaya istekli olmamama rağmen her şey değişmişti. Dövüşmeyi öğrenmem gerekiyordu, hem de hızla. Pepper Priberg'den uzak durmak ve bana Nefil lideri olarak yeni rolümde akıl vermek arasında, Patch'in başımı her belaya sokuşumda saha kenarından koşup gelemeyecek kadar çok meşgalesi vardı. Korumacı olmasına minnettardım ama kendi başımın çaresine bakma zamanım çoktan gelmişti.

Eve vardığımda hava tamamen kararmıştı. Ben kapıdan girerken annem hem endişeli hem de kızgın bir halde mutfaktan çıktı.

"Nora! Nerelerdeydin? Sürekli arıyorum ama hep telesekreterin çıkıyor."

Alnıma bir şaplak indirebilirdim. Akşam yemeği. Altıda. Tamamen kaçırmıştım.

"Çok özür dilerim," dedim. "Telefonumu mağazalardan birinde kaybettim. Kaybettiğimi fark ettiğimde neredeyse akşam yemeği saati gelmişti ve bütün şehri gerisin geri aramam gerekti. Telefonu bulamadım ve telefonsuz kaldığım yetmezmiş gibi bir de seni öfkelendirdim. Çok üzgünüm. Arama imkânım yoktu." Ona yine yalan söylemek zorunda olmaktan nefret ediyordum. Bunu defalarca yaptığım için artık can acıtmaması gerekirmiş gibi geliyordu ama acıtıyordu işte. Kendimi daha çok Hank'in kızı gibi hissetmeme neden oluyordu. Biyolojik babam konusunda uzman, rakipsiz bir yalancıydı ve benim de onu eleştirecek konumda olduğum söylenemezdi.

Annem, "Durup beni aramanın bir yolunu bulamadın mı?" diye sorarken, hikâyeme bir an bile inanmamış gibiydi.

"Bir daha olmayacak. Söz veriyorum."

"Patch'le birlikte değildin herhalde." Adını şüpheyle vurgulayışı dikkatimden kaçmamıştı. Annem, Patch'e evimizde sık sık hasara neden olan rakunlara duyduğu kadar bile şefkat duymazdı. Omzunda bir tüfekle verandaya dikilip Patch'in yüzünü göstermesini bekleme hayalleri kurduğundan şüphem yoktu.

Derin bir iç çekerken, bunun son yalan olacağına yemin ettim. Patch'le bir kavga kurgulayacaksak, bunun tohumlarını ekmeye şimdiden başlamak gerekiyordu. Kendi kendime annem ile Vee'yi korumaya alırsam, her şeyin çok daha kolay olacağını söyledim. "Patch'le değildim, anne. Ayrıldık."

Kaşlarını kaldırırken hâlâ ikna olmuş görünmüyordu.

"Oluverdi işte ve hayır, bunu konuşmak istemiyorum." Merdivenlere yöneldim.

"Nora..."

Arkamı döndüğümde gözlerimde beklenmedik yaşlar vardı. Rolün parçası değildiler. Sadece Patch'le son gerçek ayrılığımızı hatırlamıştım ve mengenemsi bir his boğazıma yapışıp nefesimi

çalmıştı. Anısı sonsuza dek rahat vermeyecekti. Patch en iyi yanlarını yanında götürürken geride kayıp ve içi boş bir kız bırakmıştı. Bir daha o kız olmak istemiyordum. Asla.

Annemin yüzü gevşemişti. Merdivenlere kadar geldi ve beni rahatlatmak ister gibi sırtımı sıvazlarken kulağıma fısıldadı. "Seni seviyorum. Fikrini değiştirip konuşmak istersen..."

Kafamı salladım ve odama gittim.

İyimser olmaya çalışarak, *işte*, diye düşündüm. *Biri bitti, biri kaldı.* Anneme ve Vee'ye ayrılık konusunda gerçekten yalan söylüyor sayılmazdım. Onları korumak için gerekeni yapıyordum. Genellikle dürüstlük en iyi politikaydı. Ancak bazen güvenlik her şeyin önüne geçiyordu. Geçerli bir tez gibi görünse de düşüncesi midemi ekşitiyordu.

Zihnimi kurcalayan can sıkıcı bir düşünce daha vardı. Patch'le bu yalanı ne kadar sürdürebilir... ve gerçeğe dönüşmesine ne kadar engel olabilirdik?

Pazartesi sabahı, saat beş biraz fazla çabuk gelmişti. Çalar saat çalarken bir tokat indirdim. Sonra döndüm ve kendime, *iki dakika daha*, dedim. Gözlerimi yumdum, zihnimi rahatlattım ve yeni bir rüyanın şekillenmeye başladığını gördüm. Sonra hissettiğim ilk şey, suratıma çarpılan kıyafetler oldu.

"Hadi, çabuk kalk." Dante karanlıkta, yatağımın baş ucunda dikiliyordu.

Battaniyemi tutup yukarı çekerken uyku mahmurluğuyla "Burada ne arıyorsun?" diye haykırdım.

"Doğru dürüst her özel antrenörün yapacağı şeyi. Kıçını yataktan kaldır ve giyin. Üç dakika içinde araç yolunda olmazsan, bir kova dolusu soğuk suyla geri gelirim."

"İçeri nasıl girdin?"

"Pencereni kilitlememişsin. O alışkanlığı bozmayı düşünsen iyi olur. Dünyaya serbest geçiş izni veriyorsun ve içeri nelerin geleceğini kontrol etmen zor olabilir."

Ben yataktan doğrulmaya çalışırken, Dante yatak odamın kapısından çıkıyordu.

"Delirdin mi sen? Koridoru kullanma! Annem seni duyabilir. Yatak odamın kapısından utançla çıkıyormuş gibi görünen bir erkek! Ömrümün sonuna kadar ceza alırım."

Keyiflenmiş gibiydi. "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum. Öyle olsa utanç duymazdım."

O gittikten sonra, on saniye kadar olduğum yerde durup sözlerinin altında daha derin bir anlam aramalı mıyım diye düşündüm. Elbette aramamalıydım. Sözü kulağa flörtümsü gelmiş olabilirdi ama öyle değildi. Nokta.

Üzerime siyah eşofman altımı ve esnek, mikrofiber tişörtümü geçirdikten sonra, saçlarımı atkuyruğu yaptım. En azından Dante beni yere yapıştırırken iyi görünecektim.

Tam üç dakika sonra yanına gittim. Önemli bir şeyin yokluğunu hissederek etrafıma bakındım. "Araban nerede?"

Dante omzuma hafifçe vurdu. "Yoksa tembelliğin mi üstünde? Cık cık cık. On beş kilometrelik enerjik bir koşuyla ısınırız diye düşündüm." Yolun karşısındaki gür ağaçlık alanı gösterdi. Vee ve ben çocukken ormanı keşfe çıkardık; hatta bir yaz bir kale bile kurmuştuk ama ormanının nereye kadar uzandığına hiç kafa yormamıştım. Görünüşe bakılırsa, en az on beş kilometreydi. "Sen önden buyur."

Tereddütlüydüm. Dante'yle vahşi hayatın içine dalmak konusunda çok iyi şeyler hissettiğim söylenemezdi. Hank'in en önemli adamlarından biriydi; bu, onu sevmemek ve ona güvenmemek

için başlı başına bir nedendi. Aslında onunla baş başa antrenman yapmayı hiç kabul etmemeliydim. Özellikle de antrenman sahası böyle ücrayken.

"Antrenmandan sonra, çeşitli Nefil gruplarından tutum, beklentiler ve seninle ilgili duyduklarımı ele alsak iyi olabilir," dedi.

Antrenmandan sonra. Bu, önümüzdeki bir saatin sonunda beni içi boş bir kuyunun dibine atmak niyetinde olmadığı anlamına geliyordu. Ayrıca Dante artık bana tabiydi. Bağlılık yemini etmişti. Artık Hank'in değil, benim teğmenimdi. Bana zarar vermeye cüret edemezdi.

Kendime son bir kez mutlu uykumu düşünme lüksü tanıdıktan sonra, hayallerden sıyrıldım ve ağaçların arasına doğru harekete geçtim. Dallar üzerimize bir sayvan gibi yayılarak sabahın ilk ışıklarını dışarıda bırakmıştı. Hassaslaşan Nefilim gözlerime güvenerek, devrilmiş ağaçların üstünden atlayarak, eğri büğrü halde sarkan dalların altından geçerek ve toprağa gömülmüş sivri kayalar ve kafile olmuş diğer birikintiler karşısında gözümü dört açarak hızla koştum. Zemin güvenilir gibi değildi, engebeliydi ve yol alış hızıma bakarsak yanlış atılan tek bir adım bile felaketle sonuçlanabilirdi.

Dante arkamdan, "Daha hızlı!" diye gürledi. "Ayaklarının üstünde daha hafif koşmalısın. Ürküp kaçan bir su aygırı gibi koşuyorsun. Seni gözüm kapalı bile bulup yakalayabilirim."

Sözlerini ciddiye alarak ayaklarımı yere temas ettikleri anda kaldırmaya ve bu işlemi her adımda tekrarlamaya başladım. Olabildiğince az gürültü çıkarmaya ve fark edilmez olmaya konsantre olmuştum. Dante beni kolayca geçerek, önümden koşmaya başladı.

"Beni yakala," diye emretti.

Onu kovalarken, yeni Nefil bedenimin güç ve çevikliği karşısında hayret içinde kalmıştım. İnsan bedenimin, bu yeni bedene göre ne kadar hantal, ağır ve dengesiz kaldığını görmek beni şaşırtmıştı.

Atletizm becerim sadece iyileşmemişti; sıradan insan yeteneklerine göre *üstündü*.

Çok uzun süre önce ezberlediğim bir engelli parkurda koşuyormuşum gibi dalların altından geçiyor, çukurların üstünden atlıyor ve kayaların etrafını hızla dolaşıyordum. Ve her ne kadar her an havalanıp göğe yükselecek bir hızda koşuyormuşum hissetsem de Dante'ye göre çok yavaştım. Bir hayvan gibi hareket ederken, av peşindeki bir yırtıcı hayvanın ivmesini kazanmıştı. Kısa süre içinde izini kaybettim.

Durdum ve kulak kesildim. Hiçbir şey yoktu. Bir an sonra, önümde uzanan karanlığın arasından fırlayıverdi.

"Acınası durumdasın," dedi. "Haydi, bir daha."

Sonraki iki saati peşinde son hızla koşarak ve aynı direktifin tekrarlandığını duyarak geçirdim. *Bir daha!* Ve bir daha. *Hâlâ olmadı. Bir daha yap.*

Tam pes etmeye hazırlanırken –bacak kaslarım yorgunluktan titriyor, ciğerlerim zımparalanmış gibi acıyordu– Dante çember çizerek geri döndü. Tebrik edercesine sırtımı sıvazladı. "Aferin sana. Yarın güç antrenmanına geçeriz."

Oflayıp puflamaya devam ederken alaycı bir sesle, "Ah? Kayaları kaldırarak mı?" demeyi başardım.

"Ağaçları köklerinden sökerek."

Ona dik dik baktım.

Neşeyle, "İterek," diye açıkladı. "Bu gece iyi uyu. İhtiyacın olacak."

Arkasından, "Hey!" diye seslendim. "Hâlâ evime kilometrelerce mesafede değil miyiz?"

"Tam olarak beş kilometre. Bunu egzersiz sonrası soğuma koşusu olarak düşün."

5

On iki saat sonra sabahki egzersiz yüzünden her yanım kaskatı ve ağrı içindeydi, kaslarıma en büyük eziyeti yaşatan merdivenlerden çekinerek inip çıkıyordum. Ama her tür dinlenme ve gevşeme faaliyetinin beklemesi gerekecekti; Vee on dakika içinde beni almaya geliyordu ve bütün günü içinde yayılarak geçirdiğim eşofmanlarımı hâlâ değiştirmemiştim.

İlişkimizin durumu konusunda hiçbir soru işareti kalmaması için, Patch ve ben kavgamızı bu akşam herkesin gözü önünde sergilemeye karar vermiştik. Yollarımızı ayırıyorduk ve yaklaşan savaşta, iki ayrı tarafta yer alacaktık. Ayrıca Nefillerin çok takıldıkları bir yer olduğunu bildiğimiz için, Şeytanın El Çantası'nda kavga edecektik. Bana saldıran Nefillerin kimliğini ya da bu akşam orada olup olmayacaklarını bilmemekle birlikte, Patch de ben de ayrılık haberimizin hızla yayılacağından emindik. Son olarak Patch o gece mesaisi olan barmenin kolay öfkelenen ve üstünlük taslayan bir Nefil olduğunu öğrenmişti. Ve beni bunun planımız için hayati önem taşıdığı konusunda temin etmişti.

Eşofmanımı çıkardım ve üzerime kaba bir örgü elbise, tayt ve çizmelerimi geçirdim. Saçlarımı ensemde topuz yaptım ve birkaç tutamı özgür bırakmak için kafamı salladım. Nefesimi bırakırken aynadaki görüntüme baktım ve bir gülümseme takındım. Aslında

hayatının aşkıyla yıkıcı bir kavgaya tutuşmaya hazırlanan bir kız için hiç fena görünmüyordum.

Kendi kendime, *bu geceki kavganın sonuçları sadece kısa bir süre devam edecek*, diye hatırlattım. *Bütün bu Heşvan karmaşası geçene kadar.*

Hem kavga gerçek değildi. Patch buluşmanın yollarını bulacağımıza söz vermişti. Gizli anlar ve kaçamak bakışlarla. Sadece biraz fazla dikkatli olmamız gerekecekti, o kadar.

Annem merdivenlerden seslendi. "Nora! Vee geldi."

Aynadaki yansımama, "Bana şans dile," dedim ve paltom ile eşarbımı alıp yatak odamın lambasını söndürdüm.

Hole inince annem, "Saat dokuzda evde olmanı istiyorum," dedi. "İstisna yok. Yarın okul var."

Onu yanağından öptüm ve hızla kapıdan çıktım.

Vee, Neon'un camlarını indirmişti ve radyodan Rihanna'nın sesi yükseliyordu. Kendimi yan koltuğa attım ve müziğin üstünden seslendim. "Annenin seni okul gecesi dışarı salmasına şaşırdım."

"Dün gece Nebraska'ya uçması gerekti. Amcası Marvin ölmüş, mallarını paylaşacaklarmış. Bana Henny teyze bakıyor." Bana yan gözle bakarken, sırıtışı muzipliğini ele veriyordu.

"Henny teyzen birkaç yıl önce rehabilitasyona gitmemiş miydi?"

"Aynen öyle. İşe yaramamış olması çok fena. Buzdolabında bir litre elma suyu var ama bugüne dek bir fırt çektiğim en mayalı elma suyu."

"Ve annen onun sana göz kulak olabilecek kadar sorumluluk sahibi olduğunu düşünüyor, öyle mi?"

"Sanırım Marvin amcanın parasından tırtıklama olasılığı onu biraz yumuşattı."

Şarkıya bağıra çağıra eşlik edip koltuklarımızda dans ederek Hawthorne'dan aşağı doğru yol aldık. Biraz huzursuz ve gergindim ama sıradışı bir şey yokmuş gibi davranmak en iyisiydi.

Bu akşam Şeytanın El Çantası çok dolu değildi. Düzgün bir kalabalık vardı ve oturacak yer bile bulmuştuk. Vee'yle birlikte bir masaya geçip ceket ve çantalarımızı kenara koyduk ve yanımızdan geçen garsona iki kola siparişi verdik. Çaktırmadan gözlerimle Patch'i aradım ama henüz gelmemişti. Repliklerimi sayısını hatırlayamayacağım kadar çok tekrar etmiş olmama rağmen, avuçlarım terden ıslanmıştı. Daha iyi bir oyuncu olmayı dileyerek, ellerimi bacaklarıma sildim. Keşke dramadan ve dikkatleri üzerinde toplamaktan hoşlanan biri olsaydım.

"Çok iyi görünmüyorsun," dedi Vee.

Tam araba kullanmadaki incelik yoksunluğundan ötürü biraz rahatsız olduğumu söylemeye hazırlanırken, Vee'nin bakışları arkama kaydı ve bir anda yüzü ekşidi. "Ah, hayır. Lütfen bana benim adamımla oynaşarın Marcie Millar olmadığını söyle."

Vee'ye, "Adamın mı?" diye sordum.

"Yakında olacak. Arada bir fark yok."

"Marcie herkesle flört eder. Ben olsaydım endişelenmezdim."

Vee burun deliklerini şişirecek kadar derin bir nefes aldı. Marcie, Vee'nin negatif titreşimini hissetmiş gibi bize doğru baktı ve ardından bir güzellik kraliçesi edasıyla el salladı.

Vee, "Bir şeyler yap," dedi. "Onu oradan uzaklaştır. *Hemen*."

Yerimden fırlayıp o tarafa yürüdüm. Yol üzerinde bir gülümseme takınmayı başardım. Marcie'nin yanına ulaştığımda, gülümsememin neredeyse hakiki göründüğünden emindim. "Hey," dedim.

"Hey, Nora. Ben de Scott'a *indie* müziği ne kadar sevdiğimden bahsediyordum. Bence büyük bir iş çıkarmaya çalışması harika."

Scott bana göz kırptı. Gözlerimi devirmemek için kısa bir süre kapadım.

Sohbetteki boşluğu doldurmak için kelimeyi uzatarak, "Yani..." dedim. Vee'nin emriyle buraya gelmiştim ama şimdi ne olacaktı? Marcie'yi Scott'tan sürükleyerek uzaklaştıramazdım ya. Ayrıca burada hakem rolünü üstlenen neden bendim? Bu, Vee'nin işiydi, benim değil.

Marcie beni bir taktik uydurma zahmetinden kurtararak, "Konuşabilir miyiz?" dedi.

"Elbette, bir iki dakikam var," dedim. "Neden daha sessiz bir yere gitmiyoruz?"

Marcie zihnimi okur gibi bileğimi tuttu ve beni önce arka kapıya, oradan da dışarı, sokak arasına çekti. Yalnız olduğumuzdan emin olmak için iki tarafı da kolaçan ettikten sonra, "Babam sana benimle ilgili bir şey *söyledi* mi?" diye sordu. "Yani Nefil olmam konusunda demek istiyorum. Son zamanlarda biraz tuhaf hissediyorum. Yorgunum ve ağrılarım var. Bu bir tür tuhaf Nefil regli gibi bir şey olabilir mi? Çünkü bunu çoktan aştığımı sanıyordum."

Marcie'ye onun ebeveynleri gibi safkan Nefillerin nadiren çocuk sahibi olduklarını ve bunu yaptıklarında, dünyaya gelen yavruların güçsüz ve hastalıklı olduğunu ve Hank'in bana söylediği son sözlerin, Marcie'nin muhtemelen çok fazla yaşamayacağı yönünde olduğunu nasıl söyleyebilirdim?

Kısacası söyleyemezdim.

"Bazen ben de yorgun hissediyorum," dedim. "Bence bu normal bir şey..."

Marcie, "Evet, ama babam bu konuda bir şey *söyledi* mi?" diye üsteledi. "Neler beklemem, nasıl baş etmem gerektiği falan gibi."

"Bence baban seni seviyordu ve bu Nefil olayı konusunda stres yapmak yerine, hayatını sürdürmeni isterdi. Mutlu olmanı dilerdi."

Marcie bana inanmazlıkla baktı. "Mutlu mu? Ben ucubenin tekiyim. İnsan bile değilim. Ayrıca, senin de olmadığını unuttuğumu bir an bile düşünme. Bu işte birlikteyiz." Parmağını suçlar gibi bana doğru uzattı.

Ah, Tanrım. Tam da ihtiyaç duyduğum şey. Dayanışma... Hem de Marcie Millar'la.

"Benden gerçekten ne istiyorsun, Marcie?" diye sordum.

"Sadece şu kadarını bilmeni istiyorum, herhangi birine insan olmadığımı ima dahi etmen halinde, seni yakarım. Seni diri diri yakarım."

Sabrım tükeniyordu. "Öncelikle, dünyaya senin bir Nefil olduğunu ilan etmek isteseydim bunu çoktan yapardım. Ve ikinci olarak, bana kim inanır ki? Bir düşünsene. Nefil kelimesi tanıdığımız insanların çoğunun her gün kullandığı bir kelime değil ki."

Marcie görünüşte tatmin olarak, "Pekâlâ," diye homurdandı.

"Bitti mi?"

"Ya konuşacak birine ihtiyaç duyarsam?" diye üsteledi. "Bu, psikiyatrıma açabileceğim bir konu değil."

"Şey, ya annen?" diye önerdim. "Biliyorsun, o da bir Nefil."

"Babam ortadan kaybolduğundan beri, onunla ilgili gerçeği kabul etmeyi reddediyor. Ciddi inkâr sorunları var. Babamın geri döneceğine, onu hâlâ sevdiğine, boşanmayı iptal edeceğine ve hayatımızın eski haline döneceğine inanıyor."

İnkâr sorunları olması mümkündü ama Hank'in, etkileri ölümünden sonra bile sürecek kadar güçlü bir hafıza değiştirmeyle eski karısının zihniyle oynamış olduğunu öğrensem şaşırmazdım. Hank

ve kibir bir olmanın iki yarısı gibiydiler. Kimsenin arkasından kötü konuşmasını istemezdi ve bildiğim kadarıyla, Coldwater'da hakkında kötü konuşan tek bir insan olmamıştı. Sanki hem insan soylu hem Nefilim halkından olan herkesin üstüne, ona ne olduğuna dair o büyük soruyu sormaktan alıkoyan bir sis perdesi inmişti. Kasabada tek bir hikâye dolaşmıyordu. İnsanlar ondan bahsederken sadece, "Ne şok ama. Huzur içinde yatsın... Ailesi için üzülüyorum, nasıl yardımcı olabileceğimi sorsam iyi olur..." gibi şeyler mırıldanıyorlardı.

Marcie sözlerini sürdürdü. "Ama geri dönmeyecek. O öldü. Bunu kim neden ve nasıl yaptı bilmiyorum ama bir şey olmasa, babam kesinlikle ortadan kaybolmazdı. O öldü. Biliyorum."

Sempatik ifademi korumaya çalışsam da avuçlarım terlemeye başlamıştı. Patch yeryüzünde, Hank'i mezara benim gönderdiğimi bilen tek kişiydi. Marcie'yi gizli bilgiye sahip insanlar listesine eklemeye hiç niyetim yoktu.

"Üzülmüşe benzemiyorsun," dedim.

"Babam ölüdü aralarında pis işlere bulaşmıştı. Başına geleni hak etti."

Marcie'ye orada ve o anda içimi açabilirdim ama doğru gelmeyen bir şeyler vardı. Küçümseyici bakışı yüzümden bir an ayrılmıyordu ve babasının ölümü hakkında hayati bilgilere sahip olduğumdan şüphelendiği hissine kapılmıştım. Kayıtsızlığı, bildiklerimi ortaya dökmem için oynadığı bir roldü.

Eğer yapmaya çalıştığı buysa, tuzağa kendi ayaklarımla düşmeyecektim.

"İnsanın babasını kaybetmesi kolay değil, inan bana," dedim. "Acı asla geçmiyor ama zaman içinde dayanılır hale geliyor. Ve hayat bir şekilde devam ediyor."

"Sempati göstermeni beklemiyorum, Nora."

İsteksiz bir omuz silkişle, "Tamam," dedim. "Konuşmak istersen beni arayabilirsin."

"Buna gerek kalmayacak. Size taşınıyorum," dedi. "Eşyalarımı bu hafta bir ara getireceğim. Annem beni delirtiyor ve ikimiz de bir süre başka bir yerde kalmam konusunda hemfikiriz. Sizin ev gayet uygun. Pekâlâ, bu konuşmayı yapmamıza memnun oldum. Babamın bana öğrettiği bir şey varsa, o da Nefillerin birbirlerine sahip çıkmaları gerektiği."

6

Otomatik olarak, "Hayır," dedim. "Hayır, hayır, hayır. Bana taşınamazsın." Katıksız bir panik duygusu, kontrol edemeyeceğim bir hızla yayılarak ayak parmaklarımın uçlarından kulaklarıma kadar yükseldi. Tartışmaya ihtiyacım vardı. *Hemen şimdi.* Oysa beynim aynı delice ve tamamen faydasız düşünceyi tekrarlayıp duruyordu. *Hayır.*

Marcie, "Ben kararımı verdim," dedi ve içeride gözden kayboldu.

"Ya ben?" diye seslendim. Kapıyı tekmeledim ama aslında son bir iki saattir kendimi tekmeliyormuşum gibi hissediyordum. Vee'ye bir iyilik etmiştim ve bana neye mal olmuştu.

Kapıyı hızla açtım ve kararlı adımlarla içeri girdim. Vee'yi masamızda buldum.

"Ne tarafa gitti?" diye sordum.

"Kim?"

"Marcie!"

"Seninle olduğunu sanıyordum."

Vee'ye en kıl bakışımı attım. "Hepsi senin hatan. Onu bulmam gerek."

Daha fazla açıklama yapmadan, gözümü Marcie'ye dair her tür işarete karşı dört açarak kalabalığın arasına karıştım. İşler ta-

mamen kontrolümden çıkmadan, bu meseleye bir çözüm bulmam gerekiyordu. Kendi kendime, *seni deniyor*, dedim. *Ağız arıyor. Hiçbir şey kesinleşmiş değil.* Ayrıca bu konuda son söz annemindi. Ve o, Marcie'nin bize taşınmasına izin vermezdi. Marcie'nin kendi ailesi vardı. Ebeveynlerinden biri eksik olabilirdi ama ben, ailenin sayıdan ibaret olmadığının canlı kanıtıydım. Bu düşünceye tutununca, nefes alıp verişimin rahatladığını hissettim.

Işıklar kısıldı ve Serpentine'in solisti başını sessiz bir tempoyla sallayarak mikrofona geçti. İşareti alan baterist giriş kısmını çalmaya başladı ve Scott ile diğer gitarist de vahşi ve korku verici bir parçaya giriş yaptılar. Kalabalık deliye dönmüştü. Kafalarını sallayarak sözlere eşlik etmeye başladılar.

Marcie'yi bulmak için etrafıma son bir sıkkın bakış attıktan sonra ipin ucunu bıraktım. Onunla meselemi daha sonra halletmem gerekecekti. Gösterinin başlaması, Patch'le barda buluşmak için işaretimdi, bir anda kalbim göğsümde çırpınmaya başladı.

Bara yürüdüm ve gördüğüm ilk tabureye oturdum. Biraz fazla hızlı oturduğum için, son anda dengemi kaybettim. Bacaklarım lastikten yapılmış gibiydi ve ellerim titriyordu. Bunu nasıl atlatacağımı bilmiyordum.

Barmen, "Kimliğin, tatlım?" diye sordu. Etrafına yaydığı elektrik akımına benzer şey beni Nefil olduğu konusunda uyarıyordu Patch'in söylediği gibi.

Kafamı salladım. "Sadece bir Sprite lütfen."

Patch'in arkamdaki varlığını hissetmem bir dakika bile sürmedi. Ondan yayılan enerji barmeninkinden çok daha güçlüydü ve ısı misali tenimin altına yayılmıştı. Üzerimde her zaman aynı etkiyi bırakıyordu ama her zamankinin aksine, bu kez titreşen akım midemin kaygıyla bulanmasına neden olmuştu. Bu, Patch'in geldiği ve vaktimin dolduğu anlamına geliyordu. Bunu yaşamak istemiyor ama

başka seçeneğimin de olmadığını hissediyordum. Akıllıca oynamak ve hem kendimin hem de sevdiklerimin güvenliğini dikkate almak zorundaydım.

Patch düşüncelerimizin mahremiyetinde, *Hazır mısın?* diye sordu.

Her an kusabilirmişim gibi hissetmek, hazır olduğum anlamına geliyorsa, elbette.

Daha sonra sana gelirim, konuşuruz. Şimdi, bu işi bir an önce bitirmeliyiz.

Başımla onayladım.

Zihnime usulca, *Prensdaki gibi,* dedi.

Patch, ne olursa olsun, seni seviyorum. Daha fazlasını söylemek istiyordum; bu iki kelime, ona karşı hissettiklerimi ifade etmek konusunda acınacak kadar yetersiz kalıyordu. Diğer yandan, o kadar yalın ve doğruydu ki başka hiçbir şey yerini tutamazdı.

Pişmanlık yok, Melek.

Sakince, *Yok,* dedim.

Barmen bir müşteriyle işini bitirip Patch'in siparişini almaya geldi. Gözleri Patch'in üstünde dolaştı ve ifadesindeki ani değişikliğe bakılırsa, onun kovulmuş bir melek olduğunu hemen fark etmişti. Ellerini bir havluya kurulayarak soğuk bir sesle, "Ne vereyim?" diye sordu.

Patch bariz bir sarhoş vurgusuyla, dili dolanarak, "Güzel bir kızıl, tercihen uzun boy, ince ve insanın sonunu bulamayacağı hissine kapılacağı kadar uzun bacaklar," dedi. Parmağını elmacık kemiğimde dolaştırdı, gerilerek geri çekildim.

Sprite'ımdan bir yudum alırken gözlerimi barın arkasındaki aynadan ayırmadan, "İlgilenmiyorum," dedim. Sesime barmenin ilgisini uyandıracak miktarda bir endişenin süzülmesine izin vermiştim.

Barmen eğildi ve yapılı kollarını barın granit tezgâhına yaslayarak Patch'e dik dik baktı. "Bir dahaki sefere, zamanımı ziyan etmeden önce menüye bir göz at," dedi. "Kızıl ya da değil, ilgi duymayan bayanları servis etmiyoruz." Tehditkâr bir etki yaratarak duraksadıktan sonra, bir sonraki müşteriye döndü.

Patch tam bir sarhoş gibi, "Hele bir de Nefil ise, daha da iyi," dedi.

Barmen gözlerinde kötücül bir parıltıyla durdu. "Sesini kessen diyorum, ahbap. Burada karışık bir grubun içindeyiz. Mekân insan soylulara da açık."

Patch bu sözü kolunun sarsak bir savruluşuyla geçiştirdi. "İnsan soylular için endişelerumen çok tatlı ama hızlı bir zihin numarası sonrasında ne dediğimi hatırlamayacaklar bile." Sesine bir miktar çalım katarak, "Bu numarayı o kadar çok tekrarladım ki uykumda bile yapabiliyorum," diye ekledi.

Barmen bana, "Bu herifin gitmesini ister misin?" dedi. "Korumayı çağırmam için tek bir sözün yeter."

"Teklifin için teşekkürler ama başımın çaresine bakabilirim," dedim. "Bu pislik tavırları için eski erkek arkadaşımı hoş gör."

Patch güldü. Manidar bir sesle, "Pislik mi? Son kez birlikte olduğumuzda böyle demiyordun," dedi.

Ona tiksintiyle baktım.

Patch barmene hüzünlü bir nostaljiyle, "Her zaman bir Nefil değildi, biliyor musun?" dedi. "Belki ondan bahsedildiğini duymuşsundur. Kara El'in vârisi. İnsanken onu daha çok severdim ama ortalıkta dünyanın en ünlü Nefil'iyle dolaşmakta da ayrı bir saygınlık var."

Barmen beni şüpheyle süzdü. "Sen Kara El'in çocuğu musun?"

Patch'e dik dik baktım. "Sağ ol."

Barmen, "Kara El'in öldüğü doğru mu?" diye sordu. "Anlamakta zorlanıyorum. O kadar büyük bir adam. Huzur içinde yatsın. Ailene saygılarımı ilet." Şaşırarak duraksadı. "Ama ölü derken... gerçekten ölü, değil mi?"

Usulca, "Öyle diyorlar," diye mırıldandım. Kendimi Hank için bir damla gözyaşı akıtmaya zorlayamadım ama barmeni tatmin etmiş gibi görünen melankolik bir hürmetle konuşmayı becermiştim.

Patch araya girdi ve bardağını şerefe kaldırırken, "Onu haklayan kovulmuş melek için bir tur bedava içki," dedi. "Sanırım hepimiz böyle olduğu konusunda hemfikirizdir. *Ölümsüz* kelimesi artık aynı etkiyi yaratmıyor." Gülerken yumruğunu neşeyle bara indirdi.

Barmen, "Ve eskiden bu domuzla çıkıyordun, öyle mi?" dedi.

Gözlerimi Patch'e çevirdim ve kaşlarımı çatarak, "Unutmaya çalıştığım bir anı," dedim.

Barmen sesini alçalttı. "Onun bir... kovulmuş melek olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Gazozumdan bir yudum daha aldım ve sert bir şekilde yutkundum. "Hatırlatma. Değişiklikler yaptım. Yeni erkek arkadaşım Dante Matterazzi; yüzde yüz Nefil. Belki onu duymuşsundur." Bir dedikodu başlatmak için, bundan daha uygun zaman olamazdı.

Gözleri etkilenmiş gibi parladı. "Elbette, elbette. Harika biridir. Dante'yi herkes bilir."

Patch elini bileğime şefkatli olamayacak kadar sıkı bir şekilde koydu. "Her şeyi yanlış anlamışsın. Biz hâlâ birlikteyiz. Buradan çıkalım mı bebeğim?"

Dokunuşuyla şoka uğramış gibi sıçradım. "Çek ellerini üzerimden."

"Motosikletim arka tarafta. Seni dolaştırayım. Eski günlerin hatırına." Ayağa kalktı ve beni tabureyi devirecek bir sertlikle çekti.

Barmene, "Korumayı çağır," diye talimat verirken sesimin kaygıyla dolmasını sağladım. *"Hemen."*

Patch beni ön kapıya doğru sürükledi. Kendimi kurtarmaya çalışıyormuş gibi son derece ikna edici bir gösteri sergilemeye çalışırken, en kötü kısmın henüz başlamadığını biliyordum.

Kulübün, Patch'ten oldukça uzun ve elli kilo kadar daha ağır olan koruması, dirsekleriyle yolunu açarak bize doğru geliyordu. Patch'i yakasından tutup benden ayırdı ve hızla karşıdaki duvara gönderdi. Serpentine'in daha hararetli bir parçaya geçmiş olması bu itiş kakışı bastırıyordu ama yakındakiler aralanıp bu iki adamın etrafında meraklı bir izleyici çemberi oluşturdular.

Patch ellerini omuz hizasına kaldırdı. Sarhoş bir sırıtışla, "Bela istemiyorum," dedi.

Koruma, "Çok geç" dedi ve Patch'in suratına bir yumruk yapıştırdı. Patch'in kaşının üstündeki deri açılıp kan akmaya başlayınca, kendimi yüzümü buruşturmamak ya da ona uzanmamak için zor tuttum.

Barmen başıyla kapıyı işaret etti. "Bir daha buralarda görünürsen sen ve bela kısa sürede yakın dost olursunuz. Anlıyor musun?"

Patch, barmene yarım yamalak bir selam vererek kapıya doğru sendeledi. "Emredersiniz, efendim."

Koruma, Patch'in dizinin arkasına bir tekme indirerek onu yere savurdu. "Şu işe bakar mısın? Ayağım kaydı."

Kapının yanında bir adam alçak ve kaba bir gülüşle karşılık verdi. Çıkardığı ses dikkatimi çekmişti. Bu gülüşü ilk kez duymuyordum. İnsanken bunu fark etmezdim ama artık bütün duyularım keskinleşmişti. Karanlıkta gözlerimi kıstım ve bu can sıkıcı sesin sahibini bulmak için çaba harcadım.

Kovboy Şapkası. Bu akşam ne güneş gözlüğü ne de şapkası vardı ama o kamburu çıkmış omuzları ve gülüşü nerede olsa tanırdım.

Patch! Kalabalık etrafımı sarıp biten kavganın ardından boşlukları doldururken, hâlâ beni duyabilecek mesafe olup olmadığından emin değildim. *Kulübedeki Nefillerden biri burada. Koridorda, üzerinde kırmızılı siyahlı bir oduncu gömleği, kot pantolon ve çizmeler var.*

Bekledim ama cevap yoktu.

Sahip olduğum bütün zihin gücünü kullanarak tekrar denedim. *Patch!* Rolümü sürdürmek istiyorsam, peşinden çıkıp gidemezdim.

Vee yanı başımda belirdi. "Burada neler oluyor? Herkes bir kavgadan bahsediyor. Kaçırdığıma inanamıyorum. Sen bir şey görebildin mi?"

Onu kenara çektim. "Benim için bir şey yapman gerek. Kapının iç tarafında duran şu kareli gömlekli adamı görüyor musun? Adını öğrenmelisin."

Vee kaşlarını çattı. "Neler oluyor?"

"Sonra anlatırım. Flört et, cüzdanını çal, ne gerekiyorsa yap. Sadece benim adımı anma yeter, anladın mı?"

"Bunu yaparsam, karşılığında bir iyilik isterim. Çifte randevu. Sen ve şu belalı erkek arkadaşın, ben ve Scott."

Patch'le ayrıldığımızı anlatacak zamanım olmadığı için, "Tamam," dedim. "Şimdi, onu kalabalıkta kaybetmeden önce elini çabuk tut."

Vee parmaklarını çıtlattı ve kıvırtarak uzaklaştı. Ne yaptığını görecek kadar kalamadım. Kalabalığı yararak ilerledim, arka kapıdan çıktım ve sokağın ucuna kadar koştum. Binanın köşesini döndüm ve her iki yönde, Patch'e bakındım.

Karanlığa doğru, *Patch,* diye seslendim.

Melek? Ne yapıyorsun? Bir arada görülmemiz güvenli olmaz.

Hızla döndüm ama Patch orada değildi. *Neredesin?*

Sokağın karşısında, minibüsün içinde.

Sokağın karşı tarafına baktım. Gerçekten de kaldırımın kenarında, pastı kahverengi bir Chevy duruyor; rengi yüzünden arkasındaki peyzajda binaların görüntüsüne karışıyordu. Boyalı camları, minibüsün içini merakh gözlerden koruyordu.

Kulübedeki Nefilimden biri Şeytanın El Çantası'nda.

Kısa bir sessizlik oldu.

Bir an sonra Patch, *Karşıyı gördü mü?* diye sordu.

Evet.

Nasıl biri?

Siyahlı kırmızılı kareli bir oduncu gömleği ve kovboy çizmeleri var.

Binadan çıkmalarını sağla. Kulübedeki diğerleri de yanındaysa, onları da çıkar. Onlarla konuşmak istiyorum.

Bu sözler Patch'in ağzından dökülünce kulağa çok tehlikeli geliyordu ama bunu kendileri istemişlerdi. Beni minibüslerine tıktıkları anda, bütün sempatimi kaybetmişlerdi.

Koşar adımlarla Şeytanın El Çantası'na döndüm ve sahnenin etrafını saran kalabalığı itmek kendime yol açtım. Serpentine tam gaz devam ediyor; herkesi coşturan bir aşk şarkısıyla ortalığı sarsıyordu. Kovboy Şapkası'nın dışarı çıkmasını nasıl sağlayacağımı bilmiyordum ama bütün mekânı boşaltmamı sağlayabilecek birini tanıyordum.

Scott! diye seslendim ama faydasızdı. Gümbürdeyen müziğin arasından beni duyamazdı. Müziğe iyice konsantre olmuş olmasının da yardımcı olduğu söylenemezdi.

Parmaklarımın üstünde yükselip Vee'yi aradım. Bana doğru geliyordu.

"Her zamanki Vee cazibemi denedim ama adamın umurunda bile olmadı," dedi. "Belki de yeni bir saç kesimine ihtiyacım vardır"

Koltuk altlarını kokladı. "Görebildiğim kadarıyla deodorant etkisini henüz kaybetmemiş."

"Seni geri mi püskürttü?"

"Evet, üstelik adını bile öğrenemedim. Bu, çifte randevumuzun havaya uçtuğu anlamına mı geliyor?"

"Hemen dönerim," dedim ve kalabalığı bir kez daha yararak arka taraftaki sokağa yöneldim. Patch'in zihniyle konuşmak ve Nefil dostumuzu dışarı çıkarmanın beklediğimden daha zor olacağını söylemek için ona olabildiğince yaklaşmak niyetindeydim ki yan taraftaki binanın önünde kısık sesle konuşan iki karaltı beni olduğum yerde durdurdu.

Pepper Friberg ve... Dabria.

Dabria eski bir ölüm meleğiydi ve ikisi de cennetten kovulmadan önce Patch'le çıkmışlardı. Patch defalarca ilişkilerinin sıkıcı, masum ve her şeyden önce bir çıkar ilişkisi olduğuna yemin etmişti. Buna rağmen yeryüzünde ilişkilerini yeniden canlandırma planlarına karşı tehdit oluşturduğuna kanaat getiren Dabria beni öldürmeye yeltenmişti. Havalı, sarışın ve sofistikeydi. Saçlarını bir gün bile kötü görmemiştim ve gülümsemesinde, kanımı donduran bir şey vardı. Şimdi ise kovulmuş bir melek olarak kurbanlarını geleceği öngörme becerisine sahip olduğunu söyleyerek kandırıp hayatını kazanıyordu. Tanıdığım kovulmuş meleklerin içinde en tehlikelisiydi ve nefret listesinin başında yer aldığımdan hiç şüphem yoktu.

Hemen Şeytanın El Çantası'na geri çekildim. Beş saniye kadar nefesimi tuttum ama ne Pepper ne de Dabria beni görmüşe benziyordu. Biraz daha yaklaştım ama şansımı zorlamaya cesaret edemedim. Ne dediklerini duyacak kadar yaklaştığımda ikisinden biri varlığımı hissetmiş olacaktı.

Dabria topuklarının üstünde dönüp sokakta gözden kaybolmadan önce, birkaç dakika daha konuştular. Pepper, Dabria'nın arkasından

bir hareket çekti. Bana mı öyle gelmişti yoksa daha da mı huysuz mu görünüyordu?

Gölgelerin arasından çıkmak için Pepper gidene kadar bekledim. Doğrudan Şeytanın El Çantası'na döndüm. Vee'yi masamızda buldum ve yanına oturdum.

"Burayı hemen şimdi boşaltmalıyım," dedim.

Vee gözlerini kırpıştırdı. "Anlamadım?"

"Yangın diye bağırsam işe yarar mı?"

"Yangın diye bağırmak demode oldu. Polis diye bağırmayı denemelisin ama o da aynı kategoriye giriyor. Eski modayla derdim yok ama bu telaş niye? Bence Serpentine *o kadar da* berbat değil."

"Sana sonra..."

"... anlatırsın." Vee kafasını salladı. "Bunu söyleyeceğini bir kilometre öteden bile anlardım. Ben olsam, polis diye bağırırdım. Burada yasadışı işler çevirenlerin sayısının bir ikiyi geçtiğinden eminim. Polis diye çığlık at ve hareketi gör."

Gergin bir tavırla dudağımı dişleyerek düşündüm. "Emin misin?" Bu, yüzüme gözüme bulaşması muhtemel bir plana benziyordu. Ancak diğer yandan başka seçeneğim de yoktu. Patch, Kovboy Şapkası'yla sohbet etmek istiyordu ve bunu ben de istiyordum. Ayrıca, Patch'e Dabria ve Pepper'ı anlatabilmek için sorgunun bir an önce tamamlanmasını da istiyordum.

Vee, "Yüzde otuz beş eminim," dedi.

İçeriye soğuk hava dolarken, Vee'nin cümlesi yarıda kaldı. İlk başta bu ani ısı düşüşünün hızla açılan kapıdan mı yoksa bela –hem de en kötü cinsi– sezgime fiziksel olarak verdiğim tepkiden mi kaynaklandığını ayırt edememiştim.

Kovulmuş melekler, Şeytanın El Çantası'ndan içeri akın ettiler. On kadarını saydıysam da sonları gelmek bilmeyince sayıyı kaçır

dım. Çok hızlı hareket ediyorlardı; tek görebildiğim bulanık geçişlerdi. Dövüşmeye hazırlıklı gelmişlerdi, yollarında duran her şeye bıçaklar ve çelik donanımlı yumruklarını savuruyorlardı. Kavganın ortasında dizlerinin üstüne çökmüş, başlarına dikilip onlardan açıkça bağlılık yemini etmelerini isteyen kovulmuş meleklere direnen iki genç Nefil gördüm.

Kemikli bir yüzü ve ay kadar soluk teni olan bir kovulmuş melek, kolunu Nefil kıza öyle gaddarca bir hızla indirdi ki boynunu çığlığının tam ortasında kırıverdi.

Duvarlar sıçrayan kan damlalarıyla boyanırken çığlık atmış olabilirdim ama dejavu hissi nefesimi keserek beni koltuğuma geri itti.

Kovulmuş melek henüz bir çocuktu. Benden bile daha genç görünüyordu. Ve onu daha önce görmüştüm. Ama...

Nerede?

Bu tanıdıklık hissine bir anlam yüklemeye çalışıyordum. Bir anı bulabilmek için kafamı sallarken, onu daha önce korkmuş halde gördüğümü hatırlar gibi oldum. Hayır. Öfkeli. Ve üzerinde başlıklı bir pelerin mi vardı? Yoksa o başkası mıydı?

Hafızamın güvenilmezliği yüzünden onu daha önce gördüğümden şüphe duymaya başladım. Dejavu duygusu, bir rüya kalıntısı ya da hayal gücümün eseri olabilirdi. Hiçbir şeyden emin olamıyordum. Gece kulübünün karanlığı ve karanlığı delip geçerek yanıp sönen ışıklar detayları aydınlatmıyordu.

Kovulmuş melek, boynu kırılan kızın uzaktan ürkütücü derecede benim ırkımı andıran yüzünü inceledi. Aynı uzun, kıvırcık saçlar. Kız benimle hemen hemen aynı boy ve yapıdaydı.

Kızın yüzünü inceledi. Sabırsızlıkla homurdandı ve kızın kafasını yana attı. Soğuk gözleri karanlığı tararken, içimden bir ses, sıradaki kurbanını aradığını söylüyordu.

Vee telaşla, "Buradan hemen çıkmalıyız," derken elimi beni sersemliğimden sıyıracak kadar çok sıkıyordu. "Bu taraftan."

Vee beni, daha kovulmuş meleğin kızın kafasını koparduğunu görüp görmediğini ve eğer gördüyse bu kadar sakin kalmayı nasıl başardığını merak edemeden, karanlığın içine itmişti bile.

Kulağıma, "Sakın arkana bakma!" diye bağırdı. "Acele et!"

Acele. Doğru. Ama sorun, kendini dışarı atmaya çalışan yüz kadar insanla yarışıyor olmamızdı. Kalabalık, saniyeler içinde bir çıkış bulmak için itişip kakışan çılgın bir sürüye dönüşmüştü. Serpentine şarkının ortasında durmuştu. Scott'ı arayacak zaman yoktu. Elimden sadece sahne kapısından kaçabildiğini umut etmek geliyordu.

Vee hemen arkamdaydı ve bana o kadar sık çarpıyordu ki vücudumu korumaya çalıştığını düşünmekten kendimi alamadım. Kovulmuş meleklerin bize yetişmesi halinde asıl *benim* onu korumaya çalışacağını bilmiyordu tabii. Ve Dante'yle bu sabah yaptığımız tek ama zahmetli antrenmana rağmen, başarma konusunda şansının olduğuna hiç inanmıyordum.

Birden içimde geri dönüp dövüşme isteği kabarıverdi. Nefilerin hakları vardı. *Benim* haklarım vardı. Bedenlerimiz kovulmuş meleklerin malı değildi. Bizi ele geçirmek için adil nedenleri yoktu. Baş meleklere savaşı durduracağıma dair aceleci bir söz vermiştim ama sonuçta ortada şahsen kaybedebileceklerim vardı. Hiçbir zaman tek dizimin üstüne çöküp birine bağlılık yemini etmek zorunda kalmamak için savaş ve özgürlük istiyordum.

Ancak hem istediklerimi elde edip hem de baş melekleri nasıl yatıştırabilirdim?

Sonunda Vee ve ben kendimizi serin geceye atmayı başardık. Kalabalık her iki yönde karanlığa akıyordu. Nefesimizi düzene sokmak için bile durmadan, son hızla Neon'a koştuk.

7

Vee, Neon'u çiftlik evinin araç girişine soktu ve radyoyu kapattı. "Bir gece için yeterince çılgıncaydı," dedi. "Neydi o? Sokak çocukları sosyetiklere karşı falan mı?" Tuttuğum nefesimi rahatlayarak bıraktım. Hızlı hızlı solumalar, isterik el hareketleri yoktu. Koparılan kafalarla ilgili bir yorum da. Neyse ki Vee en kötüsünü görmemişti. "Bak şu konuşana. Sen *The Outsiders*'ı okumadın bile."

"Filmini izledim ama. Matt Dillon yaşlanmadan önce bayağı seksiymiş."

Arabanın içi yoğun ve beklenti dolu bir sessizliğe gömüldü.

"Pekâlâ, zırvalamayı kes," dedi Vee. "Sohbet bitti. Dökül bakalım." Ben tereddüt edince devam etti. "Orada delice bir şeyler dönüyordu ama öncesinde de yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Bütün gece bir tuhaf davrandın. Seni Şeytanın El Çantası'ndan içeri dışarı koştururken gördüm. Ve sonra birden mekânı boşaltmak istedin. Şu kadarını söyleyeyim bebek, bir açıklamaya ihtiyacım var."

İşler bu noktada karışıyordu. Vee'ye gerçeği söylemek istiyordum ama ona söylemek üzere olduğum yalanlara inanması da hayati önem taşıyordu. Eğer Kovboy Şapkası ve yanındakiler hayatımı kurcalamak konusunda ciddiyse, Vee'nin en yakın arkadaşım olduğunu eninde sonunda öğreneceklerdi. Onu tehdit etmelerinin ya da sorgulamalarının düşüncesine bile tahammülüm yoktu ama bunu

yapmaları halinde, onlara vereceği her cevabın ikna edici gelmesini istiyordum. En önemlisi, onlara hiç tereddüt etmeden Patch'le bütün bağının koptuğunu söylemesini istiyordum. Bu ateşi, kontrolden çıkmadan söndürmek niyetindeydim.

"Bu akşam bardayken Patch geldi ve hiç hoş şeyler olmadı," diye başladım. "Sarhoştu. Saçma sapan şeyler söyledi ve ben onunla gitmeyi reddedince, işi zora soktu."

Vee, "Lanet olsun," diye mırıldandı.

"Koruma onu dışarı attı."

"Vay canına. Nutkum tutuldu. Bundan ne anlam çıkarıyorsun?"

Ellerimi kucağımda açıp kapattım. "Patch'le her şey bitti."

"Bitti mi?"

"Kelimenin tam anlamıyla."

Vee vites kolunun üstünden uzanıp beni kucakladı. Ağzını açtı, yüz ifademi gördü ve vazgeçti. "Söylemeyeceğim ama ne düşündüğümü biliyorsun."

Gözümde bir damla gözyaşı belirdi. Vee'nin gözle görülen rahatlaması, söylediğim yalanın içimde daha da çirkin bir his yaratmasına neden olmuştu. Berbat bir arkadaş olduğumu biliyordum ama nasıl düzelteceğimi bilmiyordum. Vee'yi bu karmaşanın içine atmayı reddediyordum.

"Şu oduncu gömlekli adam hikâyesi ne?"

Bilmedikleri ona zarar veremez. "Patch dışarı atılmadan önce oduncu gömlekli adamdan uzak durmamı söyledi. Onu tanıdığını ve adamın bela olduğunu. Adını öğrenmeni bu yüzden istedim. Onu sürekli beni izlerken yakaladım ve gerildim. Beni eve kadar takip etsin istemedim ve planının bu olması ihtimaline karşılık, kaos yaratmaya karar verdim. Şeytanın El Çantası'ndan adamın bizi gözüne kestirip takip etmesini kolaylaştırmadan ayrılabilmemizi istiyordum."

Vee nefesini yavaşça ve uzun uzun koyverdi. "Patch'le ayrıldığınıza inanıyorum ama öteki hikâyeyi bir an bile yutmadım."

Yüzümü buruşturdum. "Vee..."

Elini havaya kaldırdı. "Anlıyorum. Sırların var ve günün birinde bana neler olduğunu anlatacaksın. Ve ben de sana anlatacağım." Bilmiş bir tavırla kaşlarını kaldırdı. "Aynen öyle. Sırrı olan tek kişi sen değilsin. Zamanı gelince ağzımdaki baklayı çıkaracağım ve sanırım sen de öyle yapacaksın."

Ona dik dik baktım. Sohbetimizin bu yöne sapmasını beklemiyordum. "Senin sırların mı var? Ne sırrı?"

"Tatlı sırlar."

"Anlat bana!"

"Şuna bir bakar mısın?" Vee konsoldaki saate vurdu. "Sanırım yatma zamanın geldi."

Ağzım açık kalmıştı. "Benden sır sakladığına inanamıyorum."

"Ben de senin böyle ikiyüzlü olabilmene."

Kapıyı isteksizce açarken, "Bu konuşma burada bitmedi," dedim.

"Diğer tarafta olmak hiç kolay değilmiş, değil mi?"

Anneme iyi geceler diledikten sonra, kendimi yatak odama kilitleyip Patch'i aradım. Vee'yle Şeytanın El Çantası'ndan kaçarken kahverengi minibüs artık karşı kaldırımda değildi. Benim tehlikede olabileceğimi düşündüğü anda kulüpten içeri dalacağını iyi bildiğim için tahminim, Patch'in kovulmuş meleklerin sürpriz istilasından önce gittiği yönündeydi ama Kovboy Şapkası'nı kenara çekip çekmediğini merak ediyordum. Tek bildiğim şu anda konuşuyor olabilecekleriydi. Patch soru mu soruyordu yoksa tehditler mi yağdırıyordu? Büyük olasılıkla her ikisi de olmalıydı.

Patch'in telesekreteri cevap verince telefonu kapattım. Mesaj bırakmak çok riskli gelmişti. Ayrıca cevapsız çağrıyı görecek ve benden olduğunu anlayacaktı. Bu akşam uğrama planının hâlâ geçerli olduğunu umuyordum. Tartışmamızın rol icabı olduğunu biliyordum ama hiçbir şeyin değişmediğine dair güvence istiyordum. Serseri gibi ve gergindim ve duygusal açıdan, kavgadan önceki noktada olduğumuzu duymaya ihtiyacım vardı.

Her ihtimale karşılık Patch'in numarasını tekrar çevirdikten sonra, huzursuz hislerle yatağa girdim.

Yarın salıydı. Heşvan yeni ayla birlikte başlayacaktı.

İçimden bir ses, bu akşamki meydan kavgasına dayanarak, kovulmuş meleklerin gazaplarını dizginlerinden tam gaz boşaltmak için dakikaları saydıklarını söylüyordu.

Parkelerin gıcırtısına uyandım. Gözlerim karanlığa alışınca kendimi lacivert asker pantolonun sardığı hayli yapılı iki bacağı bakarken buldum.

Saati bulmak için kolumu baş ucu komodinime doğru atarken, "Dante?" dedim. "Ah? Saat kaç? Günlerden ne?"

"Salı sabahı. Ne anlama geldiğini biliyorsun." Bir egzersiz kıyafeti yumağı suratıma çarpıldı. "Keyfin gelince, benimle gara yolunda buluş."

"Gerçekten mi?"

Dişleri karanlıkta bir gülümsemeyle parladı. "Buna kandığına inanamıyorum. Kıçın beş dakika içinde dışarıda olsa iyi olur."

Beş dakika sonra, ekim ayı ortasının serinliği yüzünden titreyerek ve ayaklarımı sürüyerek dışarıya çıktım. Hafif bir rüzgâr yaprakları önüme katıyor ve dalları çıtırdatıyordu. Kan akışı sağlamak için bacaklarımı esnettim ve zıplamaya başladım.

Dante, "Bana yetiş," diye talimat verdikten sonra, ormana doğru koşmaya başladı. Dante'yle ormanda dolaşmaktan hâlâ keyif almıyordum ama bana zarar vermek isteseydi, dün eline yeterince fırsat geçmişti. Ara ara bana varlığını haber veren beyazlığın peşinde koşmaya başladım. Görüşü benimkini utandıracak cinsten olmalıydı çünkü ben zaman zaman kütüklere takılır, çukurlarda dengemi kaybeder ve başımı alçak dallara çarparken, o arazide hiç takılmadan ilerliyordu. Alaycı ve keyifli kıkırtısını her duyuşumda, onu karşıma çıkacak ilk dik yokuştan aşağı itme kararlılığıyla ayağa fırlıyordum. Etrafta sayısız hendek vardı. Tek yapmam gereken, görevimi yerine getirebilmek için ona yeterince yaklaşmaktı.

Dante sonunda durdu, ona yetiştiğimde ellerini ensesinde kavuşturmuş, geniş bir kaya çıkıntısının üstüne uzanmıştı. Eşofman altını ve rüzgârlığını çıkarıp diz hizasında şortu ve üzerine oturan tişörtüyle kalmıştı. Göğsünün hafifçe inip kalkması dışında, kademeli olarak dikleşen on beş kilometrelik bir yolu koştuğuna ihtimal veremezdim.

Kaya parçasının üstüne tırmanıp yanına çöktüm ve nefes nefese inledim. "Su."

Dante dirseğinin üstünde doğrulup gülümsedi. "Öyle bir şey olmayacak. Seni kurutacağım. Su gözyaşı üretir ve gözyaşı dayanamadığım tek şeydir. Ve senin için bir sonraki planımın ne olduğunu görünce, ağlamak isteyeceksin. Şanslıyım ki bunu yapamayacaksın."

Beni koltuk altlarımdan tutup sürükleyerek ayağa kalkmaya zorladı. Şafak sökmeye yüz tutmuş ve ufku pembe bir ışıkla aydınlatmaya başlamıştı. Kayanın üstünde yan yana dururken kilometrelerce ötesini görebiliyorduk. Yaz kış yapraklarını koruyan ağaçlar, alaçamlar ve sedirler, tepelerin üzerini yüksek bir halı misali sararak dört bir yana uzanıyor ve manzarayı kesen derin bir hendeğe kadar iniyordu.

Dante, "Birini seç," dedi.

"Neyin birini seçeyim?"

"Ağaçlardan birini. Kökünden sökünce, eve gidebilirsin."

En az yüz yaşındaki ve üç telefon direği kalınlığındaki ağaçlara gözlerimi kırpıştırarak baktım ve ağzımın açık kaldığını hissettim. "Dante..."

"Güç Eğitimi 101." Dante sırtıma teşvik edici bir şaplak indirdikten sonra, rahat bir tavırla tekrar kayanın üstüne uzandı. "Bu iş televizyon izlemekten daha eğlenceli olacak."

"Senden nefret ediyorum."

"Hayır, henüz etmiyorsun ama bir saatin sonunda, edeceksin."

Bir saat kadar sonra kalan enerjimin –ve belki de ruhumun– her bir zerresini çok inatçı ve yardımseverlikten uzak bir sedir ağacını yerinden sökmeye akıtmıştım. Hafifçe hareket ettirmeyi başarmıştım ama kuvvetli ağaç, türünün kusursuz bir örneğini oluşturuyordu. İtmeyi, altını kazmayı, tekme atarak itaate zorlamayı ve sonuçsuzca yumruklamayı denemiştim. Ağacın galip geldiğini söylemek hafif kaçardı. Ve bütün bu süre zarfında, Dante tünediği kaya çıkıntısının üstünde homurtular çıkarmış, bol bol gülmüş ve saçma sapan yorumlarda bulunmuştu. İçimizden birinin bu işi eğlenceli bulmasını seviniyordum.

Yüzünde hafif ancak çirkince bir gülümsemeyle yanıma yaklaştı. Dirseğini kaşıdı. "Ulu ve Mağrur Nefilim Ordusu'nun kumandanı. Hiç şans var mı?"

Yüzümden aşağı oluk oluk akan ter, burnumdan ve çenemden damlıyordu. Avuç içlerimin derisi yüzülmüş, dizlerim yara bere içinde kalmış, bileğim burkulmuştu ve vücudumdaki bütün kaslar acı içinde inliyordu. Dante'nin tişörtünün ön kısmını tutup yüzümü kurulamak için kullandım. Sonra da burnumu gürültüyle sildim

Dante ellerini havaya kaldırarak geri çekildi. "Yavaş ol."

Kolumu seçtiğim ağaca doğru savurdum. Hıçkırarak, "Yapamıyorum," diye itiraf ettim. "Bunun için yaratılmamışım. Hiçbir zaman sen ya da diğer Nefiller kadar güçlü olmayacağım." Hayal kırıklığı ve utançtan dudağımın titrediğini hissediyordum.

İfadesi yumuşadı. "Derin bir nefes al, Nora. Yapamayacağını biliyordum. Mesele buydu. Sonra ileride geri dönüp bakınca, ne kadar ilerleme kaydettiğini görebilesin diye, sana imkânsız bir görev vermek istedim."

Ona dik dik bakarken, öfkemin kabardığını hissediyordum.

"Ne var?" dedi.

"Ne? Ne? Sen deli misin? Bugün okulum var! Çalışmam gereken bir sınavım var! Ve buna değecek bir şey için uğraşığımı sanıyordum ama şimdi bütün bunların sadece bir şeye dikkat çekmek için olduğunu öğreniyorum. Al sana dikkat çekilecek bir şey: Havlu atıyorum. Buraya kadar. Bunu ben istemedim. Eğitim *senin* fikrindi. Bütün kararları sen verdin ama bu kez sıra bende. Vazgeçiyorum!" Susuz kaldığımı ve büyük olasılıkla mantıklı düşünmediğimi biliyordum ama canıma tak etmişti. Evet, dayanıklılığımı ve gücümü artırmak, kendimi savunmayı öğrenmek istiyordum. Ama bu saçmaydı. Bir ağacı kökünden sökmek ha? Elimden geleni yapmıştım. O ise bunu asla yapamayacağımı bal gibi bilerek, arkasına yaslanıp bana gülmüştü.

"Kızmış gibisin." Kaşlarını çatmış, kafası karışmış gibi çenesini sıvazlayarak bana bakıyordu.

"Öyle mi dersin?"

"Bunu ibretlik bir ders gibi düşün. Bir tür performans testi."

"Ya evet. Al sana performans." Ona hareket çektim.

"Abarttığının farkındasın, değil mi?"

Mümkündü, belki bunu iki saat sonra görebilirdim. Duş aldıktan, su kaybımı giderdikten ve pestilim çıkmış bir halde yatağımda sızdıktan sonra... ama bu, ne kadar istesem de mümkün olamayacaktı çünkü okula gitmem gerekiyordu.

Dante, "Sen bu ordunun kumandanısın," dedi. "Ayrıca insan bedenine hapsolmuş bir Nefilsin. Hepimizden daha sıkı antrenman yapman gerek çünkü işe ciddi bir dezavantajla başlıyorsun. Sana yumuşak davranırsam iyilik etmiş olmam."

Ter gözlerime akarken, ona dik dik baktım. "Bu görevi istemiyor olabileceğim hiç aklına geldi mi? Belki de kumandan olmak istemiyorumdur."

Omuz silkti. "Önemi yok. Olan oldu. Başka senaryoların hayalini kurmanın bir faydası yok."

Sesim umutsuz bir tınıya büründü. Yarı şaka yarı ciddi, "Neden bir darbe yapıp görevimi çalmıyorsun?" diye sordum. Görebildiğim kadarıyla Dante'nin sağ ve görev başında kalmamı istemesi için hiçbir neden yoktu. "Benden milyon kat daha iyi olursun. Gerçekten önemsiyorsun."

Çenesini biraz daha sıvazladı. "Şimdi aklıma sokmuş olduğuna göre..."

"Komik değil, Dante."

Gülümsemesi kayboldu. "Hayır, değil. Ne önemi var bilmiyorum ama Hank'e başarmana yardım edeceğime dair yemin ettim. Benim kellem de en az senin kadar tehlikede. Her sabah birkaç fazladan karma puanı kazanmak için buraya gelmiyorum. Kazanmana ihtiyacım olduğu için buradayım. Hayatım senin ellerinde."

Sözlerinin ne anlama geldiğini idrak ettim. "Yani benim savaşa girip galip gelmemem halinde öleceğini mi söylemeye çalışıyorsun? Ettiğin yemin bu mu?"

Cevap vermeden önce nefesini ağır ağır verdi. "Evet."

Gözlerimi yumup şakaklarımı ovmaya başladım. "Keşke bana söylemeseydin."

"Strese mi girdin?"

Kaya çıkıntısına yaslanarak, esintinin tenimi okşamasına izin verdim. *Derin nefesler*. Hank'in ordusunu yönetmek konusunda başarısız olmam durumunda, potansiyel olarak sadece annemin ve kendimin ölümüne neden olmakla kalmayacak, orduyu zafere ulaştırmamam halinde Dante'yi de öldürecektim. Peki ya barış? Baş meleklerle anlaşmam ne olacaktı?

Lanet olası Hank. Hepsi onun suçuydu. Öldükten sonra dosdoğru cehenneme boylamak yerine başka bir yere gittiyse, dünyada –ya da dışında– adalet yok demekti.

"Lisa Martin ve üst düzey Nefiller seninle bir kez daha görüşmek istiyorlar," dedi. "Senin savaşı benimsemediğini bildiğim için oyalayıp duruyorum çünkü ne tepki verecekleri konusunda endişeliyim. İktidarda kalmanı sağlamak zorundayız. Bunu yapabilmek için, senin arzularının onlarınkiyle aynı doğrultuda olduğunu düşünmelerini sağlamamız gerek."

Otomatik olarak, "Henüz onlarla görüşmek istemiyorum," dedim. "Oyalamaya devam et." Düşünmek için zamana ihtiyacım vardı. Bir eylem planı geliştirebilmek için. En büyük tehdit hangisiydi: Hoşnutsuz baş melekler mi, yoksa isyankâr Nefiller mi?

"Onlara şimdilik her şeyi benimle halletmelerini söylememi ister misin?"

Minnetle, "Evet," dedim. "Bana biraz zaman kazandırmak için ne gerekiyorsa söyle."

"Bu arada, dün akşamki düzmece ayrılığınızı duydum. Sıkı bir gösteri sergilemiş olmalısınız. Nefiller yutmuş."

"Ama sen yutmadın."

"Patch beni uyardı." Göz kırptı. "Her halükârda yutmazdım. İkinizi bir arada gördüm. Aranızdaki öyle bir anda ölecek bir şey değil. Al." Dante bana bir şişe soğutulmuş Cool Blue Gatorade uzattı. "İç bakalım. Bir hayli sıvı kaybettin."

Kapağı çevirirken, minnetle başımı eğdim ve kocaman bir yudum aldım. Sıvının gırtlağımdan akmasıyla yoğunlaşıp yemek borumu tıkaması bir oldu. Isı gırtlağımı parçalarcasına hızla ilerledi ve bütün vücuduma yayıldı. Öne eğildim; bir yandan öksürüyor, bir yandan da hırıltıyla nefes alıyordum.

Ağzımı açık tutmakta zorlanarak, "Bu da ne?" diye inledim.

"Egzersiz sonrası su kaybı," dedi ama bakışlarını kaçırıyordu.

Ciğerlerim spazmlarla canımı acıtırken, öksürmeyi sürdürdüm. "Ben Gatorade içtiğimi sandım. Şişede öyle yazıyordu."

Yüzündeki bütün duygu silinmişti. "İyiliğin için," dedi. Ve sonra hızla ortadan kayboldu.

İki büklüm halde durmaya devam ederken, içim ağır ağır sıvıya dönüşüyormuş gibi hissediyordum. Gözlerimin önünde mavi kıvılcımlar çakıyordu. Dünya önce sola... sonra sağa sallandı. Gırtlağımı tutarak ve orada bayılmam durumunda, asla bulunamayacağımdan korkarak, ileri doğru ağır ağır harekete geçtim.

8

Birbirine dolanan adımlarımla, ormandan çıkmayı başarmıştım. Çiftlik evine vardığımda kemiklerimdeki yanma duygusu geçer gibi olmuştu. Nefesim normale dönmüştü ama hâlâ endişeliydim. Dante bana ne içirmişti? Ve neden?

Boynumdaki zincirde anahtarım vardı. İçeri girdim. Ayakkabılarımı çıkardım, üst kata çıktım ve annemin odasının önünden gürültü yapmamaya özen göstererek geçtim. Baş ucumdaki saat yediye on kalayı gösteriyordu. Dante hayatıma girmeden önce bu, biraz erken olmakla birlikte, kalkmak için normal bir saat sayılırdı. Çoğu sabah uyandığımda kendimi tazelenmiş hissederdim ama bu sabah bitkin ve endişeliydim. Temiz kıyafetlerimi aldım ve duş yapıp okula hazırlanmak için banyoya yürüdüm.

Saat sekize on kala, Volkswagen'i okulun parkına bıraktım ve eski bir Protestan kilisesini andıran heybetli gri binaya doğru yürüdüm. İçeri girince eşyalarımı dolabıma tıkıştırdım ve ilk iki saatin ders kitaplarını yanıma alıp sınıfa yürüdüm. Midem açlıktan kazınıyordu ama bir şeyler yiyemeyecek kadar gergindim. Mavi içecek hâlâ midemi yakıyordu.

İlk ders, İleri Seviye ABD Tarihi'ydi. Yerimi aldım ve mesaj var mı diye telefonuma baktım. Patch'ten hâlâ ses yoktu. Kendi kendime, *tuhaf*, dedim. *Büyük olasılıkla bir işi çıkmıştır*. Ama bir şeylerin yolunda

gitmediği duygusunu üstümden atamıyordum. Patch dün gece bana uğrayacağını söylemişti ve sözünü tutmamak ondan beklenecek bir davranış değildi. Özellikle de bu ayrılık konusunda ne kadar üzgün olduğumu bilirken.

Tam telefonu kaldırmaya hazırlanırken, kısa mesaj sinyali ötü

Patch'in mesajında, 30 DK SONRA BENİMLE WENTWORTH NEHRİ KIYISINDA BULUŞ, yazıyordu.

Hemen, İYİ MİSİN? diye yazdım.

EVET, İSKELEDE OLACAĞIM. TAKİP EDİLMEDİĞİNDEN EMİN OL.

Zamanlama harika sayılmazdı ama Patch'le tabii ki buluşacaktım İyi olduğunu söylemişti ama ikna olmamıştım. İyiyse, beni neden dersten çıkarıyordu? Ve neden ta iskelede buluşuyorduk?

Bayan Warnock'un masasına yaklaştım. "Affedersiniz, Bayan Warnock. Kendimi iyi hissetmiyorum. Revire gidip biraz yatabilir miyim?"

Bayan Warnock gözlüğünü çıkarıp beni süzdü. "Her şey yolunda mı Nora?"

"Ayın malum zamanı," diye fısıldadım. *Daha az yaratıcı olmam mümkün müydü acaba?*

İç geçirdi. "Öğrencilerin bunu her söyleyişinde bir dolar alsaydım..."

"Kramplar beni gerçekten öldürüyor olmasaydı izin istemezdim." Karnımı ovalamayı düşündüm ama aşırıya kaçacağına karar verdim

Sonunda, "Hemşireden parasetamol iste, kendini iyi hissettiğin anda sınıfa dönmeni istiyorum. Bugün Jefferson cumhuriyetçiliğiyle ilgili üniteye başlıyoruz. Notlarını ödünç alabileceğin güvenilir kimse yoksa önümüzdeki iki haftayı açığı kapatmaya çalışarak geçirmek zorunda kalırsın."

Hızla başımı salladım. "Çok teşekkürler. Size minnettarım."

Kapıdan fırladım, birkaç basamaklık merdiveni uçarcasına indim ve müdür yardımcısının nöbetçi olarak etrafta gezinmediğinden emin olmak için iki tarafı taradıktan sonra, yan kapıdan sıvıştım.

Kendimi Volkswagen'e attım ve hızla yola koyuldum. Elbette bu işin kolay kısmıydı. Derse hemşirenin imzaladığı izin kâğıdı olmadan dönmek sihir gerektirecekti. *Panik yok,* diye düşündüm. En kötü ihtimalle, dersi asarken yakalanır ve önümüzdeki haftayı eve eve erken gelme cezasıyla geçirirdim.

Artık güvenmediğim Dante'den uzak durmak için fena bir bahane sayılmazdı.

Güneş yükselmişti, gökyüzü puslu bir sonbahar mavisiydi ama serin hava, kışın kötü habercisi gibi anorağımın içine işliyordu. İskelenin ilerisinde kalan park alanı boştu. Bugün hobi için balık tutan kimse yoktu. Park ettikten sonra, park alanının kenarındaki yeşilliğin arasına bir süre çöküp beni takip eden kimse olup olmadığına baktım. Sonra, iskeleye uzanan taşlı yürüyüş yoluna saptım. Patch'in burayı neden seçtiğini anlamam çok sürmedi. Ötüşen birkaç kuş dışında tamamen yalnızdık.

Geniş nehre uzanan üç tekne rampası boştu. İlk rampanın ucuna kadar yürüdüm ve ellerimi gözlerime siper ederek etrafa bakındım. Patch yoktu.

Cep telefonum öttü.

Patch, YÜRÜYÜŞ YOLUNUN UCUNDAKİ SIK AĞAÇLIKTAYIM, diye mesaj çekti.

İskeleden geri dönüp yürüyüş yolundan ağaçlık alana yürürken, Pepper Friberg ağaçların arasından fırladı. Bir elinde Patch'in telefonu, diğer elinde de bir silah vardı. Gözlerim silaha sabitlenmiş halde, istem dışı bir adımla geri çekildim.

"Seni öldürmez ama kurşun yarası fazlasıyla acı verici olabilir." Polyester pantolonu belinden yukarı kadar çıkıyor ve gömleğin üstünden sarkıyordu; düğmeleri düzgün iliklememişti. Ancak bu şapşal ve beceriksiz görüntüsüne rağmen gücünün, güneşin en sıcak ışınları gibi dalga dalga yayıldığını hissettim. Göründüğünden çok daha tehlikeliydi.

"Bunu tecrübe etmiş birinden mi duyuyorum?" diye sordum.

Gözleri yolun iki ucu arasında gidip geldi. Beyaz bir mendille alnını kurulaması, endişeli halinin bir başka kanıtıydı. Tırnakları köküne kadar yemişti. "Ne olduğumu biliyorsan –ki her iddiasına girerim Patch sana söylemiştir– acı hissedemediğimi de biliyorsundur."

"Bir baş melek olduğunu ve oyunu kuralına göre oynamadığını biliyorum. Patch bana ikili hayat sürdüğünü anlattı, Pepper. İnsan rolü yapan güçlü bir baş melek ha? Gücünle istediğini elde edebilirmişsin. Para peşinde misin? Güç mü? İyi vakit geçirmenin mi?"

"Sana neyin peşinde olduğumu söyledim. Patch'in peşindeyim." derken alnında taze bir ter katmanı belirdi. Silmeye yetişemiyor gibiydi. "Benimle neden görüşmüyor?"

Ah, onu cehenneme zincirlemek istiyorsun diye olmasın? Çenemle Pepper'ın elindeki cep telefonunu işaret ettim. "Beni buraya onun telefonuyla çekmen iyi numara. Nasıl ele geçirdin?"

"Dün Şeytanın El Çantası'nda aldım. Onu girişin karşısına park edilmiş kahverengi bir minibüste buldum. Onu ele geçiremeden fırlayıp gitti ama telaş sırasında numaraların olduğu cep telefonu da dâhil olmak üzere eşyalarını almayı unuttu. Sabahtan beri, seninle temas kurmak için bütün numaralara mesaj çekip tek tek arayıp duruyorum."

Belli etmeden derin bir nefes aldım. Patch kaçmıştı demek. "Beni buraya sorguya çekmek için getirdiysen, şanslı gününde değilsin.

Patch'in nerede olduğunu bilmiyorum. Onunla dünden beri konuşmadım. Aslına bakarsan, onu son gören senmişsin gibi görünüyor."

"Sorguya çekmek mi?" Büyük kulaklarının kenarları pespembe parlıyordu. "Tanrım, kulağa ne kadar meşum geliyor. Neye benziyorum? Adi bir suçluya mı?"

"Madem beni sorgulamak istemiyorsun, buraya kadar neden getirdin?" Bu noktaya kadar havadan sudan konuşmuştuk ama ben gittikçe geriliyordum. Pepper'ın beceriksiz haline, soytarılıklarına güvenmiyordum. Düzmece olmalıydılar.

"Şuradaki tekneyi görüyor musun?"

Pepper'ın bakışlarını takip edip nehrin diğer ucuna baktım. Suyun yüzeyinde ışık saçan, beyaz bir sürat teknesi salınıyordu. Son moda, pahalı ve büyük ihtimalle çok hızlıydı. Sesimin endişeli çıkmaması için çaba harcayarak, "Güzel tekne. Yolculuğa mı çıkıyorsun?" diye sordum.

"Evet. Ve sen de benimle geliyorsun."

"Sana bunu kolay yoldan yapman için fırsat vermeye çalıştım ama sabrımın sonuna geliyorum," dedi Pepper. Tabancasını pantolonunun beline sıkıştırarak, iki elini birden alnını silmek için kullandı. "Patch'e ulaşamıyorsam, onun bana gelmesini sağlarım."

Olayın nereye gittiğini görebiliyordum. "Adam kaçırma mı? Senin adi bir suçlu olmadığın ortada, Pepper. Zalim, sosyopat, hain bir şeytan kulağa daha mantıklı geliyor."

Yakasını gevşetirken yüzünü buruşturdu. "Patch'in benim için bir şey yapmasına ihtiyacım var. Küçük bir... iyilik. Hepsi bu. Zararsız, gerçekten."

İçimde bu "iyiliğin" Patch'in Pepper'ın peşinden cehenneme gitmesini ve Pepper'ın son anda sıvışıp kapıyı Patch'in üzerine kapatmasını içerdiği yönünde bir his vardı. Bir şantajcının icabına bakmanın yollarından biri de buydu.

"Ben iyilerden biriyim," dedi Pepper. "Bir baş meleğim. Bana güvenebilir. Bana güvenmesini söylemeliydin."

"Güvenini kırmanın en hızlı yollarından biri beni kaçırmak olur. İyi düşün, Pepper. Beni yanında götürmen, Patch'in seninle işbirliği yapmasını sağlamayacak."

Yakasını sertçe çekiştirdi. Yüzü, ona pembe bir domuz görüntüsü verecek kadar kızarmıştı. "Burada gözle görülenden daha fazlası dönüyor. Başka seçeneğim kalmadı, bunu göremiyor musun?"

"Sen bir baş meleksin Pepper ama burada, yeryüzünde dolaşıyor ve elinde bir silahla beni tehdit ediyorsun. Tıpkı Patch'le ilgili niyetinin kötü olmadığına inanmadığım gibi, zararsız olmadığına da inanmıyorum. Baş melekler dünyada uzun süre takılmaz ve kimseyi rehin almazlar. Ne düşünüyorum biliyor musun? Sen yanlış yola sapmışsın."

"Bir görev için buradayım. Kötü değilim ama belli... özgürlüklerim var."

"Tanrım... sana neredeyse inanacağım."

"Elimde sadece erkek arkadaşının halledebileceği bir iş var. Seni kaçırmak istemiyorum ama beni mecbur bıraktınız. Patch'in yardımına ihtiyacım var; hem de *hemen*. Uslu uslu tekneye doğru yürü. Herhangi bir ani hareketinde ateş ederim."

Pepper eliyle çağırır gibi bir hareket yapınca, tekne itaatkâr bir tavırla suyun üstünde süzülerek en yakındaki rampaya yaklaştı. Patch bana baş meleklerin nesnelere hükmedebildiklerinden hiç bahsetmemişti. Bu sürpriz hoşuma gitmemişti ve bu durumun kaçma girişimimi ne kadar karmaşıklaştıracağını merak etmeye başlamıştım.

"Duymadın mı? O artık erkek arkadaşım falan değil," dedim Pepper'a. "Dante Matterazzi'yle çıkıyorum. Herhalde adını duymuşsundur. Herkes gibi. Patch kesinlikle geçmişte kaldı."

"Sanırım öyle olup olmadığını öğreneceğiz, değil mi? Tekrar yürümeye başlamanı istemek zorundayım, yoksa ayağında bir delik açacağım."

Ellerimi teslim olmuş gibi kaldırıp tekne rampasına yürüdüm. Takip cihazının olduğu kot ceketimi giymediğime biraz geç de olsa pişman olmuştum. Patch nerede olduğumu bilse beni aramaya gelirdi.

Belki de anorağıma da bir cihaz yerleştirmişti ama buna güvenemezdim. Üstelik Patch'in nerede olduğunu ve iyi olup olmadığını bilmediğim için ona da bel bağlayamazdım.

Pepper, "Tekneye bin," diye emretti. "Koltuktaki ipi al ve ellerini parmaklığa bağla."

Duraksayarak, "Sen ciddisin," dedim. Nehri çevreleyen ağaçlara baktım. Onlara ulaşabilsem saklanabilirdim. Pepper'ın mermileri benden çok ağaçlara isabet ederdi.

"Buraya kırk beş kilometre mesafede çok güzel ve geniş bir depo var. Oraya varınca erkek arkadaşını arayacağım." Baş ve serçe parmaklarını açtığı yumruğunu, telefon gibi kulağına tuttu. "Anlaşmaya varıp varamayacağımıza bakarız. Benim için özel bir meseleyi halledeceğine yemin ederse onu, ailesini ve dostlarını yeniden görme şansın olur."

"Onu nasıl arayacaksın ki? Cep telefonu sende."

Pepper kaşlarını çattı. Bu işi enine boyuna düşünmemişti. Belki bu organizasyonsuzluğu kendi lehime kullanabilirdim. "O zaman onun bizi aramasını beklemek zorundayız. Senin iyiliğin için, fazla sallanmayacağını umalım."

İstemeye istemeye, tekneye çıktım. İpi aldım ve düğüm atmaya koyuldum. Pepper'ın gerçekten bu kadar aptal olabileceğine inanamıyordum. Alelade bir ipin beni zapt edebileceğini gerçekten düşünüyor muydu?

Pepper düşüncelerimi okumuş gibi, "Kaçma yönünde düşüncelerin varsa," dedi, "ipin sihirli olduğunu bilmende fayda var. Zararsız görünüyor ama çelikten kuvvetlidir. Ve tabii, bileklerini bağlayınca, ipe bir büyü daha yapacağım. Kurtulmak için çekiştirsen dahi vücuduna iki yüz voltluk elektrik gönderecek."

İstifimi bozmamaya çalışarak, "Baş meleklerin özel hileleri demek?" dedim.

"Sadece sandığından daha güçlü olduğumu söylememiz yeterli olur."

Pepper kısa bacaklarından birini tekneye attı ve ayağını kaptan koltuğuyla dengeledi. Diğer bacağını çekemeden vücudumu teknenin yanına çarparak tekneyi rampadan uzaklaşmaya zorladım. Pepper'ın bir ayağı içeride, bir ayağı dışarıda kalmıştı ve bacaklarının arasındaki mesafe gittikçe açılıyordu.

Derhal tepki verdi. Havaya fırladı ve tekneden birkaç metre yukarıda asılı kaldı. *Uçuyordu*. Bir milisaniyede aldığım dengesini bozma kararı esnasında, kanatları olduğunu unutmuştum ve tek mesele bu değildi. Bariz biçimde öfkelenmişti.

Tekneden atladım; nehrin ortasına doğru var gücümle yüzerken, suyun üstünden atılan mermilerin sesini duyabiliyordum.

Arkamda bir sıçrama sesi oldu ve Pepper'ın arkamdan suya daldığını anladım. Beni yakalayıp ayağımda bir delik açma vaadini yerine getirmesi –ve muhtemelen daha kötüsünü yapması– an meselesiydi. Bir baş melek kadar güçlü değildim ama artık bir Nefil'dim ve Dante'yle antrenman yapmıştım... iki kez. İnanılmaz derecede aptalca ya da cesurca bir şey yapmaya karar verdim.

Ayağımı kumlu dere yatağına sıkıca basarak kendimi var gücümle ittim ve suyun dışına doğru sıçradım. Kendimi bile şaşırtarak su yüzeyini geçip dere kıyısını kaplayan ağaçların üstüne çıktım. Kilometrelerce ötesini görebiliyordum; fabrikaların ve tarlaların ötesini, minicik arabalar ve traktörlerin yol aldığı otoyolu. Onun ötesinde Coldwater'ı, evleri ve dükkânları ve yemyeşil çimenlikli parkları.

Aynı hızla süratimi kaybettim. Düşmeye başlayıp hava tenimi hızla yalayıp geçerken, midemin altüst olduğunu hissettim. Nehir hızla üstüme geliyordu. Kollarımı çılgın gibi sallama dürtüsüyle dolmuştum ama bedenim dayanamayacak gibiydi. Hiç de zarif

değildi ve bir füze gibi yol alıyordu. Tekne rampasına son hızla çarpan ayaklarımla kalasları parçalayıp geçtim ve suya gömüldüm.

Kulağımın dibinden mermiler geçip duruyordu. Yıkıntının arasından debelenerek çıktım ve son hızla nehir kıyısından yukarı doğru fırlayıp ağaçların arasına koştum. Karanlıkta yapılan iki sabah koşusu, beni böyle bir duruma biraz hazırlamış olmalıydı ama neden aniden Dante'ninkine rakip olabilecek bir hızla koşmaya başladığımı izah etmiyordu. Ağaçlar yanımdan baş döndürücü bir bulanıklıkla akıp gidiyordu ama ayaklarım hiç zorlanmadan, gerekli adımları zihnimden yarım saniye önce çözmüş gibi kolayca sıçrıyordu.

Müthiş bir süratle yürüyüş yolundan çıkıp kendimi Volkswagen'e attım ve gazı kökleyerek park alanından çıktım. Nefesimin kesilmemiş olması beni hayret içinde bırakmıştı.

Adrenalin yüzünden miydi? Belki de. Ama nedense bana öyle gelmiyordu.

Allen'ın Eczanesi'ne doğru sürdüm ve arabamı, beni yoldan gizleyecek iki kamyonun arasında kalan boşluğa park ettim. Sonra dışarıdan görülmeyecek bir pozisyon bulabilmek için koltuğumda iyice kaykıldım. Pepper'ı nehirde ektiğimden hayli emindim ama temkinli olmaktan zarar gelmezdi. Düşünmek için zamana ihtiyacım vardı. Eve gidemezdim. Okula dönemezdim. Asıl ihtiyaç duyduğum şey Patch'i bulmaktı ama nereden başlayacağımı bilmiyordum.

Cep telefonumun çalmasıyla düşüncelerimden hızla sıyrıldım.

Scott, "Hey, Grey," dedi. "Vee ve ben öyle yemeği için Taco Hut'a gidiyoruz ama günün büyük sorusu, *sen* neredesin? Şimdi artık a) araba kullanabildiğin b) altında –benim sayemde– tekerlekler olduğuna göre, okul kafeteryasında yemen gerekmiyor. Bilgin olsun."

Şakacı tonlamasını yok sayarak, "Dante'nin numarasına ihtiyacım var," dedim. "Bana mesaj at, elini çabuk tut." Dante'nin numarası eski telefonumda vardı ama bunda yoktu.

"Ha? Lütfen mi demek istedin?"

"Nedir bu? Çifte standartlar salısı falan mı?"

"Numarasına neden ihtiyacın var ki? Ben Dante'nin erkek..."

Telefonu kapattım ve olanları enine boyuna düşünmeye çalıştım. Kesin olarak bildiğim ne vardı? İkili hayat süren bir baş meleğin beni kaçırmaya yeltendiği ve beni ona bir iyilik yapması için, Patch'e karşı teşvik edici unsur olarak kullanmak istediği. Ya da ona şantaj yapmayı bırakması için. Ya da her ikisi birden. Ayrıca bir şantajcı varsa bunun Patch olmadığını da biliyordum.

Eksik kalan bilgi neydi? Patch'in nerede olduğu. Güvende miydi? Benimle temas kurabilir miydi? Yardımıma ihtiyacı var mıydı?

Evrene, *Patch nerelerdesin?* diye seslendim.

Cep telefonum öttü.

Scott, DANTE'NİN NUMARASI. AYRICA REGL SENDROMUNDA ÇİKOLATA ÇOK İŞE YARIYORMUŞ DİYE DUYDUM, diye yazmıştı.

Yüksek sesle, "Komik," derken, Dante'nin numarasını tuşlamaya başlamıştım bile. Üçüncü çalışta açtı.

Gergin bir sesle, "Buluşmamız gerek," dedim.

"Dinle. Bu sabahla ilgiliyse..."

"Elbette bu sabahla ilgili! Bana ne verdin? Ne olduğunu bilmediğim bir sıvı içtim ve birden senin kadar hızlı koşmaya başladım, yerden on beş metre yükseldim ve görüşümün yirmiye yirmiden daha iyi olduğuna bahse girebilirim."

"Zamanla etkisi geçecek. O hızı koruyabilmek için o mavi zırtıdan her gün içmen gerek."

"O mavi zımbırtının bir adı var mı?"

"Telefonda olmaz."

"İyi. Benimle yüz yüze buluş."

"Otuz dakika içinde Paten Ülkesi'nde ol."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Paten sahasında mı buluşmak istiyorsun?"

"Hafta içi, öğle saati. Orada anneler ve çocuklardan başka kimse yoktur. Potansiyel casusları göze kestirmeyi kolaylaştırır."

Dante'nin bize kimin casusluk ettiğini düşündüğünden emin değildim ama o mavi zımbırtı her neyse, onu tek isteyenin sadece Dante olmadığına dair huzursuzluk verici bir hisse kapılmıştım. En iyi tahminim bir tür ilaç olduğuydu. Etkisine kendim şahit olmuştum. Bana verdiği güçler, gerçek üstüydü. Hiç limitim yokmuş gibiydi ve fiziksel hünerlerimin kapsamı sınırsızdı. Bu keyifli ve doğallıktan uzak bir duyguydu. Beni asıl endişelendirense doğallıkla ilgili kısımdı.

Hank hayattayken şeytan hileleri yapar, cehennemin gücünü lehine kullanırdı. Sihirlediği nesneler her zaman mavi bir ışık saçardı. Şu ana kadar, şeytan hilelerinin Hank'le birlikte öldüğünü sanıyordum ama şüphelenmeye başlamıştım. Dante'nin gizemli mavi içeceğinin bir tesadüf olduğunu umuyordum ama içgüdülerim aksini söylüyordu.

Arabadan indim ve Paten Ülkesi'ne yürürken son birkaç sokakta omzumun üstünden arkamı ve izlenip izlenmediğimi kontrol ederek yürüdüm. Koyu renk trençkotlu ve güneş gözlüklü tuhaf adamlar yoktu. Ya da Nefillerin ölümcül emaresi olan aşırı uzun boya sahip adamlar da.

Paten Ülkesi'nin kapısından girdim, kendime bir çift otuz sekiz numara paten kiraladım ve pistin dışında bir banka oturdum. Işıklar kısıktı ve bir disko topu cilalı parke zemine parlak ışıklar

yanıtlıyordu. Hoparlörlerden eski moda Britney Spears şarkıları yükseliyordu. Dante'nin tahmin ettiği gibi bu saatte sadece küçük çocuklar ve anneleri paten yapıyordu.

Havadaki voltajı yükselten değişim bana Dante'nin varlığını haber verdi. Koyu renk kot pantolonu ve dar, lacivert polo tişörtüyle yanıma oturdu. Gümüş gözlüğünü çıkarma zahmetine girmediğinden, gözlerini görmemi imkânsız kılmıştı. Bana içeceği verdiği için pişman ve bir nir ahlaki çelişki yaşıyor olabilir miydi? Öyle olduğunu umdum.

Başıyla ayaklarımı işaret ederek, "Kaymaya mı gidiyorsun?" diye sordu.

Ayağında paten olmadığını o zaman fark ettim. "Tabelada içeri girebilmek için paten giyme mecburiyeti olduğu yazılıydı."

"Kasa görevlisinin zihniyle oynayabilirdin."

Keyfimin kaçtığını hissettim. "Tarzım değil."

Dante omuz silkti. "O zaman, Nefil olmanın en eğlenceli tarafından mahrum kalıyorsun demektir."

"Suya mavi içecekten bahset."

"Bir güçlendirme içeceği."

"Onu anladım. Neyle güçlendirilmiş?"

Dante başını benimkine doğru eğdi ve fısıldayarak, "Şeytan hilesi," dedi ve beni, "göründüğü kadar kötü değildir," diye temin etti.

Tüm vücudum kasıldı ve ensemdeki tüyler havaya dikildi. Hayır hayır hayır... Şeytan hilesinin dünyadan silinmiş olması gerekiyordu. Hank'le birlikte kaybolmuştu. "Şeytan hilesinin ne olduğunu biliyorum ve Hank'le birlikte yok oldu sanıyordum."

Dante'nin koyu renk kaşları çatıldı. "Sen şeytan hilesini nereden biliyorsun?"

"Hank kullanırdı. Suç ortağı Chauncey Lengeais de. Ama Hank ölünce..." Kendimi tuttum. Dante, Hank'i benim öldürdüğümü

bilmiyordu ve sırrımın ortaya dökülmesinin, Dante de dâhil bütün Nefillerle ilişkilerime katkı sağlamayacağını söylemek, çok hafif kalırdı. "Patch, Hank için casusluk yapıyordu."

"Biliyorum, bir anlaşmaları vardı. Patch bize kovulmuş meleklerle ilgili bilgi veriyordu."

Dante, Patch'in Hank için bir şartla –hayatımı koruması şartıyla– casusluk ettiğini bilerek mi söylememişti yoksa Hank bu detayı kendine mi saklamıştı bilmiyordum.

"Hank, Patch'e şeytan hilesinden bahsetmiş," diye yalan söyledim. "Ama Patch bana Hank öldükten sonra, şeytan hilesinin de onunla öldüğünü söyledi. Hank'in o hileyi kullanabilen tek kişi olduğunu düşünüyordu."

Dante kafasını salladı. "Hank sağ kolu Blakely'yi şeytan hilesi prototiplerini geliştirmekle görevlendirmişti. Blakely, şeytan hileleri konusunda Hank'ten çok daha fazla bilgiye sahip. Son yedi ayı bir laboratuvara kapanıp bıçakları, kurbaçları ve kakmalı yüzükleri şeytan hilesiyle sihirleyerek öldürücü silahlara dönüştürmekle geçirdi. Çok yakın zamanda Nefil güçlerini artıracak bir içecek geliştirdi. Eşitlendik, Nora." Bunu gözlerinde heyecanlı bir ışıltıyla söylemişti. "Eskiden bir kovulmuş melek on Nefil ederdi. Artık öyle değil. Bir süredir Blakely için içeceği deniyorum ve onu içtiğim zaman, oyun sahası benim lehime dönüyor sanki. Artık bir kovulmuş meleğe benden daha güçlü olduğu korkusunu taşımadan karşı koyabiliyorum."

Düşünceler kafamda cirit atıyordu. Şeytan hilesi dünyadaki varlığını sürdürüyor muydu yani? Nefillerin gizli bir laboratuvarda üretilen gizli bir silahları mı vardı? Bunu Patch'e anlatmalıydım. "Bana verdiğin içecek, Blakely için denediğin içeceğin aynısı mı?"

"Evet." Kurnaz bir gülümsemeyle baktı. "Şimdi neden bahsettiğimi anlamışsındır."

Övgü istiyorsa, benden alamayacaktı. "İçecekten kaç Nefilin haberi var? Ya da kaç kişi içti?"

Dante sırtını arkasına yaslanıp iç geçirdi. "Kendin için mi soruyorsun?" Manidar bir duraksamanın ardından, "Yoksa sırrımızı Patch'le paylaşmak için mi?" diye ekledi.

Ben cevaptır erince, Dante'nin yüzü asıldı.

"Bir tercih yapmalısın, Nora. Aynı anda hem bize hem de Patch'le arandaki her ne kaldıysa ona sadık olamazsın. Çok iyi idare ediyormuş gibi yapıyorsun ama neticede sadakat, taraf seçmek demektir. Ya Nefillere birliktesindir ya da bize karşısındır."

Bu konuşmanın en kötü yanı, Dante'nin haklı olmasıydı. İçten içe bunu biliyordum. Patch ve ben savaştaki son hamlemizin bu işten birlikte sağ salim çıkmak olduğuna karar vermiştik ama ben hâlâ bu amacı koruyorsam, Nefiller'e ne olacaktı? Sözde liderleri bendim ve onlara yardım edeceğime inanmalarını istiyordum ama aslında etmeyecektim.

"Patch'e şeytan hilesinden bahsedersen, bu meselenin peşini bırakmaz," dedi Dante. "Blakely'nin peşine düşüp laboratuvarı yok etmeye çalışır. Bunu yine bir görev ahlakıyla değil, kendini korumak için yapar. Mesele artık Hepvan'dan ibaret değil," diye izah etti. "Amacım kovulmuş melekleri geri püskürtüp onları bedenlerinizi ele geçirmekten alıkoymak değil. Amacım, şeytan hilesi kullanarak bütün kovulmuş melek ırkını ortadan kaldırmak. Ve bunu henüz bilmiyorlarsa bile çok yakında öğrenecekler."

Dilim dolaşarak, "Ne?" dedim.

"Henry'nin bir planı vardı ve o plan buydu. Irkların kökünü kazımak. Blakely bir süre sonra, bir kovulmuş meleği öldürecek güçte bir silah prototipi, kimsenin aklının ucundan dahi geçmeyecek bir şey yaratabileceğine inanıyor."

Banktan fırladım ve volta atmaya başladım. "Bana bunları neden anlatıyorsun?"

"Bir tercih yapma zamanın geldi. Bizimle misin, değil misin?"

"Sorun Patch değil. O, kovulmuş meleklerle çalışmıyor. Savaş istemiyor." Patch'in tek isteği benim iktidarda kalıp yemini yerine getirmem ve bu işten sağ salim çıkmamdı. Ama ona şeytan hilesinden bahsedecek olursam, Dante'nin de dediği gibi onu yok etmek için elinden geleni yapardı.

"Ona şeytan hilesinden bahsedersen, bu iş bizim için biter," dedi Dante.

Benden ya ona, Scott'a ve binlerce Nefil'e ya da... Patch'e ihanet etmemi istiyordu. Mideme bir ağırlık çökmüştü. Acı o kadar keskindi ki neredeyse iki büklüm olacaktım.

Dante ayağa kalkarken, "Bu öğleden sonra düşün," dedi. "Aksi yönde bir haber almadıkça, yarın sabah antrenmana gelmeye hazır olduğunu düşüneceğim." Sabit ama bir miktar şüphe barındıran gözleriyle bana baktı. "Umarım hâlâ aynı taraftayızdır, Nora," dedikten sonra salondan çıktı.

İçeride kaldım ve dakikalar boyunca loş ışıkta, patenleriyle kaymaya çalışan çocukların tuhaf sayılacak kadar neşeli çığlıkları arasında oturdum. Başımı eğmiş ve yüzümü ellerimin arasına saklamıştım. Olması gereken bu değildi. Benim savaşı durdurmam, ateşkes ilan etmem ve bütün olanlardan yanımda Patch'le çıkmam gerekiyordu.

Oysa Dante ve Blakely çoktan ilerleme kaydetmiş ve Hank'in kaldığı yerden devam ederek, iddiayı ya hep ya hiç noktasına getirmişlerdi.

Normal şartlarda, Dante, Blakely ya da herhangi bir Nefil'in kovulmuş melekleri yok etmek gibi bir şansı olduğuna ihtimal vermezdim ama şeytan hilesinin her şeyi değiştirmesinden şüpheleniyordum. Anlaşmanın bana düşen kısmı için bunun anlamı neydi?

Nefiller savaşı bensiz başlatacak olurlarsa, baş melekler beni yine de sorumlu tutarlar mıydı?

Evet, evet, tutarlardı.

Blakely kendini her nereye kapatmışsa –ki büyük olasılıkla kendi küçük ama açıkgöz Nefil güvenliği tarafından korunuyordu– daha güçlü ve tehlikeli prototipler üzerinde deneyler yaptığı ortadaydı. Meselenin kaynağı oydu.

Ve bu da onu ve laboratuvarını bulmayı öncelik listemde en üst sıraya yerleştiriyordu.

Patch'i bulduktan sonra. Midem endişeyle bir kez daha altüst olurken, onun için bir kez daha sessizce dua ettim.

Volkswagen'e az bir mesafe kala, bir karaltının direksiyonun başına geçtiğini gördüm. Düşüncelerim, "Kovboy Şapkası ikinci raunt için geri geldi" noktasına giderken duraksadım. Kaçmanın en akıllıca şey olduğunu düşünüyordum ama düşünme sürem ne kadar uzadıysa, aşırı aktif hayal gücüm de etkisini o kadar kaybediyordu. Karaltı gerçek biçimine kavuştu. Patch parmağıyla beni içeri çağırıyordu. Yüzüm bir sırıtışla aydınlanırken, endişem bir anda dağıldı.

Ben arabaya binerken, "Paten kaymak için okul kırıyorsun, öyle mi?" dedi.

"Beni bilirsin. Mor tekerleklere zaafım var."

Patch gülümsedi. "Arabanı okulda görmedim. Seni arıyordum. Birkaç dakikan var mı?"

Anahtarları ona uzattım. "Sen kullan."

Patch bizi Casco Körfezi'ne bakan muhteşem, lüks bir eve götürdü. Bölgedeki taş ocağından çıkarılma bir taşla harmanlamış kırmızı tuğla binanın tarihî cazibesi yüz yaşından büyük olduğunu belli etse de, parlayan camları, siyah mermer sütunları ve kapıcısıyla baştan aşağı yenilenmişti. Patch arabayı tek araçlık garaja soktu ve kapıyı indirerek bizi serin karanlıkta bıraktı.

"Yeni yer mi?"

"Pepper, Delphic'in altındaki evimi dekore etmek için birkaç Nefil haydut tutmuş. Kısa süre içinde, üst düzey güvenliği olan yeni bir yer bulmak zorunda kaldım."

Volkswagen'den çıktık, birkaç basamak tırmanıp bir kapıdan geçerek Patch'in yeni mutfağına girdik. Duvardan duvara camlar, körfezin büyüleyici manzarasını gözler önüne seriyordu. Körfeze birkaç beyaz yelkenli serpiştirilmişti, tablo gibi mavi bir sis etraftaki tepelerin üstüne örtülmüştü. Manzarayı ateşe vermiş gibi görünen ve kırmızının canlı tonlarıyla titreşen sonbahar bitkileri, körfezi içine almıştı. Evlerin altında kalan nihtıma özel izinle giriliyor gibi görünüyordu.

Patch'e, "Çok havalı," dedim.

Bana arkamdan bir fincan sıcak çikolata uzattı ve ensemi öptü. "İstediğimden daha göz önünde ve bu benden sık sık duyabileceğin bir şey değil."

Ona yaslandım ve içeceğimden bir yudum aldım. "Senin için endişelendim."

"Pepper dün gece beni Şeytanın El Çantası'nın önünde şaşırttı. Yani Nefil dostumuz Kovboy Şapkası'yla konuşma şansım olmadı. Ama birkaç telefon görüşmesi ve seni götürdüğü kulübeye göz atmakla başlayarak biraz ayak işi yaptım. Çok akıllı biri değil. Seni büyükanne ve büyükbabasının kulübesine götürmüş. Kovboy Şapkası'nın gerçek adı Shaun Corbridge ve Nefilim hesabına göre iki yaşında. Bundan iki Noel önce bağlılık yemini etmiş ve gönüllü olarak Kara El'in ordusuna yazılmış. Kolay öfkelenen biri ve uyuşturucudan sabıkası var. Kendine bir isim edinmenin yolunu arıyor ve bunu seninle sağlayabileceğini düşünüyor. Aptallığa yatkınlığından bahsetmeye gerek bile yok." Patch ensemi öperken, bu ker

dudaklarını çekmek için acele etmedi. "Ben de seni özledim. Bana yeni haberlerin var mı?"

Hımm, nereden başlamalıydım?

"Sana Pepper'ın bu sabah beni kaçırdığını ve rehin almaya çalıştığını anlatabilirim. Ya da belki de Dante'nin bana gizlice şeytan hilesiyle güçlendirilmiş bir içecek içirdiğini duymak istersin. Görünüşe bakılırsa, Kara El'in sağ kolu Blakely aylardır şeytan hilesiyle uğraşıyormuş ve Nefiller için bir yüksek performans ilacı geliştirmiş."

"*Ne* yaptı dedin?" Patch'in gürleyen sesi daha hiddetli çıkamazdı. "Pepper sana bir şey yaptı mı? Ve Dante'yi paramparça edeceğim."

Kafamı hayır der gibi salladım ama yaşların gözlerime birikmesine şaşırdım. Dante'nin bunu neden yaptığını biliyordum; Nefillere zafer kazandırabilmem için güçlü olmama ihtiyacı vardı ama yaklaşım şeklinden nefret etmiştim. Bana yalan söylemişti. Beni yeryüzünde sadece yasak değil, aynı zamanda tehlikeli de olan bir maddeyi içmem için kandırmıştı. Şeytan hilesinin olumsuz yan etkilerinin olmadığını düşünecek kadar saf değildim. Gücü zamanla kaybolabilirdi ama bir kötülük tohumu içime yerleşmişti bir kere.

"Dante içeceğin etkilerinin bir gün içinde geçeceğini söyledi," dedim. "Bu iyi haber. Kötü haber, bu içeceği yakın gelecekte sayısız Nefil'e takdim etmek niyetinde olması. İçecek onlara... süper güçler verecek. Başka türlü tarif ederniyorum. Onu içince daha hızlı koştum ve daha yükseğe atladım, duyularım keskinleşti. Dante bir Nefil'in bir kovulmuş melekle bile baş edebileceğini söyledi. Ona inanıyorum, Patch. Pepper'ın elinden kurtulabildim. *Bir baş melekten*. İçecek olmasa şu anda beni kilit altında tutuyor olurdu."

Patch'in gözleri soğuk bir öfkeyle parlıyordu. "Bana onu nerede bulabileceğimi söyle," dedi.

Patch'in bu kadar öfkeleneceği aklıma gelmemişti. Elbette köpürecekti. Sorun şuydu ki şimdi onu bulmaya gitmesi durumunda

Dante, ona şeytan hilesinden bahsettiğimi hemen anlayacaktı. Elimi dikkatli oynamak zorundaydım. "Yaptığı yardımı ona benim iyiliğimi gözettiğini düşünüyorda," dedim.

Sert bir kahkaha attı. "Buna gerçekten inanıyor musun?"

"Bence çaresiz durumda. Başka seçenek görmüyor."

"O zaman çare aramıyor demektir."

"Bana bir de ültimatom verdi. Ya onunla ve Nefillerle ya da seninle birlikte olmam konusunda. Beni sınamak için şeytan hilesinden bahsetti. Sana anlatıp anlatmayacağımı görmek için." Ellerimi kaldırdım. "Bu bilgiyi senden asla saklayamazdım. Biz bir takımız. Ama oyunu nasıl oynayacağımıza karar vermemiz gerek."

"Onu öldüreceğim."

İç geçirerek, parmak uçlarımı şakaklarıma bastırdım. "Dante'ye beslediğin şahsi gazabın dersini göremiyorsun. Ve hiddetinin."

"Hiddet mi?" Patch gülümsüyü ama gülüşündeki tehdit görmezden gelinecek gibi değildi. "Ah, Melek. Hiddet, hissettiklerim için fazla hafif bir kelime. Az önce bir Nefil'in, *bedenime zorla şeytan hilesi* soktuğunu öğrendim. Düşünüp düşünmemesi umurumda değil. Çaresiz olması da. Bu asla tekrarlamayacağı bir hata. Ve sen onu acımaya meyletmeden önce yanıtı bil. Bunun olacağını biliyordu. Sen onun gözetimi altındayken, ufacık bir sıyrığından bile onu sorumlu tutacağımı söylemiştim."

Eksik noktaları birleştirmeye çalışarak yavaşça, "Onun gözetimi altındayken mi?" diye sordum.

Patch açık açık, "Onunla antrenman yaptığını biliyorum," dedi.

"Biliyor musun?"

"Büyük bir kızsın. Kendi kararlarını verebilirsin. Belli ki Dante'den kendini savunma dersleri almak için nedenlerim vardı ve ben de seni durduracak değildim. Sana güveniyordum. Beni endişelendiren

Dante'ydi ve haklı olduğum ortada. Bir kez daha soruyorum: Nerede saklanıyor?" Neredeyse hırlıyordu ve bakışları kararmıştı.

Bir kez daha Patch ve Dante arasında kalmaktan nefret ederek mutsuz bir sesle, "Saklandığını nereden çıkardın?" diye sordum. Kovulmuş melekler ile Nefiller arasında kalmaktan sıkılmıştım. Antrenmanlarımızı Patch'ten kasten saklamış değildim, ben sadece onunla Dante arasında daha fazla rekabete neden olmanın doğru olmayacağını düşünmüştüm, o kadar.

Patch'in buz gibi kahkahası belkemiğimden bir ürpertinin yükselmesine neden oldu. "Biraz akıllıysa saklanıyordur."

"Ben de kızgınım, Patch. Bana güven. Keşke bu sabaha dönüp her şeyi geri alabilsem. Ama kararları bensiz veriyormuşsun gibi hissetmekten nefret ediyorum. Önce üzerime bir dinleme cihazı yerleştiriyorsun. Sonra arkamdan Dante'yi tehdit ediyorsun. Beni tersliyorsun. Benim yanımdaymışsın gibi hissetmek istiyorum. Birlikte çalışıyormuşuz gibi."

Yeni cep telefonu çalınca ekrana baktı. Onun için sıradışı bir davranıştı. Bugünlerde bütün çağrıların telesekretere düşmesine izin veriyor, sonra hangilerine geri döneceğini dikkatle seçiyordu.

"Önemli bir telefon mu bekliyorsun?" diye sordum.

"Evet ve şimdi halletmem gerek. Ben senin tarafındayım, Melek. Her zaman da öyle olacağım. İsteklerini görmezden geliyormuşum gibi geldiyse üzgünüm. İsteyeceğim en son şey bu, bana inan." Dudağıma minik bir öpücük kondurdu ama bu pek içten bir öpücük değildi. Kararlı adımlarla garaja inen merdivenlere doğru ilerlemeye başlamıştı bile. "Benim için bir şey yapmanı istiyorum. Blakely hakkında bir şeyler öğrenebilecek misin bir bak. Bugünlerde ev diye benimsediği yer, son günlerde ziyaret ettiği mekânlar, onu kaç Nefil koruyor, geliştirdiği her tür yeni prototip ve süper içeceği piyasaya ne zaman çıkarmayı planlıyor gibi. Haklısın, şeytan hilesinin henüz

Dante ve Blakely'nin ötesine geçtiğini sanmıyorum. Öyle olsaydı, biz melekler üzerine atlardı. Yakında görüşürüz, Melek."

Hızlı gidişi karşısında şaşırarak, "Yani bu konuşmayı daha sonra mı tamamlayacağız?" diye seslendim.

Merdivenlerin başında duraksadı. "Dante sana bir ültimatom verdi ama o olsun ya da olmasın bu zaten ortadaydı. Senin adına karar veremem ama birileriyle konuşmaya ihtiyaç duyarsan haberin olsun. Yardımcı olmaktan memnuniyet duyarım. Çıkmadan önce alarmı kur. Senin anahtarın tezgâhın üstünde. İstediğin zaman gelebilirsin. Seninle temasta olacağım."

"Ya Heşvan?" dedim. Onunla tartışmak istediğim konuların yarısına bile gelememiştim ve kaçar gibi gidiyordu. "Bu akşam doğan ayla birlikte başlıyor."

Patch kafasını hızla eğdi. "Havada kötü bir his var. Sana göz kulak olmayı sürdüreceğim ama senin de arkanı kollamanı istiyorum. Eve çok geç gitme. Bu akşam, güneşin batışı senin eve giriş zamanın."

Geçerli bir mazeret kâğıdı olmadan okula dönmekte bir anlam görmediğim ve şimdi çıksam bile, sadece son derse yetişebileceğim için, Patch'in evinde kalıp biraz düşünmeye karar verdim.

Atıştıracak bir şeyler aramak için buzdolabına gittim ama her yer boştu. Patch'in alelacele taşındığı ve eşyaların evle birlikte geldiği her halinden belliydi. Odalar, kişisel detaylardan tamamen arınmış bir kusursuzluktaydı. Paslanmaz çelik aksesuarlar, kahvetisi gri duvarlar, ceviz parkeler. Düz renkli, modern Amerikan mobilyaları. Büyük ekran bir televizyon ve birbirine bakan kulüp tarzı deri koltuklar. Erkeksi, tarz sahibi ve sıcaklıktan yoksun.

Patch'le konuşmamı zihnimde tekrar canlandırdım ve Dante'nin ültimatomu ile benim ikilemime hiç de sıcak bakmadığını fark ettim. Bu ne anlama geliyordu? Kendi başıma çözüm bulabileceğimi mi

düşünüyordu? Çözüm bulacak çok fazla şey yoktu. Ya Dante'ye bütün gerçeği söyleyecektim ya önemli noktaları süzgeçten geçirerek söyleyecektim ya da...

Ya da ne?

Bir cevabım yoktu. Bu yüzden *bildiklerimi* düşündüm. Yani Patch'in Blakely'nin neyin peşinde olduğunu öğrenmemi istemesini. Patch büyük olasılıkla, Dante'nin en iyi bağlantım ve deyim yerindeyse, Blakely'yle aramda bir sözcü olduğunu düşünüyordu. Aramızdaki iletişimi açık tutmak için, belki de en iyisi Dante'yi onun tarafında olduğuma inandırmam olacaktı. Nefillerle aynı fikirde olduğuma.

Aslında zaten aynı fikirdeydim. Pek çok açıdan. Onlara sempati de besliyordum çünkü hâkimiyet kurmak ya da bir hırs uğruna savaşmıyorlardı, özgürlükleri için savaşıyorlardı. Bunu anlıyordum. Hayranlık duyuyordum. Ama Blakely'nin ya da Dante'nin kovulmuş melek ırkını tehlikeye atmasını da istemiyordum. Kovulmuş melekler yeryüzünden silinirlerse, Patch de onlarla birlikte giderdi. Patch'i kaybetmek istemiyordum ve türünün devamı için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdım.

Başka bir deyişle cevaplar bulmaya yaklaşmış falan değildim. Yine başladığım noktadaydım ve sahanın iki tarafında birden oynuyordum. İşin ironik yanıyla sarsıldım. Pepper Friberg'den farkım yoktu. Pepper'la aramızdaki tek fark benim bir taraf seçmeyi *istememdi*. Bütün bu sinsilikler, yalanlar ve birbirine zıt iki tarafa da bağlıymışım gibi davranmak uykularımı kaçırıyordu. Beynim çok yakında kendi ördüğüm ağa düşmemek için ezberlerdiğim yalanlardan bitap düşecekti.

İç geçirdim ve Patch'in buzdolabını tekrar kontrol ettim. Son seferden bu yana, mucize eseri ortaya çıkan bir dondurma kutusu yoktu.

11

Ertesi sabah saat beşte yatağım ikinci bir vücudun ağırlığıyla çöktü. Gözlerimi hızla açınca, Dante'yi yüzünde ciddi bir ifadeyle yatağımın ayak ucunda otururken buldum.

"Eee?" demekle yetindi.

Dün, yatana kadar tüm günü karar vermeye çalışmakla geçirmiş ve bir eylem planında karar kılmıştım. Şimdi işin zor kısmı başlıyordu: Uygulamaya koymak. "Bana giyinmem için beş dakika ver, seninle dışarıda buluşalım."

Kaşları şaşkınlıkla havaya kalkarken, umudu görülebiliyordu. "Bu, düşündüğüm şey mi demek?"

"Kovulmuş meleklerle antrenmana çıkmıyorum, değil mi?" Çok net bir cevap sayılmazdı ama Dante'nin üstelemeyeceğini umdum.

Gülümsedi. "Beş dakika."

"Ama mavi zımbırtı istemiyorum." Kapıda durmasına neden olmuştum. "Şimdiden söylüyorum."

"Dünkü numune seni ikna etmedi mi?" Ne yazık ki pişman görünmüyordu. Yüzünde sadece hayal kırıklığı vardı.

"FDA[2] onay listesine gireceğini hiç sanmıyorum."

"Fikrini değiştirsen, müessesenin ikramı."

---

2 Amerika Birleşik Devletleri'nde gıda ürünlerini ve ilaçları denetleyen kuruluşun adı. (ç.n.)

Sohbetin gidişatından faydalanmaya karar verdim. "Blakely başka güçlendirici ilaçlar da geliştiriyor mu? Sence deneme grubunu ne zaman büyütür?"

Umursamaz bir şekilde omuz silkti. "Bir süredir Blakely'yle konuşmuyorum."

"Gerçekten mi? Şeytan hilesini onun için deniyorsun. Ve ikiniz de Hank'e yakındınız. İrtibatta kalmamanıza şaşırdım."

"Bütün yumurtalarını tek bir sepete koyma deyişini bilir misin? Stratejimiz bu. Blakely laboratuvarında prototiplerini geliştiriyor ve ben de o prototipleri sürekli değişen yerlerden alıyorum. İkimizden birine bir şey olursa, diğeri güvende olacak. Blakely'nin nerede olduğunu bilmiyorum. Bu yüzden bir kovulmuş melek beni ele geçirse ve işkence etse bile, onlara işe yarayacak bir şey söyleyemem. Standart prosedür. Yirmi beş kilometrelik koşuyla başlıyoruz. O yüzden bol bol sıvı aldığından emin ol."

"Bekle. Ya Heşvan?" Kendimi en kötüsüne hazırlayarak gözlerimi yüzüne sabitledim. Dün gece uzun saatler boyunca, gerginlik içinde Heşvan'ın geldiğine dair bariz bir belirti bekleyerek uyanık yatmıştım. Havada bir değişim, tenimin karıncalanmasına sebep olan olumsuz bir enerji akımı ya da başka doğaüstü bir işaret. Oysa Heşvan radarımın tamamen dışında kalmıştı. Ancak dışarda bir yerlerde, binlerce Nefil'in benim hayal dahi edemeyeceğim bir şekilde acı çektiğinden emindim.

Dante gaddar bir tavırla, "Hiçbir şey olmadı," dedi.

"Hiçbir şey olmadı derken?"

"Bildiğim kadarıyla, dün gece bir bedeni ele geçiren tek bir kovulmuş melek olmadı."

Hızla doğruldum. "Bu iyi bir şey..." Dante'nin ciddi ifadesini görünce, "Değil mi?" diye ekledim.

Cevap vermekte acele etmedi. "Ne anlama geldiğini bilmiyorum ama iyi bir şey olduğunu sanmıyorum. Bir nedenleri olmasa geri durmazlardı." Tereddütle, "Hem de iyi bir nedenleri," diye ekledi.

"Anlamıyorum."

"Kulübe hoş geldin."

"Zihin savaşı olabilir mi? Nefilleri huzursuz etmeye çalışıyor olabilirler mi sence?"

"Bence bizim bilmediğimiz bir şey biliyorlar."

Dante yatak odamın kapısını kapattıktan sonra üzerime bir eşofman geçirdim ve bu bilgiyi zihnime not ettim. Patch'in dün geceki beklenmedik ve olaysız Heşvan başlangıcıyla ilgili düşüncelerini öğrenmek için ölüyordum. Kovulmuş bir melek olduğuna göre, daha detaylı bilgi sahibi olması muhtemeldi. Bu uzak duruş ne anlama geliyordu?

Bir cevabımın olmamasına sıkılarak ama kafa yormanın zaman kaybından başka bir şey olmadığını bilerek, dikkatimi diğer öğrendiklerime çevirdim. Şeytan hilesinin kaynağının izini bulmaya minicik bir adım daha yaklaşmıştım. Dante, o ve Blakely'nin hiç karşılaşmadıklarını söylemişti ve bu, Blakely'nin numunelerini Dante'ye ulaştıran bir aracı olduğu anlamına gelirdi. Bu aracıyı bulmam gerekiyordu.

Dışarı çıkınca Dante hemen ormanın içine doğru koşmaya başladı, ben de işareti alarak peşinden gittim. Şeytan hilesinin katıldığı mavi sıvının etkisinin bedenimi terk ettiğini daha ilk anda anladım. Dante tehlikeli bir hızla ağaçların arasında bir görünüp bir kaybolurken ben, hasarı en aza indirmek için attığım her adıma konsantre olduğumdan hayli geride kalmıştım ve her ne kadar sadece kendi gücüme bel bağlamış olsam da ilerleme kaydettiğimi görebiliyordum. Hızla. Yolumun üstünde iri bir kaya parçası duruyordu ve etrafını dolaşmak yerine, anlık bir kararla üzerinden sıçramayı seçtim. Ayağımı kavisli yüzeyinin ortasına dayadım, kendimi yukarı

ittim ve kaya parçasının üzerinden atladım. Yere inince, bir saniye bile kaybetmeden alçak bir böğürtlen çalısının altından kaydım ve diğer tarafta doğrulup koşmaya devam ettim.

Yirmi beş kilometrelik parkurun sonunda, ter içinde ve nefes nefese kalmıştım. Sırtımı bir ağaca yasladım ve esintiyi yakalamak için yüzümü havaya kaldırdım.

Dante, "Daha iyiye gidiyorsun," derken şaşırmış gibiydi. Yan yan baktım. Kendisi duştan yeni çıkmış kadar rahat görünüyordu ve tek bir saç teli bile yerinden oynamamıştı.

"Üstelik şeytan hilesinin yardımı olmadan," diye belirttim.

"Süper içgüdü almayı kabul etsen, daha büyük sonuçlar görürsün."

Kendimi iterek ağaçtan doğruldum ve omuzlarımı çevirip kollarımı esnettim. "Yapılacak işler listesinde sırada ne var? Biraz daha güç antrenmanı?"

"Zihin oyunları."

İşte bu, beni hazırlıksız yakalamıştı. "Zihin istilası gibi mi?"

"İnsanların gerçekte olmayan şeyleri görmelerini sağlamak."

Tanıma ihtiyacım yoktu. Bana da zihin oyunu uygulanmıştı ve bir keresinde bile keyif verici olmamıştı. Zihin oyunu denen şey bir kurbanı kandırmaktan ibaretti.

Kaçamak bir cevapla, "Bundan emin değilim," dedim. "Gerekli mi?"

"Güçlü bir silah. Özellikle senin için. Daha hızlı, güçlü ve bir rakibini olmadığına ya da bir uçurumdan aşağı düşmek üzere olduğuna inandırabilirsen, sonraki birkaç saniye hayat kurtarıcı olabilir."

İsteksizce, "Pekâlâ, bana nasıl yapıldığını göster," dedim.

"Birinci Adım: Rakibinin zihnini istila et. Bu birisiyle zihninde konuşmak gibi. Benim üzerimde dene."

"Bu kolay," dedim ve zihinsel ağlarımı Dante'ye doğru atarak zihnini kapana kıstırıp kelimeleri zihnine gönderdim. *Zihnindeyim, etrafa bakınıyorum ve burası feci şekilde boş.*

Dante, *Nükteci seni,* diye cevap verdi.

Artık kimse bu kelimeyi kullanmıyor. Bu arada Nefil yılıyla kaç yaşındasın sen? Sormak hiç aklıma gelmemişti.

Napolyon'un yurdumu, İtalya'yı istila ettiği dönemde bağlılık yemini ettim.

Sene kaç oluyor? Bana yardım et... Tarih konusunda feciyim.

Dante gülümsedi. *1796.*

Vay canına, yaşlıymışsın.

Hayır, tecrübeliyim. İkinci adım. Rakibinin düşüncelerini oluşturan iplikleri ayır. Kopar, birbirine karıştır, ortadan kes, hangisi kolayına gelirse. Bu adımı gerçekleştirme yöntemleri Nefil'den Nefil'e değişir. Bende en çok işe yarayan yöntem kurbanımın düşüncelerini koparmaktır. Tüm düşüncelerin oluştuğu merkezi koruyan duvarı yıkarım. İşte böyle.

Daha ben ne olduğunu anlamadan, Dante beni alıp ağaca yasladı ve alnımdaki birkaç saç telini kenara itti. Çenemi kaldırıp gözlerini gözlerime dikti, istesem de delici bakışlarından kaçamazdım. Muhteşem hatlarını süzdüm. Güçlü, düz burnuna eşit mesafede bulunan koyu kahverengi gözler. Kendinden emin bir gülümsemeyle bükülen dolgun dudaklar. Alnına dökülen gür saçlar. Çenesi geniş, keskin hatlı ve tıraşlıydı. Ve bütün bunlar, pürüzsüz buğday renkli bir tene kondurulmuştu.

Onu öpmenin ne kadar hoş olacağından başka bir şey düşünemez olmuştum. Diğer bütün düşünceler zihnimden silinmişti ve umurumda değildi. Cennetten çıkma bir rüyada yolumu kaybetmiştim ve hiç uyanmasam da olurdu. *Dante'yi öp.* Evet, istediğim tam olarak buydu. Parmak uçlarımda yükseldim, dudaklarımızın

arasındaki mesafeyi kapatırken, göğsümde bir kuşun kanat çırpışlarını anımsatan bir his belirdi.

Kanatlar. Melekler. *Patch*.

İçgüdüsel olarak kafamda yeni bir duvar inşa ettim ve birden durumu gerçek haliyle gördüm. Dante beni gerçekten ağaca yaslamıştı ama onunla öpüşmek istemiyordum.

Dante biraz fazla kibirli bir sırıtışla, "Örnek verildi," dedi.

Gergin bir sesle, "Bir dahaki sefere daha uygun bir örnek seç," dedim. "Patch bunu bilse, seni öldürür."

Gülümsemesi kaybolmadı. "Bu, bir Nefil'de pek işe yaramayan bir deyim."

Espri yapacak havamda değildim. "Ne yaptığını biliyorum. Onu sinirlendirmeye çalışıyorsun. Benimle uğraşırsan aranızdaki bu küçük düşmanlık, bambaşka bir düzeye çıkacak. Patch düşmanın olmasını isteyeceğin son kişidir. Kin gütmez çünkü ona ters giden insanların hızla ortadan kaybolma gibi bir eğilimleri var ve az önce yaptığın şey ona ters gitmekti."

"Aklıma ilk gelen düşünceydi," dedi. "Bir daha olmaz." Birazcık pişman görünse, özrü konusunda daha iyi hissedebilirdim.

Buz gibi bir tonla, "Olmamasını sağla," dedim.

Dante her tür tatsız düşünceden kolayca sıyrılır gibiydi. "Şimdi sıra sende. Zihnime gir ve düşüncelerimi yık. Becerebilirsen, yerlerine kendin ürettiğin bir şeyi koy. Başka bir deyişle, bir yanılsama yarat."

İşe koyulmak, dersi ve Dante'yle geçireceğim zamanı sona erdirmenin en hızlı yolu olduğu için, ona karşı hissettiğim rahatsızlığı bir yana ittim ve elimdeki göreve konsantre oldum. Dante'nin zihninde salınmayı sürdüren ağlarımla, önce düşüncelerini kapana kıstırdığım sonra da tek tek, iplik iplik yolduğumu hayal ettim. Zihnimdeki görüntü, dil peynirini lime lime etmekten farksızdı.

Dante, *Elini çabuk tut,* diye emretti. *Seni zihnimde hissediyorum ama hiçbir sarsıntıya neden olmuyorsun. Dalga çıkar, Nora. Tekneyi sars. Daha ben ne olduğunu anlamadan darbeni indir. Bunu bir pusu gibi düşün. Gerçek bir rakip olsaydım, bütün bunlar kafamın içini yokladığını anlamamdan başka bir işe yaramazdı ve bu seni gerçekten öfkeli bir Nefil'le karşı karşıya getirirdi.*

Dante'nin zihninden geri çekildim. Derin bir nefes aldım ve ağlarımı bir kez daha, bu kez daha ileri attım. Gözlerimi, dikkat dağıtabilecek her şeye kapatarak yepyeni bir görüntü yarattım. Makaslar. Devasa, parıldayan makaslar. Dante'nin düşüncelerini kesmeye koyuldum.

Dante, "Daha hızlı," diye çıkıştı. "Tereddüdünü hissediyorum. Kendinden o kadar şüphelisin ki neredeyse şüphenin kokusunu alacağım. Adını hak eden her Nefil, bunun üstüne atlar. Kontrolü ele geçir."

Hem Dante'ye hem kendime gittikçe daha çok sinirlenerek ve yumruklarımı sıkarak bir kez daha geri çekildim. Fazla zorluyor ve beklenti çıtasını aşırı yükseltiyordu. Ayrıca zihnime süzülen şüphe uğultularını da kovamıyordum. Dante'nin olduğumu sandığı şey –yani güçsüz– olduğum için kendimi azarladım.

Bu sabah Dante'yle ilişkileri iyi götürme kararıyla dışarı çıkmıştım. Blakely ve şeytan hilesi laboratuvarına ulaşmak için onu kullanmaya niyetlenmiştim ama şu anda bütün bunlar benim için hiçbir anlam ifade etmiyordu. Bu şeye sahip olmak istiyordum. Öfke ve kızgınlık gözlerimin arkasında sanki kırmızı benekler varmış gibi yanıp sönüyordu. Görüş açım daraldı. Artık yetersiz olmak istemiyordum. Daha küçük, daha yavaş, daha zayıf olmak da. Ateşli kararlılığım âdeta kanımı kaynatıyordu. Gözlerimi Dante'ninkilere dikerken, bütün vücudum inatçı bir kararlılıkla sarsılıyordu. Diğer her şey silinip gitmişti. Geriye sadece ben ve o kalmıştık.

İçimdeki bütün şevkle, Dante'nin zihnine bir ağ daha attım. Hank'e kızgınlığımı, kendime güvensizliğimi, Patch ve Nefiller arasında bir tercih yapmayı her düşündüğümde içimi paramparça eden o berbat çekişme duygusunu... hepsini Dante'nin zihnine savurdum ve aynı anda devasa bir patlama, sonsuz bir yüksekliğe mantar misali kabaran duman bulutları ve enkaz parçaları hayal ettim. Bir patlama daha yarattım. Ve bir tane daha. Düşüncelerini düzen altında tutma umutlarını yerle bir ettim.

Dante topuklarının üstünde sendeledi; gözle görülür biçimde sarsılmıştı. Sonunda, "Bunu nasıl yaptın?" diye sormayı başardı. "Göremedim. Hatta nerede olduğumdan bile emin olamadım." Gerçek olduğumdan emin olamıyormuş gibi, gözlerini birkaç kere kırpıştırdı. "Zamanda iki an arasında asılı kalmışım gibiydi. Hiçbir şey yoktu. *Hiçbir şey*. Sanki hiç var olmamışım gibiydi. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamadım."

"Zihninde bombalar patlattığımı hayal ettim," diye itiraf ettim.

"Pekâlâ, işe yaradı."

"Yani dersi geçtim mi?"

Dante hayretle kafasını sallayarak, "Öyle de denebilir," dedi. "Bu işi uzun zamandır yapıyorum ve hiç böyle bir şey görmedim."

Nihayet doğru bir şey yaptığım için haz mı duymalıydım yoksa Dante'nin zihnini istila etmek konusunda şaşırtıcı derecede iyi olduğum için suçlu mu hissetmeliydim emin değildim. Bu, ustalık kazanılacak en saygın beceri sayılmazdı. Şifonyerim üzerinde sergilenebilecek bir kupam olacak olsaydı, insanların zihinlerini karıştırma alanında bir kupayı kendi isteğimle seçmezdim.

"O zaman sanırım burada işimiz bitti?" diye sordum.

"Yarına kadar," derken Dante'nin ifadesi hâlâ sersem gibiydi. "İyi iş çıkardın, Nora."

Eve dönüş yolunun kalan kısmını normal insan süratiyle –bir saatte on kilometre hızla– koştum çünkü güneş yükselmeye başlamıştı ve her ne kadar yakınlarda bir insan varlığı hissetmesem de temkinli olmaktan zarar gelmezdi. Ormandan çıktım, yolun karşısına geçtim ve araç yolunun girişinde durdum.

Marcie Millar'ın kırmızı Toyota 4Runner'ı araç girişimize park edilmişti.

Midemde gittikçe artan bir gerginlik ve koşar adımlarla verandanın basamaklarını çıktım. Kapının yanına bir yığın taşınma kolisi istiflenmişti. Güç bela yolumu bulup içeri girdim ama ben tek kelime edemeden, annem mutfak masasından ayağa fırlamıştı bile.

Sabırsız bir sesle, "Demek geldin!" diye haykırdı. "Nerelerdeydin? Marcie'yle son yarım saati sabahın bu saatinde nereye kaybolmuş olabileceğini tahmin etmeye çalışarak geçirdik."

Marcie parmaklarının arasında bir kahve fincanıyla *benim* mutfak sandalyemde oturuyordu. Bana masum bir gülümseme gönderdi.

"Koşuya çıktım," dedim.

Annem, "Bunu görebiliyorum," dedi. "Keşke bana söyleseydin. Not bırakmaya bile zahmet etmemişsin."

"Sabahın yedisi ve senin yatakta olman gerekiyordu. *O* burada ne arıyor?"

"Ben buradayım," dedi Marcie tatlı tatlı. "Benimle konuşabilirsin."

Bakışlarımı ona çevirdim. "Pekâlâ. Burada ne arıyorsun?"

"Sana anlattım. Annemle geçinemiyoruz. Biraz soluk almaya ihtiyacımız var. Şimdilik sizin yanınıza taşınmamın iyi olacağını düşünüyorum. Annem de sorun etmiyor." Kahvesinden bir yudum alırken hiç mi hiç sıkkın görünmüyordu.

"Mantıklıyı bir yana bırak, bunun iyi bir fikir olduğunu dahi nereden çıkardın ki?"

Marcie gözlerini devirdi. "Merhaba? Biz bir aileyiz."

Ağzım açık kalırken, gözlerim derhal anneme çevrildi. Hiç şaşkın görünmemesine inanamadım.

"Ah, haydi ama Nora. Kimse söylemeye istekli olmasa da biz zaten biliyorduk. Bu şartlar altında Hank, Marcie'yi kollarım açık karşılamamı isterdi."

Nutkum tutuldu. Marcie'ye nasıl nazik davranabilirdi? Millar'larla geçmişimizi hatırlamıyor muydu yoksa?

İçimden, *hepsi Hank'in suçu*, diye köpürdüm. Annemin üstündeki hâkimiyetinin ölümüyle son bulacağını ummuştum ama ne zaman anneme ondan bahsetmek istesem, aynı dingin tavrı takınıyordu: Hank ona geri dönecekti, annem de dönmesini *istiyordu* ve bu olana dek sadakatle bekleyecekti. Tuhaf tavrı, teorimin doğruluğunun bir başka kanıtıydı. Hank ölmeden önce annemin üstünde zihin oyunlarını kapsayan pek çok şeytan hilesi gerçekleştirmişti. Tarafımdan gelecek hiçbir itiraz, gezegenimizde nefes almış en alçak adamla ilgili kusursuz anılarını bozamayacaktı.

Annem devam etti. "Marcie aileden ve bu zorlu şartlarda, yardım almak için bize gelmekle en doğrusunu yapmış. İnsan ailesine de güvenemezse, kime güvenebilir ki?"

Anneme bu sakin halinden bunalmış halde dik dik bakarken kafamda ikinci bir ışık yandı. *Elbette*. Bu oyunda suçlanacak tek kişi Hank değildi. Fark etmem neden bu kadar çok zamanımı almıştı sanki? Bakışlarımı Marcie'ye çevirdim.

Suçlayıcı bir tonlamayla zihnine, *Zihniyle mi oynuyorsun?* diye sordum. *Bir şeyler yaptığını biliyorum çünkü annemin sağduyulu aklıyla senin bizim yanımıza taşınmana izin vermesi imkânsız.*

Marcie elini kafasına götürdü ve iç geçirdi. "Bunu nasıl yaptım"

Bana salak rolü yapma. Senin Nefil olduğunu biliyorum, unuttun mu? Zihin oyunları yapabilir ve insanların zihniyle konuşabilirsin. Küçük bir numara çevirdiğini görebiliyorum ama buraya asla taşınmayacaksın.

Marcie, *Pekâlâ,* diye çıkıştı. *Zihinle konuşmayı biliyorum. Zihinle oynamayı da. Ama onları annenin üstünde kullanmıyorum. Annem bütün delice davranışlarını babamın da öyle olmasını isteyeceği bahanesiyle açıklıyor, biliyorsun. Büyük olasılıkla ölmeden önce ikisinin de zihinleriyle oynadı. Ailelerimizin kavga etmesini istemezdi. Öfkenin ulaşılabilir hedefi ben olduğum için beni suçlama.*

Annem bana delici gözlerle bakarak, "Marcie, bugün öğleden sonra okuldan döndüğünde, boş yatak odasını senin için hazırlamış olacağım," dedi. "Kabalığı için Nora'yı bağışlaman gerekecek. Tek çocuk olmaya ve dediğini yaptırmaya çok alışık. Belki bu yeni yaşam düzeni ona yeni bir bakış açısı sağlar."

"Dediğimi yaptırmaya mı alışığım?" diye diklendim. "Marcie de tek çocuk. Birini suçlayacaksak, lütfen adil olalım."

Marcie gülümsedi ve sevinçle ellerini kavuşturdu. "Çok teşekkür ederim, Bayan Grey. Gerçekten minnettarım." Uzanıp annemi öpme cüretini gösterdi.

"Beni hemen öldürün," diye mırıldandım.

Marcy şirin bir sesle, "Ne dilediğine dikkat et," diye mırladı.

Anneme, "Buna hazır mısın?" diye sordum. "İki ergen kız, çirkin bir rekabet ve en önemlisi ortak kullanılan bir banyo?"

Annem beni tiksindirecek bir gülümsemeyle, "Aile, son moda ekstrem spor," dedi. "Okuldan sonra Marcie'nin kutularını yukarı taşıyacağız ve sonra hep birlikte pizza yemeğe gideceğiz. Nora, sence Scott'tan yardım isteyebilir misin? Kutuların bir kısmı ağır olabilir."

"Sanırım Scott çarşamba günleri grubuyla çalışıyor," diye yalan söyledim. Marcie Millar ile Scott'ın aynı odaya girmelerine bile bile izin verdiğimi duyarsa Vee'nin sinir krizi geçireceğinden emindim.

Marcie, "Ben onunla konuşurum," diye şakıdı. "Scott dünya tatlısıdır. Çalışmadan sonra gelmesi için ikna edebilirim. Onu da pizzaya davet etmemin sakıncası var mı Bayan Grey?"

Scott Parnell? Dünya tatlısı? Bütün bu konuşmadaki saçmalığı bir tek ben mi duyuyordum?

"Elbette yok," dedi annem.

Toz olmak için bahane arayarak, "Duş almam gerek," dedim. Bugünlük Marcie limitimi doldurmuştum ve kendimi toplamam gerekiyordu. Korkutucu bir düşünceyle sarsıldım. Marcie bizim eve taşınırsa, limitimi her sabah yedide doldurmuş olacaktım.

Daha ben merdivenlere ulaşamadan, annem arkamdan seslendi. "Ah, Nora. Dün okuldan telefona mesaj bırakmışlar. Sanırım yoklamayla ilgiliydi. Neden aramış olabilecekleri konusunda bir fikrin var mı?"

Donakaldım.

Marcie annemin arkasında duruyordu. Neşesini gizlemekte zorlanarak, hiç ses çıkarmadan ağzını oynattı: *Basıldın!*

"Bugün öğrenci işlerine uğrar, ne istediklerine bakarım. Büyük olasılıkla rutin bir şeydir."

Marcie her şeyden çok nefret ettiğim o kibirli gülümsemesini takınarak, "Evet, büyük olasılıkla," diye tekrarladı.

Kahvaltıdan sonra, verandada Marcie'yle burun buruna geldim. Telefonla konuşarak kapıdan çıkıyordu. Bense onu bulmak için içeri dönüyordum.

"4Runner'ın arabamın önümü kapatıyor," dedim.

Parmağını kaldırarak, beklememi işaret etti. Telefonunu kaptım, kapat düğmesine bastım ve daha asabi bir tavırla, "Arabamın önünü kapatıyorsun," dedim.

"Hemen kafayı yeme," dedi. "Ve beni sinirlendirme. O cep telefonuna bir daha dokunacak olursan yediğin Cheerios'un içine işerim."

"Bu iğrenç bir şey."

"Telefondaki Scott'tı. Bugün çalışması yokmuş ve kutuları taşımamıza yardım etmek istiyor."

Harika. "Elimden geleni yaptım," dediğim zaman bana inanmayacak olan Vee'yle tartışmak için sabırsızlanıyordum.

"Burada oturup havadan sudan konuşmayı ne kadar istesem de dersim var. Bu yüzden..." Abartılı bir jestle, Volkswagen'in önünü tamamen tıkayan 4 Runner'ı işaret ettim.

"Aklında olsun, eğer imzalı izin kâğıdına ihtiyaç duyarsan, bende fazladan bir iki tane var. Ön büroda çalışıyorum ve arada sırada bir şekilde çantama giriveriyorlar."

"Neden imzalı izin kâğıdına ihtiyacım olsun ki?"

Marcie sahte masumiyet havalarımdan hiç etkilenmemiş gibi, "Yoklama için evi aramışlar," dedi. "Dersi astın, değil mi?" Soru sormuyordu.

"Pekâlâ, hemşire imzalı bir izin kâğıdına ihtiyacım olabilir."

Marcie bana üstünlük taslayan bir bakış attı. "Şu eski 'başım ağrıyor' numarasını mı kullandın? Ya da klasik regl sancısı olayıdır. Bu arada, okulu ne için kırdın?"

"Seni ilgilendirmez. İzin kâğıdını alabilir miyim?"

Çantasını açtı, biraz karıştırdı ve üzerinde okul logosu olan pembe kâğıdı çıkardı. Görebildiğim kadarıyla taklit değildi. "Al bakalım."

Tereddüt ettim. "Bu daha sonra başıma bela olacak şeylerden biri değil ya?"

"Bak sen, bir de şüpheciyiz."

"Gerçek olmak için fazla iyi olunca..."

"Al şu izin kâğıdını." Kâğıdı yüzüme doğru salladı.

İçimden bir ses, bunun elimi ayağımı bağlayacak bir iyilik olduğunu söylüyordu. "Bundan on gün sonra, karşılık olarak bir iyiliğe ihtiyacın olacak mı?"

"Belki on gün bile sürmez..."

Elimi kaldırdım. "O zaman unut gitsin."

"Sadece şaka yapıyordum. Tanrım. Hiç eğlenceli değilsin. Gerçek şu ki nazik olmaya çalışıyorum."

"Marcie, sen nasıl nazik olunur bilmezsin ki."

"Bunu samimi bir girişim olarak kabul et," dedi ve pembe kâğıdı avucuma çarptı. "Alırsan arabamı çekerim."

Pusulayı cebime sokarken, "Hazır henüz konuşuyorken, bir sorum olacak," dedim. "Baban, Blakely adında bir adamla sıkı fıkıydı. Onu bulmam gerek. Bu isim sana bir şey çağrıştırıyor mu?"

Yüzü maskeden farksızdı. Tepki verip vermediğini anlamak güçtü. "Duruma bağlı. Bana onu bulmaya neden ihtiyaç duyduğunu söyleyecek misin?"

"Ona birkaç sorum olacak."

"Ne tür sorular?"

"Paylaşmamayı tercih ederim."

"O zaman al benden de o kadar."

Birkaç tatsız yorumu dile getirmekten son anda vazgeçtim ve şansımı tekrar denedim: "Sana anlatmak isterim, Marcie, gerçekten isterim ama bilmemenin daha iyi olacağı bazı şeyler var."

"Babam da hep böyle derdi. Sanırım yalan söylüyordu ve şimdi de sen yalan söylüyorsun. Blakely'yi bulmana yardım etmemi istiyorsan, bana her şeyi söylemelisin."

"Blakely hakkında bilgi sahibi olduğunu nasıl bileceğim?" diye itiraz ettim. Marcie oyun oynamakta ustaydı ve şu anda blöf yapıyor olması beni hiç şaşırtmazdı.

"Babam bir defasında beni Blakely'nin evine götürdü."

Bu bilginin üstüne atladım. "Adresi var mı? Tekrar bulabilir misin?"

"Blakely artık orada yaşamıyor. O dönem boşanıyordu ve babam onu geçici olarak bir daireye yerleştirmişti ama şöminenin üstünde birkaç fotoğraf gördüm. Blakely'nin bir erkek kardeşi var. Onu tanıyorsun çünkü bizimle aynı okula gidiyor: Alex Blakely."

"Şu futbolcu mu?"

"Yıldız defans oyuncusu."

Afallamıştım. Bu, Alex'in de mi bir Nefil olduğu anlamına geliyordu? "Blakely ve kardeşi yakın mıdır?"

"Ben oradayken Blakely hiç durmadan Alex'le böbürlenmişti ki bence bu aptalcaydı çünkü takımımız berbat. Blakely hiçbir maçı kaçırmadığını söylemişti."

Blakely'nin bir kardeşi vardı ve o kardeş Coldwater Lisesi'nin yıldız defans oyuncusuydu. Heyecanımı gizlemeye çalışarak, "Bir sonraki maç ne zaman?" diye sordum.

"Cuma, *salak*. Maçlar hep cuma olur."

"Burada mı deplasman mı?"

"Burada."

Kendi sahamızda bir maç! Tahminen, Blakely prototip geliştirmek için yedi yirmi dört çalışıyordu ve bu, birkaç saatliğine laboratuvar ortamından çıkıp gerçekten keyif aldığı bir şey yapması ihtimalini güçlendiriyordu. Cuma günü, kardeşini futbol oynarken izlemek için dışarı çıkması olasılığı yüksekti. Blakely boşandığına göre, Alex onun aileyle tek bağı olabilirdi. Alex'in maçına gitmek, onun için önemli olmalıydı.

"Blakely'nin maça geleceğini düşünüyorsun," dedi Marcie.

"Gelmesi gerçekten çok faydalı olurdu."

"İşte bu noktada, bana ona ne soracağını anlatman gerekiyor."

Marcie'nin gözlerinin içine baktım ve düpedüz yalan söyledim. "Babamızı kimin öldürdüğü konusunda bir fikri olup olmadığını öğrenmek istiyorum."

Marcie neredeyse irkilecekken kendini son anda tuttu. Ne düşündüğüne dair en ufak bir işaret vermeyen gözlerini hiç kırpmadan karşıya dikti. "Bunu ona sorarken ben de yanında olmak istiyorum."

"Elbette," diye yalan söyledim. "Hiç sorun değil."

Marcie'nin araç yolundan geri geri çıkmasını izledim. Kaldırımdan indiği anda anahtarımı Volkswagen'in kontağına taktım. Altı girişimin sonunda bana mısın dememişti. Sabırsızlığımı bastırdım. Hiçbir şey tadımı kaçıramazdı. Volkswagen bile. Deli gibi ihtiyaç duyduğum ipucunu ele geçirmiştim.

Okuldan sonra Patch'in evine gittim. Kendimi güvenceye almak için son derece geniş bir park alanı olan, taşları yeni döşenmiş otoparka girmeden önce, sokağın etrafında birkaç tur attım. Sürekli arkamı kollamak zorunda olma duygusundan hoşlanmıyordum ama Nefilerin ya da hilekâr baş meleklerin sürpriz ziyaretlerinden daha da az hoşlanıyordum ve dış dünyanın gözünde, Patch ve ben hâlâ Ayrılık Şehri'ndeydik. Anahtarımı kullanarak içeri girdim.

"Merhaba!" diye seslendim. İçerisi boşa benziyordu. Kanepe minderleri yakın zamanda üstlerine birisi oturmuş gibi durmuyordu ve televizyonun uzaktan kumandası dünden beri yerinden kıpırdamamıştı. Gerçi Patch'i bütün bir öğleden sonra ESPN seyrederken hayal edemiyordum. Bir tahminde bulunmam gerekirse, günü Pepper'ın gerçek partüsyonu bulmaya çalışarak ya da Kovboy Şapkası'nın izini sürmek geçirmişti.

Evin içinde ilerledim. Sol tarafta küçük tuvalet, sağda ikinci yatak odası ve en arkada büyük yatak odası vardı. Patch'in ini.

Yatağının lacivert yorganı, lacivert çarşafları ve dekoratif yastıkları el sürülmemişe benziyordu. Panjurları açtım ve Casco Körfezi ile Peaks Adası'nın uçsuz bucaksız göğün altına serili, nefes kesici manzarasını içime çektim. Marcie'nin aşırıya kaçması durumunda Patch'in yanına taşınabilirdim. Annem buna bayılırdı.

Patch'e bir mesaj çektim. TAHMİN ET, NEREDEYİM?

TAHMİN ETMEME GEREK YOK, TAKİP CİHAZI ÜZERİNDE, diye cevapladı.

Üzerime baktım. Tabii ya, bugün kot ceketimi giymiştim.

BANA 20 DAKİKA VER. ORADA OLACAĞIM, yazdı Patch. TAM OLARAK HANGİ ODADASIN?

YATAK ODANDA.

ŞUNU 10 DAKİKA YAPALIM.

Gülümsedim ve telefonu çantama tıktım. Sonra kendimi büyük boy yatağın üstüne bıraktım. Döşek yumuşaktı ama çok yumuşak da sayılmazdı. Patch'i burada, kendi yatağına, üzerinde kimbilir neyle yayılmış halde hayal ettim. Sonra? Külot? Hiçbir şey? Öğrenmek için imkânım vardı ama bunun yolu bana güvenli bir seçenek gibi görünmüyordu. Patch'le ilişkimi karışıklıktan uzak tutmaya çalışırken olmazdı. Bir sonraki o büyük adımı ne zaman atmak istediğime ya da atmak isteyip istemediğime karar vermeden önce hayatlarımızın durulması gerekiyordu.

On dakika sonra Patch geldiğinde beni kanepede kanallar arasında gezinirken buldu. Televizyonu kapattım.

"Oda değiştirmişsin," dedi.

"Böylesi daha güvenli."

"O kadar mı korkutucuyum?"

"Hayır ama sonuçlar korkutucu olabilir." Kimi kandırıyordum? Evet, Patch o kadar korkutucuydu. Bir doksanlık boyuyla, erkek kusursuzluğunun vücut bulmuş haliydi. Benim ince ve orantılı bir yapım vardı ve çekici olduğumu biliyordum ama tanrıça filan değildim. Özgüven sorunum yoktu ama kolay korkuyordum.

"Heyvan'ı duydum," dedim. "Duyduğuma göre pek hareketli değilmiş."

"Duyduğun her şeye inanma. Dışarıda durum hâlâ bayağı gergin."

"Kovulmuş meleklerin neyi bekledikleri konusunda bir fikrin var mı?"

"Öğrenmek isteyen kim?"

Gözlerimi devirme isteğime karşı koydum. "Dante için casusluk yapmıyorum."

"Bunu duyduğuma sevindim." Patch'in sesinde özenli bir tarafsızlık vardı.

Aramızdaki bu gerilimden nefret ederek iç geçirdim. "Merak ediyorsan tercihimi yaptım. Seninim," dedim yavaşça. "Tamamen senin."

Patch anahtarlarını çanağın içine attı. "Ama?"

"Ama bu sabah Dante'ye de benzer bir şey söyledim. Söylediklerini düşündüm. Blakely'yi bulup şeytan hilesinin kökünü kazımamız gerektiğini. Dante'nin Blakely'ye ulaşmak için en büyük kozum olabileceğine karar verdim ve..." Bunu yüksek sesle söyleyip tam bir pislik gibi hissetmemek güçtü.

"Onunla oynuyorsun."

"Böyle söyleyince kulağa berbat geliyor ama evet. Sanırım yaptığım bu." İtiraf etmek kendimi daha iyi hissetmemi sağlamamıştı. Dante ve ben her zaman aynı görüşte olmayabilirdik ama yine de kullanmayı hak etmiyordu.

"Hâlâ çıktığınızı mı sanıyor?" Patch'in sesi soğuktu.

"Eğer bir tahminde bulunmam gerekseydi, günlerdir ilişkimizin tohumlarını attığını söylerdim. Her halükârda bu sadece rol icabı ve o bunu herkesten daha iyi biliyor."

Patch yanıma oturdu. Alışılmışın aksine parmaklarını benimkilere kenetlemedi.

Beni rahatsız etmesine izin vermemeye çalışsam da boğazıma bir yumru oturmuştu. Bir kez daha, "Heşvan?" diye üsteledim.

"Ben de ancak senin kadar bilgi sahibiyim. Kovulmuş meleklere bu savaşla bir ilgim olmasını istemediğimi açıkça belirttim. Bana

kızgınlar ve ben ortalıktayken susuyorlar. Bugünlerde konuşulmuş melekler konusunda önemli bir bilgi kaynağı olamayacağım." Kanepenin arkasına dayanmak için başını arkaya yasladı ve yüzünü şapkasıyla örttü. Neredeyse horlamaya başlamasını bekliyordum. O kadar yorgun bir hali vardı ki.

"Uzun bir gündü ha?" diye sordum.

Onaylayan bir homurtu çıkardı. "Şantajcısının kimliğini ortaya çıkarabilme umuduyla Pepper'la ilgili birkaç ipucunun izini sürdüm ama başladığım yere geri döndüm. Çok şeyi kaldırabilirim ama üretkenlikten uzak bir gün bunlardan biri değil."

Moralini düzeltmeyi umarak, "Bunu, günümü yatakta onunla geçirmeye beni ikna etmeye çalışan adam mı söylüyor," dedim.

"Melek, öylesi çok üretken bir gün olurdu." Sözleri oyunbazdı ama ses tonu hayli bitkindi.

"Şantajcının Dabria olma ihtimali var mı?" diye sordum. "Ondeki gece, Şeytanın El Çantası'nda onu sokak arasında Pepper'la tartışırken gördüm. Pepper pek mutlu görünmüyordu."

Bu ihtimali düşünür gibi durdu.

"Sence mümkün olabilir mi?" diye üsteledim.

"Dabria, Pepper'a şantaj yapmıyor."

"Nereden biliyorsun?" Karar vermesinin sadece iki saniye sürmesinden hoşlanmamıştım. Şantaj yapmak tam Dabria'lık bir iş.

"Biliyorum işte," dedi. "Senin günün nasıldı?" Daha fazla açıklama yapmak niyetinde olmadığı ortadaydı.

Marcie'nin taşınma kararını ve annemin uysallığını anlattım. Konuştukça heyecanlanıyordum. "Kafasında bir plan var, Patch," dedim. "İçimde, Marcie'nin babasını kimin öldürdüğünü bildiğinden şüphelendiğine dair bir his var ve bence bizim eve taşınması bunu gözetlemek için bir oyun."

Patch elini bacağıma yerleştirince, içimde bir umut kıpırtısı belirdi. Aramızda bir duvar varmış gibi hissetmekten nefret ediyordum. "Bu dünyada Hank'i senin öldürdüğünü bilen iki kişi var ve bu, gerekirse cehenneme kadar saklayacağım bir sır. Kimse öğrenmeyecek."

Ona samimiyetle, "Teşekkürler, Patch," dedim. "Duygularını incittiğimi biliyorum. Dante ve bütün bu karmaşa yüzünden üzgünüm. Tek istediğim kendimi sana yeniden yakın hissetmek."

Patch avucumu öptü. Sonra elimi kalbinin üstüne koyup orada tuttu. Zihnime, *Ben de seni yakınımda istiyorum, Melek*, diye fısıldadı.

Ona iyice sokulup başımı göğsüne yasladım. Ona dokunmak bile içimdeki gergin düğümleri gevşetmeye yetmişti. Bütün gün bu anı beklemiştim. Aramızdaki gerilime, tıpkı ondan uzak olmaya dayanamadığım gibi dayanamıyordum. Kendi kendime, *bir gün sadece ben ve Patch olacak*, dedim. *Bir gün Heşvan'dan, savaştan, kovulmuş meleklerden ve Nefillerden kaçacağız. Bir gün, sadece ikimiz olacağız...*

"İlginç bir şey öğrendim," dedim ve Patch'e Blakely'nin futbol yıldızı kardeşini ve Blakely'nin takımın kendi sahasında yaptığı maçları izlediğini anlattım.

Patch şapkasını geriye itti ve gözlerimin içine baktı. "Aferin sana, Melek," derken açıkça etkilenmişti.

"Şimdi ne olacak?" diye sordum.

"Cuma akşamı maça gideceğiz," dedi.

"Sence Blakely bizi fark ederse korkmaz mı?"

"Senin maçta olmanı yadırgamaz ama ben kılık değiştireceğim. Onu yakalayacağım ve Sebago Gölü kıyısında bildiğim bir yere götüreceğim. Yılın bu zamanı boş olur. Blakely için kötü, bizim için iyi haber. Bana prototipleri nerede ürettiğini anlatmasını sağlayacağım ve onları etkisiz hale getirmenin bir yolunu bulacağız. Sonra onu

sürekli gözümün önünde tutacağım. Şeytan hilesi üzerinde çalışma günleri son bulacak."

"Seni Marcie'nin de sorgulamaya dâhil olacağı konusunda uyarmalıyım."

Patch kaşlarını kaldırdı.

"Bu bilgiyi almak için ödemem gereken bedel buydu," diye izah ettim.

"Onu yanında getirmek için yemin ettin mi?"

"Hayır."

"Vicdanlı musundur?"

"Hayır." Dudağımı ısırdım. "Belki." Duraksadım. "Pekâlâ! Tamam! Vicdanlıyım. Marcie'yi ekersek, günler boyu suçluluk çekerim. Bugün gözünün içine baka baka yalan söyledim ve gün boyu aklımdan çıkmadı. Artık onunla yaşıyorum, Patch. Yüz yüze gelmem gerekecek. Belki bunu lehimize kullanabiliriz. Ona bize güvenebileceğini gösterirsek, bize daha fazla bilgi verebilir."

"Bilgi almanın daha kolay yolları var, bebek."

"Ben bize takılmasına izin verelim derim. En kötü ne olabilir ki?"

"Gerçekten ayrılmadığımızı anlayıp Nefillere yetiştirebilir."

Bunu düşünmemiştim.

"Ya da bize takılmasına izin veririz ve sonra ben hafızasını silerim." Patch omuz silkti. "Suçluluk duymam."

Düşündüm. Uygulanabilir bir plana benziyordu. Fakat aynı zamanda ikiyüzlülük yapmış oluyordum.

Patch'in dudakları bir gülümsemeyle büküldü. "Bu operasyonda rol üstlenecek misin yoksa Marcie'ye bakıcılık mı yapacaksın?"

Kafamı salladım. "Sen pis işleri hallet, ben Marcie'yi gözetim altında tutayım."

Patch yana eğilip beni öptü. "Blakely'yi sorguya çekmekten çok keyif alacağım ama senin Marcie'yle didişmeni izleyemeyeceğim için üzülüyorum."

"Didişme falan olmayacak. Ona bizimle gelebileceğini ama sen Blakely'yle konuşurken, benimle arabada kalması gerektiğini söyleyeceğim. Son teklifimiz bu. İster kabul eder, ister etmez." Bu kadar kolay olabileceğine inanmakla ne büyük bir aptallık ettiğimi daha söylerken fark etmiştim. Marcie emir almaktan nefret ederdi. Onun kitabında, emir almaktan daha kötü olan tek şey, emirleri benden almaktı. Diğer yandan, gelecekte çok faydalı olabilirdi. Ne de olsa Hank'in yasal kızı oydu. Patch ve ben onunla bir ittifak kuracaksak şimdi tam zamanıydı.

Ciddi bir ifade takınarak, "Sert olacağım," dedim. "Geri adım atmak yok."

Patch artık açıkça sırıtıyordu. Beni tekrar öptü, bu kez dudaklarının yumuşadığını fark ettim. "Sert olmaya çalıştığın zaman çok tatlı oluyorsun," dedi.

Çalıştığım zaman mı? Çok sert olabilirdim. Olabilirdim ve cuma akşamı bunu ispatlayacaktım.

Kolla kendini, Marcie.

Yolun kenarına saklanmış polis arabasını geçtiğimde, eve sadece birkaç kilometre uzaktaydım. Kavşağı on beş metre geçmemiştim ki polis memuru sireni çalıştırdı ve peşime takıldı.

"Harika," diye mırıldandım. "Gerçekten harika."

Memurun cama yaklaşmasını beklerken, cezayı ödemeye yetip yetmeyeceğini merak ederek, kafamdan bebek bakıcılığından kazandığım parayı hesapladım.

Kalemini cama vurup açmamı işaret etti. Camdan yüzünü gö-
rünce bakakaldım. Herhangi bir memur değil, en az sevdiğim polisti.
Dedektif Basso'yla uzun süredir birbirimizden şüphe etmemizi de
içeren sinir bozucu bir geçmişimiz vardı.

Camı indirdim ve ona konuşma fırsatı vermeden, "Hız limitini
altı üstü beş kilometre aştım," dedim.

Ağzında bir kürdan vardı. "Aşırı süratten durdurmadım. Sol
arka fren lamban çalışmıyor. Cezası elli dolar."

"Şaka yapıyor olmalısınız."

Bir şeyler karalayıp cezamı camdan içeri uzattı. "Güvenlik
tehlikesi. Şaka yapılacak bir mevzu değil."

Yan alay ederek, yan mırıldanarak, "Beni yakalamanın yollarını
bulmak için takip mi ediyorsunuz?" dedim.

"Ancak rüyanda görürsün," dedi ve ağır adımlarla devriye
aracına döndü. Yola çıkıp yanımdan geçmesini izledim. Geçerken el
salladı ama karşılık olarak kaba bir hareket yapmayı beceremedim.
Yolunda olmayan bir şey vardı.

Omurgam karıncalanırken, ellerimi buzlu suya daldırmışım gibi
hissediyordum. Dedektif Basso'dan soğuk bir titreşimin yayıldığını
hissetmiştim; kış havası gibi ürpertici bir şeydi ama hayal etmiş
olmalıydım. Paranoyaklaşıyordum. Çünkü...

Çünkü sadece insan soylu olmayanların yakınında böyle his-
sediyordum.

23

Cuma akşamı okul kıyafetlerimi çıkarıp fitilli kadife bir pantolon, beni en sıcak tutan yünlü kazağımı, palto, şapka ve eldivenlerimi giydim. Maç karanlık çökerken başlayacaktı ve o zamana kadar sıcaklık hayli düşmüş olurdu. Kazağı kafamdan geçirirken, aynada bir an gözüme anlık bir kas görüntüsü takıldı. Durup daha yakından baktım. Hem üst hem alt kol kaslarımda bir belirginlik olduğu kesindi. İnanılmazdı. Sadece bir hafta antrenman yapmıştım ve daha şimdiden kendini göstermeye başlamıştı. Görünüşe bakılırsa Nefil vücudum, bir insan olarak umabileceğimden kat kat hızlı kas geliştirebiliyordu.

Merdivenleri koşarak indim ve annemin yanağına bir öpücük kondurduktan sonra evden çıktım. Volkswagen'in motoru soğuğu önce protesto etse de, bir süre sonra çalıştı. Ona, "Sen bunu kötü mü sanıyorsun? Bir de şubatı gör," dedim.

Okula gittim, futbol sahasının güneyinde kalan bir sokağa park edip Patch'i aradım.

"Geldim," dedim. "Hâlâ A planına mı uyuyoruz?"

"Benden aksi yönde bir haber almadığın sürece, evet. Kalabalığın arasındayım. Blakely henüz ortalıkta görünmüyor. Marcie'den ses çıktı mı?"

Günün erken saatlerinde Patch'inkine bire bir ayarladığım saatime baktım. "On dakika sonra benimle yiyecek büfesinde buluşacak."

"Planın üstünden son bir kez geçmek ister misin?"

"Blakely'yi görürsem seni hemen arıyorum. Ona yaklaşmıyorum ama gözümden de ayırmıyorum." İlk başta, Patch'in aksiyona güvenli bir mesafede kalmamı istemesine biraz homurdanmıştım ama işin aslı Blakely'yle tek başıma karşılaşmak istemiyordum. Ne kadar güçlü olduğunu bilmiyordum ve kabul edelim, kendi gücümü de bilmiyordum. Onu yakalama olayını, bu tür taktiklerde benden çok daha tecrübeli olan Patch'e bırakmak daha mantıklı bir hamleye benziyordu.

"Ya Marcie?"

"Bütün gece yanından ayrılmayacağım. Sen Blakely'yi yakaladıktan sonra, onu arabayla Sebago Gölü'ndeki kulübene getireceğim. Yol tarifi elimin altında. Uzun yoldan gelerek, sana biz gelene kadar Blakely'yi konuşturman ve etkisiz hale getirmen için zaman vereceğim. Doğru, değil mi?"

Patch, "Bir şey daha," dedi. "Dikkatli ol."

"Her zaman," dedim ve arabadan indim.

Gişede öğrenci kimliğimi gösterdim, bir bilet aldım ve gözlerim Blakely için tetikte, büfeye doğru yürüdüm. Patch bana Blakely'nin dış görünüşüne dair ayrıntılı bir tarif vermişti ama içeri girip kalabalığın arasına karıştığımda, ortalıkta görünen erkeklerin yarısının Blakely olabileceğini gördüm. Gri saçları, uzun boyu, sırım gibi yapısı ve seçkin duruşuyla, tipik kimya öğretmenlerinin zeki fakat biraz ineğimsi görüntüsüne sahip olmalıydı. Acaba Patch gibi o da kılık değiştirmiş mi olacak diye merak ettim. Böylesi onu kalabalığın içinde ayırt etmeyi daha zor bir hale getirirdi. Üzerinde oduncu kıyafetleri mi olacaktı? Yoksa standart Razorbills forması mı? İşi saçlarını

boyamaya kadar götürür müydü? En azından boy konusunda üst dilimde olacağı kesindi. İşe boyla başlayacaktım.

Marcie'yi yiyecek büfesinde pembe bir pantolon, beyaz boğazlı kazak ve aynı renk pofidik montuyla titrerken buldum. Onu bu kılıkta görmek, aniden bir şeyi fark etmeme neden olmuştu.

"Amigo kız kostümün nerede?" diye sordum. "Bu akşam amigoluk yapman gerekmiyor mu?"

"O bir kostüm değil, üniforma ve ayrıldım."

"Takımdan mı ayrıldın?"

"*Ekipten* ayrıldım."

"Vay canına."

"Endişelenmemi gerektiren daha büyük mevzular var. Geri kalan her şey, senin şey olduğunu öğrenmenin yanında gölgede kalıyor..." Etrafına huzursuz bir bakış attı. "Bir Nefil."

Beklenmedik bir şekilde, Marcie'ye tuhaf bir tür yakınlık hissettim. Ancak sadece son bir yılda Marcie'nin hayatını çekilmez kıldığı farklı konuların listesini aklımdan geçirince, anın etkisi derhal kayboldu. İkimiz de Nefil olabilirdik ama benzerliğimiz bununla sınırlıydı Ve bunu hatırlamam akıllıca olacaktı.

Sesimi alçak tutarak, "Sence Blakely'yi görürsen tanır mısın?" diye sordum.

Bana kızgın bir bakış gönderdi. "Sana onu tanıdığımı söyledim, değil mi? Şu anda onu bulmak için en iyi şansın benim. Beni sorgulama."

"Onu görünce ya da görürsen, belli etme. Patch, Blakely'yi yakalayacak ve biz de peşinden, Blakely'yi birlikte sorgulayabileceğimiz kulübesine gideceğiz." Tek fark o noktada Blakely'nin çoktan bayılmış olacağı ve Marcie'nin işine yaramayacağıydı. Minik bir detay.

"Patch'ten ayrıldığını sanıyordum."

"Ayrıldım," diye yalan söylerken, midemin kasılmasına sebep olan suçluluk duygusunu görmezden gelmeye çalıştım. "Ancak başka kimsenin bana Blakely konusunda yardım edeceğine inanmıyorum. Patch ve benim birlikte olmamamız ondan yardım isteyemeyeceğim anlamına gelmiyor." Açıklamamı yutmadıysa bile çok endişelenmiyordum. Patch kısa süre içinde bu konuşmanın anısını hafızasından silecekti.

"Blakely'yi Patch'ten önce sorgulamak istiyorum," dedi Marcie.

"Sorgulayamazsın. Bir planımız var ve plana bağlı kalmamız gerek."

Marcie omzunu gerçekten kibirli bir tavırla silkti. "Göreceğiz."

İçimden derin nefesler aldım ve dişlerimi gıcırdatma arzumu bastırdım. Marcie'ye gösteriyi onun yönetmediğini gösterme zamanı gelmişti. "Bu işi mahvedersen, seni pişman ederim." Cümlenin arkasına bütün tehditlerimi koymuştum ama tehdit savurmak konusunda çalışmam gerektiğini derhal fark ettim. Belki Dante'den yardım alabilirdim. Hatta daha iyisi, Patch'in bana işin inceliklerini öğretmesini sağlayabilirdim.

Marcie kurnazlıkla bakan gözlerini bana dikerek, "Blakely'nin babamı kimin öldürdüğü bilgisine sahip olduğunu gerçekten düşünüyor musun?" diye sordu.

Kalbim yerinden oynadıysa da ifademi kontrol etmeyi başardım. "Bu akşam öğreneceğimizi umuyorum."

"Şimdi ne yapacağız?" dedi Marcie.

"Şimdi etrafı dolaşacağız ve fazla dikkat çekmemeye gayret edeceğiz."

Marcie bir homurtu eşliğinde, "Kendi adına konuş," dedi.

Pekâlâ, sanırım haklıydı. Marcie gerçekten harika görünüyordu. Şirin ve insanın canını sıkacak kadar özgüvenliydi. Parası vardı ve bu durum, güzellik salonunda bronzlaşmış teninden gerçek sanılacak

kadar doğal röflelerine ve destekli sütyenine kadar her şeyinden belli oluyordu. Bir kusursuzluk serabı. Tribünlerden yukarı çıkarken gözler üstümüze çevriliyordu ve baktıkları ben değildim.

Kendime, *Blakely'yi düşün,* diye emrettim. *Endişelenmeni gerektiren, enerji emici hasetten daha büyük sorunların var.*

Tribünlerin ve tuvaletlerin önünden geçtik ve sahayı çevreleyen koşu pistini aşıp misafir takım tribünlerine yöneldik. Dedektif Basso'yu üzerinde üniforması ve şüpheci bakışlarıyla, tribünlerin en üst sırasından misafir takımın gürültücü taraftarlarını süzerken görmek canımı sıkmıştı. Bakışları bana çevrilince, gözlerindeki şüphe ikiye katlandı. İki gece önce uyandırdığı duyguyu hatırlayınca Marcie'yi dirseğinden tutup çektim. Beni izlediği için Basso'yu suçlayamazdım, görev başında olduğu belliydi ve ama bu, detaylı incelemesine maruz kalmak istediğim anlamına gelmezdi.

Marcie'yle birlikte sahra kenarında bir ileri bir geri yürüdük. Tribünler kalabalıktı, gece çökmüştü ve maç başlamıştı. Son otuz dakikadır oturmamış olmamıza rağmen, Marcie'nin erkek hayranlarınınki dışında dikkat çektiğimizi sanmıyordum.

Marcie, "Bu iş sıkmaya başladı," dedi. "Yürümekten yoruldum. Belki fark etmemişsindir ama ayağımda dolgu topuklu çizmeler var."

Benim sorunum değil, diye haykırmak istedim. Ama bağırmak yerine, "Blakely'yi bulmak istiyor musun istemiyor musun?" diye sordum.

Ofladı, çıkardığı ses sinirlerimi bozmuştu. "Bir tur daha, sonra ben yokum." İçimden, *neyse ki,* diye geçirdim.

Öğrenci alanına geri dönerken, tenimde ürkütücü bir seğirme hissettim.

Otomatik olarak hissin kaynağını takip ederek döndüm. Stadyumu çevreleyen yüksek çitlerin gerisinde kalan karanlık alanda, parmaklarını tellere geçirmiş halde duran birkaç adam vardı. Bilet almayan ama maçı izlemek isteyen adamlar. Stadyum ışıklarında yüzlerini

göstermek yerine kuytuda kalmayı tercih eden adamlar. Özellikle bir tanesi, omuzlarını kamburlaştırmasına rağmen diğerlerinden ince ve uzun duran bir adam, dikkatimi çekti. İnsan soylulara ait olmayan bir enerji saçarak altıncı hissimi tam gaz çalıştırmaya başlamıştı.

Yürümeyi sürdürdüm ama Marcie'ye, "Şu dikenli tellere bak," dedim. "Oradaki adamlardan Blakely'ye benzeyen var mı?"

Neyse ki Marcie, kendini ele vermeyen kaçamak bir bakış atmakla yetindi. "Sanırım. Ortadaki. Omuzları eğik duran. O olabilir."

İhtiyaç duyduğum onayı almıştım. Sahanın kenarına doğru yürümeyi sürdürürken telefonumu çıkardım ve numarayı tuşladım.

Patch'e, "Onu bulduk," dedim. "Stadyumun kuzey tarafında, tellerin dışında. Üzerinde kot pantolon ve gri Razorbill *sweatshirt*'ü var. Yanında başka adamlar da var ama onunla olduklarını hiç sanmıyorum. Tek bir Nefil hissediyorum, o da Blakely'nin ta kendisi."

"Yola çıktım bile," dedi Patch.

"Kulübede görüşürüz."

"Yavaş gel. Blakely'ye soracak çok sorum var."

Dinlemeyi bırakmıştım çünkü Marcie artık yanımda değildi.

"Ah, hayır," diye fısıldarken benzimin attığını hissettim. "Marcie! Blakely'ye doğru koşuyor. Gitmem gerek," diyerek Marcie'nin peşinden koşmaya başladım.

Marcie tellere neredeyse ulaşmıştı ve tiz sesinin, "Babamı kimin öldürdüğünü biliyor musun?" diye sorduğunu duydum. "Bana ne biliyorsan anlat!"

Sorusunu bir dizi küfür takip etti ve Blakely anında dönüp şimşek gibi fırladı.

Marcie etkileyici bir kararlılık sergileyerek tellere tırmandı, bir kayarak ve debelenerek bacaklarını diğer tarafa atıp stadyum ile lise arasında kalan karanlık geçitte, Blakely'nin peşinden koşmaya başladı

Ben çite birkaç saniye sonra ulaştım, ayağımı telin boşluğuna geçirdim ve hız kaybetmeden çitin üstünden sıçradım. O bölgede takılan adamların şaşkın ifadelerine dikkat etmedim bile. Hafızalarını silmeyi deneyebilirdim ama vaktim yoktu. Blakely ve Marcie'nin arkasından son hızla koştum ve ileri atılırken, gece görüşümün insan olduğum zamana göre çok daha keskin olmasına sevinerek karanlığı taradım.

Blakely'nin önümde olduğunu hissediyordum. Gücü çok daha zayıf olsa da, Marcie de oradaydı. Hem annesi hem de babası safkan Nefil olduğu için bırakın sağ doğmayı, anne rahmine düşebildiği için bile şanslıydı. Tanım olarak Nefil olabilirdi ama ben insan halimle bile ondan daha güçlüydüm.

Zihnimden, *Marcie*, diye tısladım. *Hemen geri dön!*

Blakely bir anda radarımdan çıktı. Artık onu algılayamıyordum. Olduğum yerde durdum ve karanlık geçitte yolumu zihin aracılığıyla hissederek, izini sürmeye çalıştım. Kapsama alanımdan tamamen çıkacak kadar hızlı ve uzağa koşmuş olabilir miydi? Bir kez daha tısladım: *Marcie!*

Ve sonra onu gördüm. Ay ışığının aydınlattığı silüeti geçidin sonunda duruyordu. Öfkemi kontrol altında tutmaya çalışarak o tarafa koştum. Her şeyi mahvetmişti. Blakely'yi kaybetmiştik ve daha kötüsü, peşinde olduğumuzu artık bildiğine göre bundan sonra hiçbir futbol maçında boy göstereceğini sanmıyordum. Büyük olasılıkla saklanma mekânına çekilecekti. Tek şansımız... elimizde patlamıştı.

Marcie'nin yanına varınca, "Bu da neyin nesiydi?" diye sordum. "Patch'in Blakely'nin peşine düşmesine izin vermen gerekiyordu..." Son kelimelerim yavaş ve boğuk çıkmıştı. Yutkundum. Marcie'ye bakıyordum ama korkunç biçimde yanlış olan bir şey vardı.

"Patch burada mı?" diye sordu ama ses Marcie'ye ait değildi. Alçak, erkeksi ve tatsız biçimde keyifli bir sesti bu. "Sandığım kadar dikkatli davranmamışım demek."

"Blakely?" derken, dilim damağım kurudu. "Marcie nerede?"

"Ah, burada. Tam burada. Bedenini kullanıyorum."

"Nasıl?" Ama zaten biliyordum. Şeytan hilesi. Tek izahı buydu. Tabii bir de Heşvan ayında olmamız. Başka bir bedeni ele geçirmenin mümkün olduğu tek ay.

Arkamızda ayak sesleri yankılanınca Blakely'nin bakışlarının sertleştiğini karanlığa rağmen fark ettim. Aniden üzerime atıldı. Çok hızlı hareket etmişti. Tepki verecek zamanım olmadı. Beni kendine doğru çevirip göğsüne bastırdı. Patch karşımızda belirdi ama beni Marcie'ye yaslı halde görünce adımlarını yavaşlattı.

Alçak ve şüpheli bir sesle, "Neler oluyor, Melek?" diye sordu.

Blakely kulağıma, "Tek kelime etme," diye tısladı.

Gözlerimde yaşlar belirmişti. Blakely tek kolunu beni göğsüne sabitlemek için kullanıyordu ama diğer elinde bir bıçak vardı ve keskin kenarının kalçamın birkaç santim üstünde, tenime battığını hissedebiliyordum.

Blakely saçlarımı kapırdatan bir fısıltıyla, "Tek kelime bile yok," diye tekrarladı.

Patch durdu. Yüzünü kaplayan karmaşayı görebiliyordum. Bir şeylerin yolunda gitmediğini anlamıştı ama ne olduğunu çözebilmiş değildi. Marcie'den güçlü olduğumu ve istersem kendimi kollarından kurtarabileceğimi biliyordu.

Sakin ve temkinli bir sesle, "Nora'yı serbest bırak," dedi.

Blakely ona, "Bir adım daha yaklaşma," dedi ama bu kez sesinin Marcie'ninki gibi çıkmasını sağlamıştı. Yüksek ve titrek. "Bıçağım var. Gerekirse kullanırım." Sözünün doğruluğunu ispatlamak için bıçağı salladı.

Patch zihnime, *Şeytan hilesi*, dedi. *Her yanda hissediyorum.*

Dikkatli ol! Blakely, Marcie'nin bedenini ele geçirdi, demeye çalıştım ama düşüncelerim bloke olmuştu. Bir şekilde, Blakely bir kalkan

oluşturmayı başarmıştı. Sesimin bir duvara bağırıyormuşum gibi yankılandığını hissettim. Şeytan hilesi üstünde, tam ve eksiksiz kontrol sahibiydi. Onu durdurulamaz ve üst düzeyde kullanılabilir bir silah olarak kullanıyordu.

Göz ucumla, Blakely'nin bıçağını kaldırdığını gördüm. Bıçak pırıltılı bir mavi ışıkla parlıyordu. Ben gözümü bile kırpamadan bıçağı yan tarafıma sapladı ve bir anda kendimi gürül gürül yanan bir fırının içine itilmiş gibi hissettim.

Acıyla uluyup çığlık atmaya çalışarak yere yığıldım ama en ufak bir ses çıkaramayacak kadar büyük bir şoktaydım. Bıçağı çekip çıkarmak isteyerek yerde kıvranıyordum ama vücudumda şoka girmeyen ve bu dile dökülmeyen acıyla felç olmamış tek bir kas kalmamıştı.

Sonrasında fark ettiğim ilk şey, Patch'in korkunun keskinleştirdiği bir sesle, bir dizi sövgü sıralayarak yanıma çökmesi oldu. Bıçağı çekip çıkardı ve kenara fırlattı. Derinlerden kopup gelen bir sesle çığlık atmaya başladım. Patch'in birtakım direktifler haykırdığını duydum ama sözcükler parçalara ayrılıyor ve bedenimin her köşesine işkence eden acının yanında anlamsız kalıyorlardı. Ateşler içindeydim ve alevler, bedenimin her yanını âdeta yalayıp yutuyordu. Çok yoğun bir acı hissediyordum ve sarsıcı titremeler, irademe dışında kıvranıp bükülmeme neden oluyordu.

Patch beni kucakladı, geçitten son hızla koştuğunu belli belirsiz fark ettim. Duyduğum son şey duvarlarda yankılanan ayak sesleri oldu.

14

Sıçrayarak uyandım ve derhal nerede olduğumu anlamaya çalıştım. Sıcak ve toprak kokulu bir odada, bana az da olsa tanıdık gelen bir yataktaydım. Yanımda biri yatıyordu. Kıpırdandım. "Melek?"

"Uyandım," dedim. Patch'in bu kadar yakınımda olduğunu görmek içimin büyük bir rahatlamayla dolmasına neden olmuştu. Ne kadar süredir baygın olduğumu bilmiyordum ama burada, onun gözetiminde kendimi güvende hissediyordum. "Blakely, Marcie'nin bedenini ele geçirmişti. Onu hissetmedim ve bunun bir tuzak olduğundan tamamen bihaber, üzerine yürüdüm. Seni uyarmaya çalıştım ama Blakely beni bir tür balona kapatmıştı sanki. Zihnine söylediklerim geri sekiyordu."

Patch bir bukleyi kulağımın arkasına iterken kafasını eğdi. "Marcie'nin bedeninden çıkıp koştuğunu gördüm. Marcie iyi. Sarsıldı ama iyi."

"Beni neden bıçakladı?" Yarayı görmek için kazağımı yukarı çektim. Nefil kanımın beni çoktan iyileştirmiş olması gerekirdi ama mavimsi bir renk taşıyan bıçak izi hâlâ tazeydi.

"Sana bir zarar gelirse, onun peşine düşmek yerine seninle kalacağımı biliyordu. Ona pahalıya paylayacak bir hamle," derken Patch'in çenesi gerginti. "Seni buraya getirdiğimde, bütün bede-

nin baştan aşağı mavi bir ışık saçıyordu. Komada gibiydin. Zihin aracılığıyla bile sana ulaşamıyordum ve bu beni dehşete düşürdü." Patch beni kendine çekti ve vücudunu gereğinden biraz fazla sıkı bir koruyucu tavırla benimkine sardı. İşte o zaman ne kadar endişelendiğini anladım.

"Bu benim için ne anlama geliyor?"

"Bilmiyorum. Şeytan hilesinin vücuduna iki kez girmiş olması iyi bir şey olamaz."

"Dante her gün içiyor." O iyiyse, bana da bir şey olmazdı. Öyle değil mi? Buna inanmak istiyordum.

Patch bir şey söylemedi ama düşüncelerinin ne yöne kaydığını tahmin edebiliyordum. Şeytan hilesi almanın kötü yan etkileri olabileceğini o da benim gibi biliyordu.

"Marcie nerede?" diye sordum.

"Bu akşam beni gördüğünü ve Dabria'nın onu eve bıraktığını hatırlamaması için hafızasıyla oynadım. Bana öyle bakma. Çok fazla seçeneğim yoktu ve Dabria'nın numarası yanımdaydı."

"Beni endişelendiren de bu!" Güçlü tepkim yaramın gerilmesine neden olunca yüzümü buruşturdum.

Patch gözlerini devirerek alnımı öpmek üzere eğildi. "Beni Dabria'yla aramızda bir şey olmadığını tekrar söylemek zorunda bırakma."

"O seni unutmamış."

"Seni sinir etmek için, bana karşı bir şeyler hissediyormuş gibi rol yapıyor. İşini kolaylaştırma."

"İyilik istemek için onu arama, o takımın bir parçası değil!" diye çıkıştım. "Beni öldürmek istedi ve izin versen, seni bir an bile tereddüt etmeden çalar. Kaç kez inkâr ettiğin umurumda değil. Sana nasıl baktığını gördüm."

Patch verecek bir cevabı varmış gibi baktıysa da kendini tuttu ve çevik bir hareketle yataktan kalktı. Kırışan siyah tişörtü ve dağılmış siyah saçları ona kusursuz bir korsan görüntüsü vermişti. "Sana yiyecek bir şey getirebilir miyim? Ya da içecek? Kendimi işe yaramaz hissediyorum ve bu beni deli ediyor."

Ciddi bir sesle, "Yapacak bir şey arıyorsan, Blakely'nin peşine düşebilirsin," dedim. Dabria'dan sonsuza dek kurtulmak için ne gerekiyordu?

Patch'in ifadesi aynı zamanda hem sinsi hem de gerçek anlamda uğursuz bir gülümsemeyle aydınlandı. "Onu bulmamıza gerek yok. O bize gelecek. Kaçabilmek için bıçağını arkada bıraktı. Elimizde olduğunu biliyor ve şeytan hilesi kullandığını kanıtlamak için onu baş meleklere götürebileceğimi de biliyor. O bıçağı aramaya gelecek. Yakında."

"Onu hemen baş meleklere ihbar edelim. Bırakalım şeytan hilesiyle onlar uğraşsın."

Patch nefes alır gibi güldü ama bu gergin bir gülüştü. "Baş meleklere artık güvenmiyorum. Pepper Friberg tek çürük yumurta değil. Bu işi onlara ihbar edersem, bu rezilliği halledeceklerinin garantisi yok. Baş meleklerin yozlaşmayacağına inanırdım ama beni aksine ikna etmek konusunda iyi iş çıkardılar. Ölümü kurcaladıklarını, ciddi yasa ihlallerini görmezden geldiklerini ve beni işlemediğim suçlar için cezalandırdıklarını gördüm. Hatalar yaptım ve o hataların bedelini ödedim ama beni cehenneme kapatana kadar pes etmeyeceklerinden şüpheleniyorum. Muhalefetten hoşlanmıyorlar ve beni düşündüklerinde akıllarına gelen ilk kelime bu oluyor. Bu kez meseleyi kendim ele alacağım. Blakely bıçağını almak için geri dönecek ve bunu yaptığında, hazır bekliyor olacağım."

Derhal, "Yardım etmek istiyorum," dedim. Beni bıçaklama aptallığını gösteren Nefil'i devirmek istiyordum. Blakely, Nefil ordusuna

yardım ediyordu ama ordunun lideri bendim. Ben eylemlerini ciddi anlamda saygısızlık olarak görürken, bunu tam bir hıyanet olarak görecek başkaları da olacaktı ve Nefillerin hainlere hoş gözle bakmayan bir ırk olduğundan adım gibi emindim.

Patch, Blakely'ye kafa tutma becerimi tartar gibi gözlerini benimkilere kilitledi ve başıyla onaylayarak beni müthiş rahatlattı. "Pekâlâ, Melek. Ama her şeyin bir sırası var. Maç iki saat önce bitti ve annen nerede kaldığını merak edecek. Eve dönme zamanı."

Çiftlik evinin ışıkları sönüktü ama annemin ben dönene kadar uyumayacağını biliyordum. Yatak odasının kapısını hafifçe tıklattım, yavaşça ittim ve karanlığa doğru, "Ben geldim," diye fısıldadım.

Esneyerek, "İyi vakit geçirdin mi?" dedi.

Kaçamak bir yanıt verdim. "Takım iyi oynadı."

"Marcie eve döneli birkaç saat oluyor. Pek konuşmadı, odasına gidip kapısını kapattı. Sakin görünüyordu. Belki biraz mutsuz." Sesi sorar gibi çıkmıştı.

"Büyük olasılıkla regl sendromudur." Büyük olasılıkla kendini tam gaz bir panik atağa bırakmamak için elinden geleni yapıyordu. Benim bedenimin de ele geçirildiği olmuştu ve insanın kendini nasıl saldırıya uğramış gibi hissettiğini anlatmaya kelimeler yetmezdi ama yine de ona sempatiyle yanaşamıyordum. Marcie sözümü dinlemiş olsaydı, bunların hiçbiri olmayacaktı.

Yatak odama girince kıyafetlerimi çıkardım ve bir kez daha yarı izime baktım. Elektrik mavisi renk kaybolmaya yüz tutmuştu. Yavaş yavaş ama soluyordu sonuçta. İyiye işaret olsa gerekti.

Kapım vurulduğunda, yatağıma yeni kıvrılmıştım. Marcie kapıyı açtı ve girişte durdu. "Kafayı yiyeceğim," derken sarılmış görünüyordu.

İçeri girip kapıyı kapatmasını işaret ettim.

Sesi titreyerek, "Orada ne oldu?" diye sordu. Gözlerinde yaşlar parlıyordu. "Beni nasıl kontrol etti?"

"Blakely bedenini ele geçirdi."

Kısık sesle, "Nasıl bu kadar sakin olabiliyorsun?" diye cırladı. "Adam içimde yaşıyordu... Bir tür... parazit gibi!"

"Blakely'yi anlaştığımız gibi yakalamama izin verseydin, bunların hiçbiri olmazdı." Daha söyler söylemez, sesimin bu kadar sert çıkmasına pişman olmuştum. Marcie aptalca bir şey yapmıştı ama ben kim oluyordum da yargılıyordum ki? Benim de dürtülerime yenik düştüğüm olmuştu. Kendini ana kaptırarak tepki vermişti. Babasını kimin öldürdüğünü öğrenmek istiyordu; onu kim suçlayabilirdi ki? Benim suçlayamayacağım kesindi.

İç geçirdim. "Özür dilerim. Öyle demek istemedim."

Ama çok geçti. Bana kırgın bir bakış attı ve odadan çıktı.

15

Sıçrayarak uyandım. Dante yatağıma eğilmiş, elleriyle omuzlarımı kavramıştı. "Günaydın, gün ışığı."

Dönmeye çalıştım ama elleri beni yerime çivilemişti. Yorgun bir sesle, "Bugün cumartesi," dedim. Antrenman iyiydi, hoştu ama bir gün izni de hak ediyordum.

"Sana bir sürprizim var. Hem de iyi bir sürpriz."

"İstediğim tek sürpriz, iki günlük uyku. Pencere, gökyüzünün hâlâ karanlık olduğunu gösteriyordu ve saatin beş buçuğu geçtiğinden şüpheliydim.

Üstümdeki örtüyü çekince, bir çığlık atarak el yordamıyla geri çekmeye çalıştım. "İzin verir misin lütfen?"

"Şirin pijama."

Üzerimde Patch'in dolabından yürüttüğüm siyah bir tişört vardı ve ancak baldırlarıma kadar iniyordu.

Aynı anda tişörtü aşağı, örtüyü yukarı çektim. "Tamam," diye söylendim. "Seninle dışarıda görüşürüz."

Koşu kıyafetlerimi üzerime geçirip ayakkabılarımı bağladıktan sonra, ayaklarımı sürüyerek dışarı çıktım. Dante araç girişinde değildi ama yakında olduğunu hissediyordum; büyük olasılıkla yolun karşısındaki ormanın içinde bir yerdeydi. İşin tuhaf yanı, yanında

başka bir Nefil'in varlığını da hissediyor gibiydim. Kaşlarımı çatarak o yöne yürüdüm.

Gerçekten de Dante yanında bir arkadaş getirmişti. Fakat arkadaşının haline –iki mor göz, patlak bir dudak, şiş bir çene ve alnında yumurta büyüklüğünde bir şişlik– bakılırsa, ikisi için söylenebilecek son şey iyi anlaştıklarıydı.

Dante yaralı Nefil'i daha iyi görmem için yakasından tutarak neşeli bir sesle, "Onu tanıdın mı?" diye sordu.

Dante'nin ne tür bir oyun oynadığından emin olamayarak bir adım yaklaştım. "Hayır. Fena dövülmüş. Bunu ona sen mi yaptın?"

"Bu yakışıklı herifi hatırlamadığına emin misin?" Dante, Nefil'in çenesini bir o yana bir bu yana çevirirken halinden son derece hoşnut görünüyordu. "Dün gece seninle ilgili bir şeyler saçmalıyordu. Böbürlenerek seni fena dövdüğünden bahsediyordu. Elbette ilgimi o zaman çekti. Ona böyle bir şey yapmadığını söyledim ve eğer yapmışsa da, liderlerine saygısızlık eden Nefil astlara pek hoş bakmadığımı söyleyebiliriz. Özellikle de Kara El'in ordusunun liderine saygısızlık edenlere." Dante'nin sesindeki bütün neşe kaybolmuştu ve yaralı Nefil'e küçümseyen gözlerle bakıyordu.

Nefil asık bir suratla, "Sadece şakaydı," dedi. "Kara El'in vizyonunu takip etmek konusunda ne kadar samimi olduğunu görürüz diye düşündük. Doğuştan Nefil bile değildi. Neyle karşı karşıya olduğunu bir nebze gösteririz diye düşündük."

"Kovboy Şapkası?" deyiverdim. Yüzü, beni bir kulübeye götürüp direğe bağlayan ve tehdit eden Nefil'le en ufak bir benzerlik taşımayacak kadar değişmişti ama ses onundu. Bu adam kesinlikle Kovboy Şapkası'ydı. Shaun Corbridge.

"Şaka mı?" Dante kin dolu bir kahkaha attı. "Senin şakadan anladığın buysa, belki sana yapacaklarımızda da gülünecek bir şeyler

bulabilirsin." Kovboy Şapkası'nın kafasına, yere yığılmasına neden olacak kadar gaddar bir darbe indirdi.

Dante'ye, "Konuşabilir miyiz?" dedim. "Baş başa."

"Elbette." Parmağını Kovboy Şapkası'nı uyarır gibi salladı. "Adım attığın anda kaybetmeye başlarsın."

Kovboy Şapkası'nın duyuş mesafesinden çıktığımızdan emin olunca, "Neler oluyor?" diye sordum.

"Dün gece Şeytanın El Çantası'ndaydım ve şuradaki mankafa soytarı, seni yumruk torbası olarak kullandığını anlatıp böbürleniyordu. Önce yanlış duyuyorum sandım ama o sesini yükselttikçe, hikâyesini uydurmadığını fark ettim. Askerlerimizden bazılarının sana saldırdığından neden bahsetmedin?" diye sorarken Dante'nin sesi öfkeli değildi. Belki kırgındı ama öfkeli değildi.

"Bunu reytinglerim için endişe duyduğundan mı yoksa benim için endişelendiğinden mi soruyorsun?"

Dante kafasını salladı. "Öyle deme. Reytingleri düşünmediğimi biliyorsun. İşin aslı, onları umursamayı daha en başında bıraktım. Mesele sensin. Oradaki pislik sana elini sürmüş ve bu hiç hoşuma gitmedi. Hem de hiç. Evet, ait olduğunu iddia ettiğin ordunun lideri olarak sana saygı duymak zorunda ama dahası da var. Sana saygı duymalı çünkü sen iyi bir insansın ve elinden geleni yapıyorsun. Ben bunu görüyorum ve onun da görmesini istiyorum."

Dürüstlüğü ve yakınlığı beni rahatsız etmişti. Özellikle de beni zihin oyunuyla az kalsın ikna edeceği öpücükten sonra. Sözleri profesyonelliğin ötesine geçer gibiydi ve ilişkimiz profesyoneldi. Ben öyle kalmasını istiyordum.

"Söylediklerini takdir ediyorum ama intikam peşine düşmek fikrini değiştirmeyecek. Benden nefret ediyor. Pek çok Nefil gibi. Bu, hakkımda yanıldıklarını göstermek için bir fırsat olabilir. Bence onu salmalı ve antrenmanıma devam etmeliyiz."

Dante şaşırmış gibiydi. Yüzünde hayal kırıklığı ve sabırsızlık vardı. "Şefkat doğru yol değil. Bu kez değil. Eğer onu şimdi serbest bırakırsan, oradaki pislik tezini güçlendirmiş olur. İnsanları senin orduyu yönetmek için uygun olmadığına ikna etmeye uğraşıyor ve ona yumuşak davranırsan, sadece haklılığını ispatlamış olursun. Onu biraz silkele. Bir daha ağzını açmak ya da sana elini sürmek konusunda iki kez şüphe duymasını sağla."

Daha kararlı bir sesle, "Bırak, gitsin," dedim. Şiddetin şiddetle alt edileceğine inanmıyordum. Ne şimdi ne de sonra.

Dante hafifçe kızararak ağzını açtı ama sözünü kestim. "Geri adım atmayacağım. Canımı yakmadı. Beni kulübesine korkuttuğu ve başka ne yapacağını bilmediği için götürdü. Herkes korkuyor. Heşvan geldi ve geleceğimiz ortada. Yaptığı yanlıştı ama korkularını yatıştırmak için bir şey yaptı diye ona kin güdemem. Onu serbest bırak. Ciddiyim, Dante."

Dante onaylamıyormuş gibi uzun uzun iç geçirdi. Mutlu olmadığını biliyordum ama doğru kararı aldığıma da inanıyordum. Kavga ateşini daha fazla körüklemek istemiyordum. Eğer Nefiller bu işi bir bütün olarak atlatacaklarsa, birleşmek zorundaydık. Aynı fikirde olmadığımız zamanlarda bile şefkat, saygı ve medeni davranışlar sergilemek zorundaydık.

"Yani hepsi bu mu?" derken, tatmin olmadığı her halinden belliydi.

Sesimi güçlendirmek için elimi ağzımın etrafında megafon gibi birleştirdim ve Kovboy Şapkası'na, "Gidebilirsin," diye seslendim. "Her tür rahatsızlık için özür dilerim."

Kovboy Şapkası bize inanamayarak, ağzı açık kalarak baktı ama şansını zorlamak istemediği için, peşinde ayılar varmış gibi ağaçlar arasında koşarak kayboldu.

Dante'ye, "Eee?" dedim. "Bugün benim için ne tür acımasız entrikalar planladın bakalım? Maraton mu koşacağız? Ağaçları mı yerlerinden oynatacağız? Yoksa denizleri mi yaracağız?"

Bir saat sonra kol ve bacak kaslarım yorgunluktan titriyordu. Dante beni işkenceden farksız egzersizlerin birinden diğerine sürüklemişti: şınav, barfiks, mekik ve uçan tekmeler. Elimi aniden kaldırıp Dante'nin göğsüne yerleştirdiğimde ormandan çıkmak üzereydik. Parmağımı dudağıma götürüp ses çıkarmamasını işaret ettim.

Uzakta bir yerden ayak seslerinin hışırtısını işitiyordum.

Dante de duymuş olmalıydı. *Geyik mi?* diye sordu.

Karanlıkta gözlerimi kıstım. Orman henüz aydınlanmamıştı ve sık ağaçlar zaten kısalan görüş mesafemi daha da kısaltıyordu.

Hayır, ritim geyik ritmi değil.

Dante omzuma vurdu ve gökyüzünü işaret etti. Önce anlamadım ama sonra ne demek istediği netlik kazandı. Ağaçlara tırmanmamızı ve eğer yolumuzda bir bela varsa ona en azından tepeden hâkim olmamızı istiyordu.

Bütün bitkinliğime rağmen, hiç gürültü çıkarmadan, birkaç usta sıçrayış ve hızlı ayak hamlesiyle bir sedir ağacına tırmandım. Dante de komşu ağaca tünedi.

Çok beklemedik. Yukarı tırmanmamızdan sadece birkaç saniye sonra, altı kovulmuş melek altımızdaki açık alana sinsice girdi. Üçü erkek, üçü dişiydi. Çıplak göğüslerinde, Patch'in bileğindekine benzeyen tuhaf hiyeroglifler vardı ve yüzleri koyu kan kırmızına boyanmıştı. Yarattıkları etki, kanı dondurucuydu.

Bakışlarımı özellikle bir tanesine sabitledim. Gözlerinin çevresi mor, sıska bir oğlandı. Tanıdık yüzü kanımı dondurdu. Şeytanın El Çantası'ndaki vahşi saldırıyı ve elinin nasıl hızla hareket ettiğini hatırlamıştım. Kurbanını da... ve kurbanın bana ne kadar benzediğini.

Gaddar bakışları vardı ve ağaçların arasında kararlı adımlarla ilerliyordu. Göğsünde yakın zamanda açılmış küçük ve yuvarlak bir yara izi vardı. Sanki bıçağın ucuyla etinden bir parça oyulmuş gibi. Gözlerindeki soğuk ve insafsız parıltı karşısında ürperdim.

Grup uzaklaşana kadar olduğumuz yerde kaldık. Yere inince, "Bizi nasıl buldular acaba?" diye sordum.

Soğuk bakışlarını bana çevirdi. "Bu şekilde peşine düşerek büyük bir hata yaptılar," dedi.

"Sence bizi mi gözlüyorlardı?"

"Biri onlara ipucu vermiş olmalı."

"Sıska olan. Onu Şeytanın El Çantası'nda görmüştüm. Bana çok benzeyen bir Nefil kıza saldırdı. Onu tanıyor musun?"

"Hayır," dedi ama sanki cevap vermeden önce birkaç saniye beklemişti.

Beş saat sonra duşumu alıp giyinmiş, mantarlı ve ıspanaklı Egg Beaters[3] kahvaltımın yanı sıra ev ödevlerimi de bitirmiştim. Henüz öğlen bile olmadığını düşününce hiç fena sayılmazdı.

Koridorun ucunda Marcie'nin kapısı açıldı ve Marcie karşımda belirdi. Saçları karmakarışıktı ve gözlerinin etrafına koyu renk halkalar oturmuştu. Sabah nefesini buradan bile duyar gibiydim.

"Selam," dedim.

"Selam."

"Annem tırmıkla bahçedeki yaprakları toplamamızı istiyor. O yüzden duşunu sonraya bırakmak isteyebilirsin."

Marcie'nin kaşları çatıldı. "Anlamadım?"

"Cumartesi işleri," diye açıkladım. Bunun Marcie için yeni bir terim olmasını anlayabiliyordum ve bunu ona öğreten kişi olmaktan son derece hoşnuttum.

"Ben böyle işler yapmam."

"Burada yaşayacaksan yapmak zorundasın."

Marcie isteksiz bir sesle, "Pekâlâ," dedi. "Önce kahvaltımı edip birkaç telefon görüşmesi yapayım."

Marcie'nin normal bir günde bu kadar uysal olabileceğini hiç sanmıyordum ama bu istekliliğinin dün gece her şeyi mahvetmesine karşılık bir özür olabileceğini düşünmeye başlamıştım. Bundan her şekilde istifade edebilirdim.

Marcie kahvaltılık gevreğini hazırlarken, ben de tırmık bulmak için garaja gittim. Sokak bir araba homurtusuyla inlediğinde, yaprakların yarısını toplamıştım. Scott, Barracuda'sını araç yoluna park edip indi. Tişörtü bütün kaslarını ortaya seriyordu. Vee'nin hatırına bir fotoğraf makinem olmadığına hayıflandım.

Arka cebinden bir çift deri eldiven çıkarıp takarken, "Ne oldu, Grey?" diye sordu. "Yardıma geldim. Beni işe koş. Bugün için köle olabilirim. Burada olması gerekenin ben değil, erkek arkadaşın Dante olması gerektiğine aldırma." Bana Dante konusunda takılıp duruyordu ama ilişkimize inanıp inanmadığından emin olamıyordum. Sesinde her zaman alaycı bir tını seziyordum. Elbette aynı alaycı tınısını ağzından çıkan on kelimenin en az birinde de algılıyordum.

Tırmığıma yaslandım. "Anlamıyorum. Bahçedeki yaprakları tırmıkladığımdan nasıl haberin oldu?"

"Yeni en iyi arkadaşın söyledi."

Yeni bir en iyi arkadaşım yoktu ama uzun zamandır bir baş düşmanım vardı. Gözlerimi kıstım. "Yoksa seni Marcie mi çağırdı?" diye tahmin yürüttüm.

"Bazı işler için yardıma ihtiyacı olduğunu söyledi. Alerjisi varmış ve dışarıda çalışamazmış."

"Düpedüz bir yalan!" Ve ben, bana gerçekten yardım edeceğini sanmakla nasıl da aptallık etmiştim!

Scott ön verandaya yasladığım tırmığı kaptı ve yardıma geldi.

"Haydi kocaman bir yığın oluşturup seni içine atalım."

"Amacımıza ters düşer."

Scott sırıtarak omzumu dürttü. "Ama eğlenceli olur."

Marcie ön kapıyı açıp verandaya çıktı. Basamaklara tünedi ve bacak bacak üstüne atıp öne eğildi. "Merhaba, Scott."

"Selam."

"Yardımıma geldiğin için teşekkürler. Sen benim parlak zırhlı şövalyemsin."

Dramatik bir tavırla gözlerimi devirerek, "Şimdi kusacağım," dedim.

Scott ona, "Hiç önemli değil," dedi. "Grey'e işkence etme fırsatını asla kaçıramam." Arkamdan yaklaştı ve tişörtümden içeri bir avuç yaprak attı.

"Hey," diye haykırdım. Ben de bir avuç yaprak kapıp onun suratına fırlattım.

Scott omzunu eğip üzerime yürüdü ve beni yere devirerek küçük yaprak yığınımı her tarafa saçtı. Çalışmalarımın sonucunu bir anda mahvettiği için delirmiştim ama bir yandan da gülmekten kendimi alamıyordum. Üzerime çıkmış, tişörtümün içine, cebelerime ve pantolonumun paçalarına yaprak dolduruyordu. "Scott!" diye kükredim.

Marcie sıkkın bir sesle, "Kendinize bir oda bulun," diye mırıldandı ama sinir olduğu belli oluyordu.

Scott nihayet üstümden kalkınca, Marcie'ye, "Alerjin olması çok fena," dedim. "Yaprak toplamak bayağı eğlenceli olabiliyor. Yoksa bundan bahsetmedim mi?"

Bana saf kin yüklü bir bakış attı ve içeri yürüdü.

16

Birlikte bahçedeki bütün yaprakları toplayıp balkabaklarına benzemesi için tasarlanmış turuncu çöp torbalarına doldurup dekoratif bir şekilde bahçenin etrafına serpiştirdikten sonra, Scott bir bardak süt ve annemin enfes naneli çikolata parçacıklı kurabiyelerinden tatmak için içeri geldi. Marcie'nin odasına çekildiğini sanıyordum ama bizi mutfakta bekliyordu.

"Bence burada bir Cadılar Bayramı partisi vermeliyiz," dedi.

Bir homurtu çıkararak süt bardağımı masaya bıraktım. "Alınma ama ailece büyük partilere meraklı değiliz."

Annemin yüzü aydınlandı. "Bu harika bir fikir, Marcie. Harrison'ın ölümünden bu yana, burada hiç parti vermedik. Bugün parti dükkânına uğrayıp ne tür süslemeler olduğuna bakabilirim."

Yardım için Scott'a baktım ama omuz silkmekle yetindi. "Harika olabilir."

Cevap olarak, "Sütten bıyığın var," dedim.

Elinin tersiyle sildi ve elini üstüme temizledi.

"Iyyk," diye cıyakladım ve omzunu sertçe ittim.

"Bence bir tema bulmalıyız. Tarihteki ünlü çiftler gibi mesela ve insanlara da çift halinde gelmelerini söylemeliyiz," dedi Marcie.

"Daha önce de yapılmadı mı?" dedim. "Hani bir milyon kez falan?"

Scott sadist bir sırıtışla, "Tema, Cadılar Bayramı filmlerinin en sevilen karakterleri olmalı," dedi.

Ellerimi dur işareti verir gibi kaldırarak "Hey, dur bir dakika," dedim. "Herkes bir nefes alsın. Anne, bütün evi temizlemeniz gerekeceğinin farkındasın, değil mi?"

Annem alınmış gibi güldü. "Ev o kadar kirli değil, Nora."

"Kendi Biranı Kendin Getir mantığıyla mı yapacağız, yoksa biz mi ikram edeceğiz?" dedi Scott.

Annem ve ben aynı anda, *"Bira yok,"* diye şakıdık.

Kararını verdiği her halinden belli olan Marcie, "Pekâlâ, ben ünlü çiftler temasını sevdim," dedi. "Scott, birlikte gelmeliyiz."

Scott hiç tereddütsüz, "Ben Micheal Myers sen de doğradığım bebek bakıcılarından biri olsan?" dedi.

"Hayır," dedi Marcie. "Tristan ve Isolde olarak katılacağız."

Dilimi çıkardım. "Orijinal olmak diye buna derim."

Scott bacağıma vurdu. "İşte Bayan Neşeli de aramızda."

Eleştirel bir sesle, düşüncelerine hitaben, *Bence Heşsan'ın ortadayken bir Cadılar Bayramı partisi vermek saçmalık olur,* dedim. *Kovulmuş melekler bekliyor olabilirler ama fazla sürmez. İkimiz de savaşın yaklaştığını ve herkesin bu konuda bir şeyler yapmamı beklediğini biliyoruz. Bu yüzden biraz huysuz görünüyorsam, lütfen beni affet!*

Haksız sayılmazsın, dedi Scott. *Ama belki bir parti kafanı dağıtmaya yarar.*

Marcie'yle gelmeyi ciddi ciddi düşünüyor musun?

Yüzünde bir gülümseme belirdi. *Yoksa seninle gelmem gerektiğini mi düşünüyorsun?*

Bence Vee'yle gelmelisin.

Scott'ın tepkisini ölçmeme fırsat kalmadan Marcie, "Haydi birlikte parti mağazasına gidelim, Bayan Grey," dedi. "Sonra da davetiye bakmak için kırtasiyeye uğrarız. Korkutucu ama biraz da neşeli ve sevimli bir şey istiyorum." Omuzlarını oynattı ve neşeyle, "Çok eğlenceli olacak," diye cıyakladı.

Annem, "Sen partiye kimi davet edeceksin, Nora?" diye sordu.

Doğru cevabı bulamayarak dudaklarımı büzdüm. Scott kapılmıştı ve Dante olmazdı. Kavalyem olması, ilişkimiz olduğu dedikodusunu körüklerdi ama havamda değildim ve annem, Patch'ten nefret ediyordu. Benim de ondan ölümüne nefret ediyor olmam gerekiyordu. Dış dünyanın gözünde düşmandık.

Bu partiye dâhil olmak istemiyordum. Daha büyük sorunlarım vardı. Peşimde kindar bir baş melek vardı. Bir ordunun lideriydim ama kumanda etmek konusunda eksiklik çekiyordum. Baş meleklerle anlaşmama rağmen, savaşın kaçınılmaz, hatta *doğru* olabileceğini hissetmeye başlamıştım. En yakın arkadaşımın benden sakladığı sırları vardı ve bu sırlar uykularımı kaçırıyordu. Ve şimdi de bu çıkmıştı. Bir Cadılar Bayramı partisi. Kendi evimde. Ev sahibesi rolünü oynamamın bekleneceği yerde.

Marcie sırıttı. "Anthony Amowitz sana âşık."

Annem, "Ah, haydi Anthony'den bahset," diye üsteledi.

Marcie iyi hikâyelere bayılırdı, hemen konuya atladı. "Geçen yıl bizim beden eğitimi dersindeydi. Ne zaman beyzbol oynasak yakalayıcı olurdu ve sopa elinde olduğu sürece gözlerini Nora'nın bacaklarından ayırmazdı. Dikkati o kadar dağılırdı ki tek bir atışı bile yakalayamazdı."

Başparmağımla merdivenleri işaret ettim. "Kafamı bin defa duvara vurmak için odama gidiyorum. Hiçbir şey bundan kötü olamaz."

Marcie arkamdan, "Sen ve Anthony, Scarlett ve Rhett olabilirsiniz," diye seslendi. "Ya da Buffy ve Angel. Tarzan ve Jane'e ne dersin?"

O gece penceremi aralık bıraktım, geceyarısından hemen sonra Patch içeri süzüldü. Yatağa girerken, toprak ve orman gibi kokuyordu. Onunla açıkta buluşmayı tercih etsem de, bu gizli randevularımızın fena halde seksi bir tarafı vardı.

Karnımın üstüne kahverengi bir kese kâğıdı koydu ve "Sana bir şey getirdim," dedi.

Oturduğum yerde doğrulup içine baktım. "Delphic Sahili'nden elma şekeri!" Sırıttım. "Daha iyi yapan başka bir yer yok. Hatta bir tane de hindistancevizli almışsın. En sevdiğim."

"İyileşme hediyesi. Yaran nasıl?"

Geceliğimi kaldırıp iyi haberi doğrudan gösterdim. "Tamamen iyileşti." Son mavilik de birkaç saat önce kaybolmuştu ve renk kaybolur kaybolmaz, yara tamamen kapanmıştı. Geriye incecik bir yara izi kalmıştı.

Patch beni öptü. "İşte bu iyi haber."

"Blakely'den haber var mı?"

"Hayır ama an meselesi."

"Seni takip ettiğini hissettin mi?"

"Hayır." Sesi biraz gerilmişti. "Ama beni gözetlediğinden eminim. Bıçağı geri alması gerek."

"Şeytan hilesi bütün kuralları bozuyor, değil mi?"

"Hakkını vermem gerekir ki beni yaratıcı olmaya zorluyor."

Boş görünen ceplerini süzerek, "Blakely'nin bıçağını yanında getirdin mi?" diye sordum.

Tişörtü belinden görünen kabzayı gösterecek kadar kaldırdı. "Gözümün önünden bir an ayırmıyorum."

"Bıçağın peşine düşeceğinden emin misin? Belki blöfünü görüyordur. Belki de baş meleklerin herkesin sandığı kadar tutucu olmadıklarını biliyor ve şeytan hilesinin yanına kalacağını düşünüyordur."

"Mümkün ama sanmıyorum. Baş melekler bir şeyler saklamak konusunda iyiler. Bence Blakely korkuyor ve Nefiller yakında bir hamle yapacak."

"Ya yanında destek getirirse? Ya sen ve ben yirmi tanesiyle karşı karşıya kalırsak?"

Patch özgüvenle, "Yalnız gelecek," dedi. "Her şeyi mahvetti ve bu meseleyi özel olarak düzeltmeye çalışacak. Nefiller için ne kadar kıymetli olduğunu düşünürsek, bir futbol maçına tek başına katılmasına izin verilmesi imkânsız. Blakely'nin gizlice sıvıştığına bahse girerim. Ayrıca, arkasında şeytan hilesine bulanmış bir bıçak bıraktı. Bunun sıkıntısını çekiyor ve kimse öğrenmeden çözmesi gerektiğini biliyor. Korkusunu ve çaresizliğini lehimize kullanacağım. Hâlâ birlikte olduğumuzu biliyor. İlişkimiz hakkında kimseye tek kelime etmemesi için yemin etmesini sağlamam gerekecek."

Elma şekerinin önceden kesilmiş dilimlerinden birini gevşetip ısırdım. Sakinmişim gibi yapabilirdim.

Patch, "Başka bir şey var mı?" diye sordu.

"Hımm, evet, bu sabah Dante'yle antrenmanımız bir kovulmuş melek çetesi tarafından bölündü." Omuz silktim. "Onlar gidene kadar saklandık ama Heşvan'ın herkesin kanını kaynattığını söyleyebiliriz. Göğsünün her tarafı işaretlerle kaplı, sıska bir kovulmuş melek tanıyor olamazsın, değil mi? Bu, onu ikinci görüşümdü."

"Bir şey çağrıştırmadı. Ama gözümü açık tutarım. Sen iyi olduğundan emin misin?"

"Kesinlikle. Bir haber daha. Marcie burada, çiftlik evinde bir Cadılar Bayramı partisi veriyor."

Patch gülümsedi. "Grey-Millar aile dramı."

"Tema, tarihteki ünlü çiftler. Daha az orijinal olması mümkün mü acaba? İşin kötüsü annemi de kafaladı. Bugün süslemeler için alışverişe çıktılar. Tam üç saat boyunca yoktular. Sanırım birden en yakın arkadaş oluverdiler." Bir elma dilimi daha aldım ve yüzümü buruşturdum. "Marcie her şeyi mahvediyor. Scott'tan Vee'yle gelmesini istedim ama Marcie onu, kendisiyle katılmaya ikna etti bile."

Patch'in gülümsemesi büyüdü.

Ona asık suratla baktım. "Hiç komik değil. Marcie hayatımı mahvediyor. Hem sen kimin tarafındasın?"

Patch teslim olmuş gibi ellerini kaldırdı. "Beni bu işe karıştırma."

"Bu aptal şey için bir kavalyeye ihtiyacım var." Bir ilham kıvılcımıyla ekledim. "Marcie'yi gölgede bırakmalıyım. Kolumda daha seksi bir adam ve daha iyi bir kostüm istiyorum. Tristan ve Isolde'den bin kat daha iyi bir şey bulacağım." Patch'e umutla bakıyordum.

Bana bakmıyordu. "Birlikte görünemeyiz."

"Ama kostümlü olacaksın. Bunu gizli bir görev olarak düşün. Bu ortalıkta sinsi sinsi takılma olayının çok seksi olduğunu kabul etmelisin."

"Ben kostümlü partilere katılmam."

"Lütfen lütfen lütfen..." Gözlerimi kırpıştırdım.

"Beni öldürüyorsun."

"Scott'tan daha yakışıklı sadece tek bir adam tanıyorum." Bu düşüncenin egosunu dürtmesini bekledim.

"Annen bu evden içeri adımını attırmaz. Kilerin en üst rafında sakladığı silahı gördüm."

"Bir kez daha söylüyorum, kılık değiştirmiş olacaksın. Sen olduğunu anlamayacak."

"Vazgeçmeyeceksin, değil mi?"

"Hayır. John Lennon ve Yoko Ono'ya ne dersin? Ya da Şimşon ve Delila? Robin Hood ve Marian?"

Tek kaşını kaldırdı. "Nora ve Patch'i hiç düşündün mü?"

Parmaklarımı kamımın üstünde kenetledim ve tavanı sinsi sinsi süzmeye başladım. "Marcie'yi alt edeceğim."

Telefonu çalınca ekrana baktı. "Bilinmeyen numara," diye mırıldandı. İçim ürperdi.

"Sence Blakely mi?"

"Öğrenmenin bir yolu var." Telefonu sakin ama dostça olmayan bir sesle açtı. Yanımda gerildiğini hissedince, Blakely olmalı diye düşündüm. Görüşme sadece birkaç saniye sürdü.

Bana, "Adamımız," dedi. "Benimle buluşmak istiyor. Şimdi."

"Hepsi bu mu? Kulağa fazla kolay geliyor."

Patch gözlerini gözlerime dikince, daha fazlasının olduğunu anladım. İfadesini tam olarak anlayamıyordum ama bana bakışında içimde endişe kabarcıklarının belirmesine neden olan bir şeyler vardı. "Ona bıçağı verirsek, bize panzehiri verecek."

"Ne panzehiri?" dedim.

"Seni bıçaklayarak vücuduna bir mikrop sokmuş. Ne olduğunu söylemedi. Sadece panzehiri yakında almazsan..." Durup yutkundu. "Pişman olacağını söyledi. İkimizin de pişman olacağını."

17

"Bu yapıyor. Bu bir tuzak. Akılca hareket edemeyelim diye beni içine yerleştirdiği bu mikrop her neyse onunla ilgili paniğe sokmaya çalışıyor." Yataktan fırladım ve odanın içinde dolaşmaya başladım. "Ah, adam iyi. Hem de çok iyi. Onu arayalım ve şeytan hilesini artık kullanmayacağına yemin edene beyaz takke ödevçiğimizi söyleyelim derim."

Patch usulca, "Ya yalan söylemiyorsa?" dedi.

Bunu düşünmek istemiyordum. Çünkü düşünürsem, doğrudan Blakely'nin avucuna düşerdim. Daha ikna edici bir sesle, "Yalan söylüyor," dedim. "Hank'in himayesi altındayız ve Hank'in iyi olduğu bir konu varsa, o da yalan söylemektir. Bu ahlaksızlığın bulaştığından eminim. Onu ara. Anlaşma yapmayacağımızı söyle. Yaranın iyileştiğini ve kötü bir şey olsa, çoktan anlamış olacağımızı söyle."

"Burada şeytan hilesinden bahsediyorsun. Kuralına göre oynamaz." Patch'in sözlerinin altında hem sıkıntı hem de endişe vardı. "Varsayımlarla bulunabileceğimizi sanmıyorum. Ya da sözlerini hafife alabileceğimizi. Arca sana zarar verecek bir şey yapmışsa, Melek..." Çenesindeki bir kas gerilince tam da Blakely'nin istediği şeyi yapıyor olmasından korktum. Aklıyla değil, öfkesiyle düşünüyordu.

"Bekleyelim. Yanılıyorsak, ki yanıldığımızı sanmıyorum ama eğer yanılıyorsak Blakely bıçağı bundan iki, dört ya da altı gün sonra

da geri isteyecektir. Kartlar bizim elimizde. Eğer beni gerçekten zehirlediğinden şüphelenirsek onu ararız. Bıçağa ihtiyacı olduğu için bizimle her durumda buluşacaktır. Kaybedecek bir şeyimiz yok."

Patch ikna olmuşa benzemiyordu. "Panzehire çok yakında ihtiyaç duyacağını söyledi."

"*Yakında* kelimesinin ne kadar muğlak olduğuna dikkatini çekerim. Gerçeği söylüyor olsaydı, zaman konusunda daha net olurdu." Gözü pekliğim rol değildi. İçimde, Blakely'nin dürüst davrandığına dair en ufak bir his yoktu. Yaram iyileşmişti ve kendimi hiç bu kadar iyi hissetmemiştim. Bana hastalık falan bulaştırmamıştı. Bu numarayı yutmayacaktım ve Patch'in bu kadar temkinli ve kanmaya açık olması beni bunaltıyordu. Orijinal plana sadık kalmak istiyordum. Blakely'yi zora koşacak ve şeytan hilesi üretimini sonlandıracaktık. "Bir buluşma noktası belirtti mi? Değiş tokuşu nerede yapmak istedi?"

Patch sakin ve ölçülü bir sesle, "Sana söylemeyeceğim," dedi.

Kafa karışıklığıyla yüzümü buruşturdum. "Efendim? Sen ne dedin?"

Patch yanıma geldi ve elini enseme yerleştirdi. İfadesi kararlıydı. Ciddiydi ve bu bilgiyi benden saklamak niyetindeydi. Yüzüme bir tokat indirse de olurdu. İhaneti o kadar can acıtıcıydı. Bu konuda bana karşı geldiğine inanamıyordum. Konuşamayacak kadar hiddetlenerek dönmeye yeltendim ama beni bileğimden yakaladı.

"Fikrine saygı duyuyorum ama ben daha uzun süredir bu işin içindeyim," derken sesi alçak, ciddi ve içtendi.

"Bana patronluk taslama."

"Blakely iyi bir adam değil."

Öfkeli bir sesle, "İpucu için teşekkürler," dedim.

"Seni zehirlemesine şaşırmam. İçinde dürüstlük ya da insanlıktan eser kalmayacak kadar uzun süredir şeytan hileleriyle uğraşıyor. Bu

iç kalbini taşlaştırmış ve aklına şeytani, kötücül ve korkunç fikirler sokmuş. Boş tehditler savurduğunu sanmıyorum. Sesi samimiydi. Dile getirdiği her tehdidi yerine getirecek kadar ciddi görünüyordu. Bu akşam onunla buluşmazsam panzehiri çöpe atar. Bize nasıl bir adam olduğunu göstermekten çekinmiyor."

"O zaman biz de ona kim olduğumuzu gösterelim. Bana nerede buluşmak istediğini söyle. Gidip onu yakalayalım ve sorguya çekelim," diye meydan okudum. Saate baktım. Patch konuşmayı bitireli beş dakika olmuştu. Blakely bütün gece beklemezdi. Yola koyulmalıydık, zaman kaybediyorduk.

"Bu akşam Blakely'yle buluşmuyorsun. Nokta," dedi Patch.

Bu konuda sinir bozacak kadar baskın olmasından nefret ediyordum. Onunla eşit söz hakkım vardı ama beni bir kenara itiyordu. Görüşümü önemsemiyordu. "Onu yakalama şansımızı kaçıracağız!" diye itiraz ettim.

"Ben değiş tokuşu yapacağım, sen burada kalacaksın."

"Bunu nasıl söyleyebilirsin? İpleri onun eline bırakıyorsun. Sana ne oldu böyle?"

Gözleri gözlerime kilitlendi. "Belli olduğunu sanıyordum, Melek. Sağlığın cevap almaktan çok daha önemli. Blakely'yi ele geçirebileceğimiz başka zamanlar olacak."

Ağzım açık kalmıştı. Başımı iki yana salladım. "Bu evden bensiz çıkarsan, seninle asla konuşmam." Güçlü bir tehditti ama ciddi olduğuma inanıyordum. Patch bundan böyle takım olacağımıza söz vermişti. Beni şimdi dışarıda bırakırsa bunu bir ihanet olarak görürdüm. Şu anda benim üzerime düşemeyeceği kadar çok şey yaşamıştık birlikte.

"Blakely zaten gergin. Tuhaf gelen bir şey olursa kaçacaktır ve panzehir de onunla gider. Benimle yalnız buluşmak istediğini söyledi ve ben de bu isteğine saygı göstereceğim."

Hareketle başımı salladım. "Bunu Blakely konusuna dönüştürme. Bu benimle ilgili. Artık bir takım olacağımızı söylemiştin. Konu bizim ne istediğimiz, onun ne istediği değil."

Yatak odasının kapısı vurulunca, "*Ne?*" diye çıkıştım.

Marcie kapıyı itti ve kollarını göğsünde kavuşturarak kapıda dikildi. Eski, bol bir tişört ve *boxer* giymişti. Marcie için hayal ettiğim yatak kılığı bu değildi. Ben daha fazla pembe, daha fazla dantel ve daha fazla ten bekliyordum.

Gözlerini uykuyla ovalarken, "Kiminle konuşuyordun?" diye sordu. "Sesin koridorun ucuna kadar geliyor."

Dikkatimi Patch'e çevirdim ama odada sadece Marcie ve ben kalmıştık. Patch gitmişti.

Yatağımdan bir yastık kapıp duvara çarptım.

Pazar sabahı midemi kazıyan, tuhaf bir açlıkla uyandım. Kendimi yataktan zorla kaldırdım, banyo faslını pas geçtim ve doğruca mutfağa yöneldim. Buzdolabını açıp rafları aç gözlerle süzdüm. Süt, meyve, akşamdan kalma biftek. Salata, peynir dilimleri ve jöleli salata. Hiçbiri cazip olmanın yakınından bile geçemiyordu ama midem açlık sancısıyla kasılıyordu. Kafamı kilere uzatıp rafları taradım ama gördüklerimin hiçbiri polyester çiğnemekten daha çekici değildi. Açıklanamayan açlığım, yiyecek bulamayınca daha da yoğunlaştı ve midem bulanmaya başladı.

Dışarısı henüz karanlıktı ve saat sabahın beşi olduğu için kendimi sıkıca yatağa sürükledim. Acılarımı yemekle geçiremiyorsam uyuyarak savuştururdum. Asıl sorun, başım dönme dolaba binmişim gibi dönüyordu. Dilim susuzluktan kurumuş ve şişmişti ama su gibi yavan bir şey içme düşüncesi bile içimin kalkması için yeterliydi. Kısa bir an bunun bıçaklanmanın artçı etkisi olabileceğini düşündüm ama fazla kafa yoramayacak kadar rahatsızdım.

Bunu izleyen birkaç dakikayı yatakta dönerek ve rahatlamak için çarşaftaki en serin yeri arayarak geçirdim, ardından kadifemsi bir ses kulağıma fısıldadı: "Bil bakalım saat kaç?"

Samimi bir şekilde inledim. "Bugün antrenmana çıkamam, Dante. Hastayım."

"Kitaptaki en eski bahane. Şimdi yataktan çıkıyorsun," diyerek ayağımı çekti.

Başım yatağın yan tarafından sarktı. Ayakkabılarını süzdüm. "Ayağına kusarsam bana inanır mısın?"

"Kolay kolay tiksinmem. Beş dakika içinde dışarıda olmanı istiyorum. Geç kalırsan, telafi etmen gerekir. Geç kalacağın her dakika için fazladan 8 kilometre adil olur sanırım."

Dante çıktı. Kendimi yataktan dışarı sürüklemem için kalan bütün motivasyonumu kullanmam gerekti. Ayakkabılarımı ağır ağır bağladım ve üzerime saldıran açlığa ve baş dönmesine aynı anda savaş açtım.

Araç girişine ulaşınca, Dante, "Antrenmana başlamadan önce bir güncelleme yapacağım," dedi. "Teğmen olarak ilk görevlerimden biri, birliklerimize subay atamaktı. Umarım onaylarsın." Cevabımı beklemeden devam etti: "Antrenmanlarımız iyi gidiyor. Bedeninin ele geçirilmesine karşı birtakım tekniklere ve hem savunma hem de saldırı tekniği olarak zihinle oynama yöntemlerine ve sıkı fiziksel eğitime odaklandık. En büyük zaafımız casus bulma. İyi bilgi kaynakları geliştirmemiz gerek. Kovulmuş meleklerin ne planladıklarını öğrenmeliyiz ama şu ana kadar başarılı olduğumuz pek sayılmaz." Bana beklentiyle bakıyordu.

"Ah... tamam. Bunu öğrendiğim iyi oldu. Bir şeyler düşünürüm."

"Senin Patch'e rica etmeni öneriyorum."

"Bizim için casusluk yapmasını mı?"

"İlişkinizi lehine kullan. Kovulmuş meleklerin zayıf noktaları hakkında bilgi sahibi olabilir. Hangi kovulmuş meleklerin daha kolay devrileceğini bilebilir."

"Patch'i kullanmayacağım. Sana daha önce de söyledim: Patch savaşın dışında kalıyor. Kovulmuş meleklerin tarafını seçmeli. Nefiller için casusluk yapmasını istemeyeceğim," derken sesim buz gibiydi. "Bu olaya girmeyecek."

Dante başını eğdi. "Anlaşıldı. Sorduğumu unut. Standart ısınma. On beş kilometre. İkinci yarıda kendini zorla. Terlemeni istiyorum."

Cılız bir sesle itiraz ettim: "Dante..."

"Seni uyardığım ekstra kilometreler... bahaneler için de geçerli."

Yap bitsin, diyerek kendimi teşvik etmeye çalıştım. *Uyumak için önümüzde koca bir gün var. Ve yemek, yemek, yemek için.*

Dante beni fena yordu. On beş kilometrenin sonunda, boyumun iki katı yüksekliğinde kayaların üstünden sıçrama çalışması yaptım. Sonra dik hendekleri koşarak tırmandım. Ardından daha önce çalıştığımız konuların, özellikle de zihinle oynama olayının üstünden geçtik.

Nihayet ikinci saatin sonunda, "Bugünlük bu kadar," dedi. "Bir yolunu bulabilecek misin?"

Ormanın bir hayli içine girmiştik ama doğan güneşten hangi yönün doğu olduğunu kestirebiliyordum ve yolu tek başıma bulmak konusunda kendime güveniyordum. "Benim için endişelenme," dedim ve yanından ayrıldım.

Çiftlik evine giderken, eşyalarımızı –ısınmadan sonra çıkardığım rüzgârlığımı ve Dante'nin lacivert spor çantasını– bıraktığımız kayın çıkıntısını buldum. Her gün çantayı yanında taşıyor ve ormanın içine kadar kilometrelerce taşıyordu, çanta hem ağır hem de gereksiz olmalıydı. Şu ana dek bir kez bile açmamıştı. En azından benim

yanımda. Çantanın içinde beni çalıştırma adı altında kullanabileceği çeşitli işkence aletleri olabilirdi ama yedek kıyafet ve ayakkabı içeriyor olması daha olasıydı. Belki de içinde, sonsuza dek dalga geçebileceğim beyaz bir tayt ya da penguen baskılı bir *boxer* şort vardı. Hatta belki böyle bir şeyi yakındaki bir ağaca asabilirdim. Ortalıkta görecek kimse yoktu ama benim gördüğümü bilmesi bile utanması için yeterli olurdu.

Sinsi bir gülümsemeyle, fermuarı birkaç santim açtım. İçinde yan yana sıralanmış buz mavisi içecek şişelerini gördüğüm anda midemdeki sancılar arttı. Açlık canlı bir yaratık gibi içimi tırmalıyordu.

Bastırılamaz bir ihtiyaç, beni içimde patlamakla tehdit ediyordu. Kulaklarımda tiz bir çığlık uğuldadı. İçeceğin güçlü tadını anında anımsadım. Berbattı ama içmeye değerdi. Bana verdiği gücü hatırlamıştım. Dengemi sağlamakta güçlük çekiyordum; o durdurulamaz sersemliği yeniden yaşama ihtiyacı her yanımı sarmıştı. Roket gibi sıçrayışlar, boy ölçüşülmez sürat, çeviklik. Nabzım baş döndürücüydü; ihtiyaçla zonkluyor, zonkluyordu. Görüşüm bulanıklaştı, dizlerimin bağı çözüldü. Tek bir yudumla gelecek rahatlamanın tadını neredeyse alır gibiydim.

Şişeleri hızla saydım. On beş. Biri eksilse, Dante'nin farkına varması imkânsızdı. Çalmanın kötü bir şey olduğunu biliyordum. Tıpkı şeytan hilesinin bana iyi gelmeyeceğini bildiğim gibi. Ama bunlar zihnimin gerisinde süzülen sıkıcı argümanlardan ibaretti. Yanlış dozda alınan reçeteli ilaçların da iyi olmadığı ama bazen ihtiyaç duyulduğu görüşüne tutundum. Tıpkı şeytan hilesinin tadına ihtiyaç duymam gibi.

Şeytan hilesi. Bana vereceği güç duygusuna kendimi öyle büyük bir açlıkla kaptırmıştım ki doğru dürüst düşünemiyordum bile. Ani bir düşünce her yanımı sarmıştı. İçmezsem ölebilirdim; duyduğum

ihtiyaç o kadar kuvvetliydi. Onun için her şeyi yapardım. Yine yenilmez ve dokunulmaz hissetmeye ihtiyacım vardı.

Ne yaptığımı anlamadan şişelerden birini aldım. Elimin altında serin ve güven vericiydi. Daha bir yudum bile almadan zihnim açılmaya başlamıştı. Artık başım dönmüyordu ve birazdan açlığım da kalmayacaktı.

Şişe en başından beri orada olması gerekiyormuş gibi elime tam oturmuştu. Dante bu şişeyi almamı istemişti. Ne de olsa bana kaç kez içirmeye uğramıştı... Hem bir sonraki içeceğin müesseseden olduğunu söylememiş miydi?

Tek bir şişe alacaktım ve yetecekti. Vücuduma dolan gücün ani hücumunu bir kez daha hissedecek ve doyuma ulaşacaktım.

Sadece bir kez daha.